

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

mine ♥ to
HONOR
Southern Wedding Series

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NATASHA MADISON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EVA

Sonunda işler benim için iyiye gidiyordu.

Kendi işimin patronuydum; kendi evimin sahibiydim-

ve yakın zamanda sahip olduğumu bilmediğim bir ablam benimle iletişime geçti. Her şey mükemmeldi... Ta ki bir trajedi yaşanana kadar.

Hayatıma giren her şey bir anda yok oldu - tek bir şey hariç: yeğenim.

LEVI

Onaylanmış bir bekardım.

İşimle evliydim ve başka hiçbir şeye bağlı değildim. Hiçbir kadın bunu değiştiremezdi.

Eva benim en iyi arkadaşım ve hayatını değiştirecek bir iyiliğe ihtiyacı vardı: yeğeninin velayetini alabilmek için onunla evlenmek.

En fazla bir yıl sürecekti bir mantık evliliği.

Ama planlamadığımız şartlar vardı. İşler bulanıklaştı, çizgiler aşıldı.

Taahhüdümü yerine getirirdim... Umarım çekip gidebilirim.

Telif Hakkı © 2023 Natasha Madison. E-Kitap, Sesli ve Basılı Baskı Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya aktarılamaz yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş herhangi bir gerçek kişi, olay ya da yer ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsüne ve ticari marka sahiplerine teşekkür eder.

izin alınmaksızın kullanılamaz. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Tüm hakları saklıdır
Kapak Tasarımı: Jay Aheer <https://www.simplydefinedart.com/>
Düzenleme Jenny Sims Editing4Indies tarafından yapılmıştır
Kurgu Karen Hrdicka Barren Acres Editing tarafından yapılmıştır
Kanıtlama Julie Deaton tarafından Deaton Yazar
Hizmetler <https://www.facebook.com/jdproofs/>
Judy's proofreading www.judysproofreading.com tarafından prova
Kapak fotoğrafı: Britt & Bean Photography <https://www.brittandbean.com/>

Önsöz Sevgili

Aşkım,

Havada bahar var, bu da düğün sezonunun hızla yaklaştığı anlamına geliyor.

Gelinler ve damatlar adım atmaya ve koridorda yürümeye hazırlanıyor.

Ya da.

Bir kadın en iyi arkadaşından büyük bir iyilik istiyor.

Sadece bir yıllığına.

Sahte bir düğün.

Onun dışında.

Birbirleriyle yaşamak zorunda kaldıklarında ne olur? Aynı

yatağı paylaşmak zorunda kaldıklarında ne olur?

Her şey bulanıklaşmaya başladığında ne olacak?

Birbirlerine ettikleri yeminler gerçek olacak mı?

Bu sözlerini yerine getirecekler mi?

Bunu zaman gösterecek!

XOXO

NM

Birinci Bölüm

Eva

Ofisimdeki banyodan çıkıyorum, beyaz tişörtümü az önce giydiğim mavi kotun içine sokuyorum. Kayalara çarpan dalgaların sesi odamı dolduruyor ve insana hoş bir Zen hissi veriyor. Arka planda çalan dalgalar değilse bile, yumuşak enstrümanların sükûneti. Masama doğru ilerliyorum, aynı anda telefonum masamın üzerinde bip sesi çıkarıyor. Telefonuma baktığımda Levi'den bir mesaj aldığımı görüyorum.

Levi: *Biraz geç kalıyorum, en fazla beş on dakika. Bana bir bira söyle.*

Başımı sallıyorum ve aynı anda gözlerimi deviriyorum, bu mesaja hiç şaşırmadım. "Şok edici," diye mırıldanıyorum kendi kendime, telefonu elime almadan önce, bir ayağımı çıplak, gök yüksekliğindeki ayakkabılarımın içine sokuyorum, sonra diğerini, ayaklarım ayakkabıların içinde olmaktan sıkışincaya kadar.

Ben: *Ne zaman seni beklemiyorum ki?*

Telefonu koltuğumun üzerindeki çantaya atmadan önce gönder tuşuna basıyorum. Levi ve ben son on yıldır arkadaşız, onunla kuzenim aracılığıyla tanıştım, kuzenim olduğunu bile bilmiyordum, yine on yıl önce. Söylemeye gerek yok ama Levi ve ben birbirimize çok benziyorduk. Aynı mizah anlayışına sahiptik ve birbirimizi sinir bozucu buluyorduk, ancak her zaman diğer kişiye mesaj atmayacak kadar sinir bozucu değildik. Her iki şekilde de arkadaşlığımız büyüdü. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri, hatta en iyisi. Söyleyemeyeceğim hiçbir şey yok ve bunun tersi de geçerli. İnanın bana, aramızda hiçbir şey yasak değil. İkimiz, eğer iş seyahatinde değilse haftada en az bir kez ya da iki haftada bir sadece hasret gidermek için bir araya geliyoruz. Birbirimizi görmeden koca bir ay geçirdikten sonra başladığımız bir şeydi ve dört saatimizi konuşarak geçirdik ve bu sadece bir haftaydı.

Masamın karşısındaki pembe minderli sandalyelerden birine doğru yürüyüp uzun, siyah kazağımı alıyorum. Kollarımı içine sokuyorum ve kollarını dirseklerime kadar itiyorum. Kapının yanında asılı duran aynaya doğru dönerek, onunla buluşmaya gitmeden önce kendime uzun uzun bakıyorum.

Dar, açık mavi kot pantolonum, beyaz V yaka tişörtümle bacaklarımı şekillendiriyor. Sade, gündelik ve kırmızı tabanlı ayakkabılarla biraz şık ve çok ama çok küstah. Bu sabah salona girdiğimde giydiğim, iş yerimde herkesin giydiği ve sağ tarafında salonun adının yazılı olduğu siyah pantolon ve üst üniformadan çok farklı. Kahverengi saçlarımın sağ tarafını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve bu sabah içeri girdikten hemen sonra yaptığım dalganın hala durduğunu görüyorum. "Kendi yerinin sahibi olmak işe yarıyor." Kendi kendime gülümsüyorum. Öne doğru eğilerek, sekiz saattir işte olmama rağmen makyajımın hâlâ kalıcı olduğunu görüyorum. "Mesleğinden öğrendiğin numaralar." Çantamı sandalyeden alıp ofisimden çıkmadan önce derin bir nefes çekerken sırtıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Solumdaki kapı açık ve bazı çamaşır makineleri çamaşır odasına giriyor. Orada biri var mı diye bakmak için başımı içeri uzatıyorum ama içerisi boş.

Sağımda, erkekler ve kadınlar tuvaletine giden koridorun ışıkları loş ve arka planda hafif bir müzik çalıyor.

Koridordan salonun önüne doğru yürüdüğümde müzik daha da yükseliyor ve arka taraftakinden çok farklı. Günümüzün hit şarkıları ve neşeli. Işıklar bile arka taraftaki loş ışıklı spa alanından farklı. Burada, ön tarafta, ne kadar çok ışık o kadar iyi gibi.

Altı kuaför koltuğunun da boş olduğunu görmek için etrafıma baktığımda ayakkabılarımın fayans zeminde çıkardığı tıkırtılar boş odayı dolduruyor, odada yürürken yansımam da beni takip ediyor. Renk bölümünden gelen sesleri duyuyorum ve Keira ile Chloe'nin içeride temizlik yaptıklarını görünce kafamı içeri sokmak için duruyorum. "İkinizle yarın görüşürüz." Parmaklarımın ucuyla el sallarken onlara gülümsüyorum. Erkek kuaförünün önünden geçerken Saverio ve Isabelle'in istasyonlarını süpürdüklerini görüyorum. Siyah deri berber koltukları boy aynalarına bakıyor. "İyi geceler çocuklar," diyorum ve ikisi de başlarını kaldırıp gülümsüyorlar.

Bekleme odasına çıkmak için birkaç adım daha atmam gerekiyor. Burası buradaki en sevdiğim odalardan biri. Ne yapacağımı biliyordum. Sıcak ve samimi olmasını istedim, bu yüzden nötr tonlara sadık kaldım, tabii ki pembe, çünkü herkes gizliden gizliye pembeyi sever ve size aksini söylerlerse, size düpedüz yalan söylemiş olurlar. Resepsiyonistimiz ve ofis koordinatörümüz Raquel, içeri girdiğinizde cam kapıya bakan beyaz yuvarlak masanın arkasında oturuyor. Arkasında açık tuğlalı kahverengi, taba rengi ve bej bir duvar var. Tezgâhın köşesinde, içinde taze açık pembe güller bulunan kocaman bir kristal vazo duruyor. "Ben de tam sizi görmeye geliyordum." Masasından başını kaldırıyor, sarı saçları başının ortasında bir atkuyruğuyla bağlanmış. "Al bakalım." Yeşil bir file torba tutan elini kaldırıyor. "Bu yarının depozitosu."

Masasına doğru yürüyorum. "Hayatımı kurtardın," diye övüyorum. "Yarın sabah erkenden gelip yapacaktım ama şimdi altı kırk beşe kadar uyuyabileceğim." Sağ tarafa, bu yıl eklediğimiz küçük kafeyi gösteren açık duvara bakıyorum. Masa ve sandalyelerin hepsi temiz ve ertesi gün için hazır. Başımı biraz yana kaydırarak kafenin arkasından salonun tırnak bölümünü görüyorum. Üç kişi tırnaklarını yaptırırken yan yana oturmuş, sohbet ediyorlar. Burada yaptıklarıma şöyle bir göz attığımda gülümsemeden edemiyorum.

"Ayrıca." Sandalyesinden kalkıyor. "Az önce takvimi kontrol ettim ve önümüzdeki altı ay için tamamen dolu olduğumuzu duyurmaktan mutluluk duyuyorum."

"Gerçekten mi?" Buna inanıyorum ama aynı zamanda inanmıyorum da. "Bu inanılmaz. Teşekkür ederim, bu arada." Başını öne eğiyor. "Eğer sen olmasaydın, hepimiz

her yerde. Yarın görüşürüz." Kafamı kaldırdım ve bulduğum ismi gördüm. Aylarca isim düşünüp durdum. Envy Spa & Salon kelimesine ulaşana kadar kelimenin tam anlamıyla sözlükte kelime kelime gezindim ve her zamanki gibi gülümsemeden edemedim. Gerçekte, dışarıdaki tüm kaplıcaların gıpta ettiği bir yer olmak istiyordum ve etrafa baktığımda, gerçekten öyle olduğumu umuyorum.

"Burada olacağım," diye onaylıyor ve ön kapıya doğru yürümek için dönüyorum, aralarında sahte ama çok pahalı bir kiraz çiçeği ağacı olan iki pembe sandalyenin yanından geçiyorum. Omzumun üzerinden son bir kez bakıp ona gülümsüyorum, elimi kaldırıp parmaklarımı oynatıyorum.

Arabam bir kenara park edilmiş, havada cırcır böceklerinin cıvıltısı geceyi dolduruyor. Ticari binadan arabama doğru ilerlerken rüzgâr saçlarımı usulca savuruyor. Anahtarları alıp kapıları açıyorum, sürücü koltuğuna geçiyorum ve çantamı yanımdaki koltuğa yerleştiriyorum. Arabayı çalıştırıp kemerimi bağlıyorum ve sıkı çalışmanın bana kazandırdıklarına bakıyorum.

On altı yaşındayken kasabadaki bir kuaförde saç yıkama ve süpürme işi buldum. Ama salonun arka tarafında cilt bakımı ve ağda yapılan bölüm her zaman daha çok ilgimi çekmiştir. Salonda bir yıl çalıştıktan sonra, ağda, peeling ve ciltle ilgili her şeyi yapan Sandra ile daha fazla çalışmaya başladım. Bu konuda iyiydim ve liseyi bitirir bitirmez üniversiteden vazgeçip doğrudan estetisyenlik okuluna gitmeyi tercih ettim.

Okul beni olduğumdan daha da iyi yaptı. Sınıfımın en iyisiydim, bu yüzden staj zamanım geldiğinde beni oradaki en iyi salona gönderdiler. Salon sahibiyle iyi anlaşıyordum ve çalışma saatlerimi tamamlayıp mezun olduğumda bana iş teklif etti. Bu şansı kaçırmadım, özellikle de güzel bir bölgede olduğu ve müşteriler yüksek maaşlı ve yüksek bahşişli olduğu için. Bir yıl sonra, onun için çalışmak yerine salonunda yer kiralayıp kiralayamayacağımı sordum. İlk başta endişeliydi ama artık gençleşmiyordu ve kızlarından hiçbiri onunla çalışmak istemiyordu. İşte her şey böyle başladı. Yerimi kiraladım ve yavaş yavaş, altımda birini çalıştırabilecek kadar para biriktirdim. Bu büyük bir riskti ama paramı kendime yatırıyordum. Sahibi vefat edene ve kızları dükkânı kapatmaya karar verene kadar harikaydı. Küçük bir işletme kredisi aldım ve

binayı onlardan kiraladım. Kuaförlerin çoğu kaldı ve sandalyelerini benden kiraladı. Bulduğumuz yere, en çok aranan salonlardan biri haline gelmek beş yılımı aldı. En iyi saç boyacılarını işe aldım. Birkaç masaj terapisti tuttum ve hafta sonları makyaj bile yaptırdım. Bir gelinlik dergisinde yer alınca her şey patladı.

Sonra geçen yıl bu binayı satılık buldum, ama gerçekten zor olacaktı. Özellikle de evimi yeni aldığım için, ama rakamları inceledim ve bunun yapılabilir olduğunu düşündüm. Tek duraklı bir dükkandı, saç ve makyajla tamamlanan spa günleri düzenledik ve bu da en çok satan ürünümüz oldu. Geçen ay nihayet kafeyi açtım ve çok tuttu. Saçlarını ya da tırnaklarını yaptırmak için gelen insanlar durup bir arkadaşlarıyla bir şeyler yiyebiliyorlardı. Bundan daha iyi olamazdı ve kendimle gurur duyuyordum.

Yani kimse benimle gurur duymuyordu, bu yüzden kendi sırtımı sıvazlamaktan başka çarem yoktu. Annem her zaman hayatımın içinde ve dışındaydı. Kendi deyimiyle, bir yere bağlı kalamazdı. Dünyayı görmek, kanatlarını açmak zorundaydı ve bunu birçok kez yaptı. Babamın kim olduğunu bile bilmiyordum. Annemin bildiğinden emin değilim ama biliyormuş gibi davranırdı. O kadar yakışıklıydı ki, ne zaman ziyarete gelse -ki bu çok sık olmazdı- bana onunla ilgili hikayeler anlatırdı. Başlangıçta, sanırım sekiz yaşına gelene kadar oturur ve dikkatle dinlerdim ve bana anlattığı hiçbir şeye inanmamayı erkenden öğrendim.

Beni büyüten büyükannemdi ve şanslıydım. Ben on sekiz yaşına gelene kadar yaşadı ve benim kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyordu. Sanırım sonunda kendini bıraktı ve uykusunda vefat etti. Büyükannem öldükten altı ay sonra annem de öldü.

Kelimenin tam anlamıyla yapayalnızdım ve bir gün internette atalarımın izini sürmekle ilgili bir ilan gördüm. *Neden olmasın*, diye düşündüm, en kötü ne olabilir ki? İç yanağımdan sürüntü alırken sonuçları hiç beklemiyordum. Yunanistan'da bir aile ile eşleştim, bu beni şaşırtmadı çünkü annem Santorini'de mavi gözlü bir adamla tanıştığından bahsetmişti, görünüşe göre mavi gözlerimi oradan almışım.

Yapayalnızken dünyanın öbür ucunda on ikiden fazla yakın aile üyesine sahip olmak çok garip bir şeydi. Onlara ulaşp ulaşmamam gerektiğinden emin değildim ama onlar bana ulaştı. Beni bulduklarına hem şaşırdılar hem de mutlu oldular. Her şeyden daha çok şaşırdıkları kesin. Ne yazık ki babam bir yıl önce kanserden vefat etmişti. Bunu öğrendikten hemen sonra Stefano'dan bir telefon aldım, tabii ki ailesi tarafından bana ulaşmaya zorlanmıştı. Aynı eyalette olduğumuzu öğrenince çok şaşırdık ve buluşmaya karar verdik. Tek seferde babası ve annesi benimle buluşmaya geldiler. Babası babamın yeğeniydi ve o ve ailesi bana karşı çok ama çok iyi davrandılar. Beni her zaman aralarına aldılar. Biraz garip ama birkaç davete katıldım, tabii ki Levi'yi de yanımda getirdim çünkü o da onları tanıyordu.

Telefonun çalması beni hayallerimden uyandırdı. Bluetooth'a bakıyorum ve arayanın Levi olduğunu görüyorum.

"Beni iptal etmesen iyi olur." Merhaba deme zahmetine bile girmedim.

Kahkahası arabayı dolduruyor. "Bunu yapar mıyım?"

"Evet," diye yanıtlıyorum hemen. "Yapardın ve yaptın da." "Asla."

Nefesi kesiliyor ama kıkırdamayı kesmiyor.

"Geçen sefer restorana girer girmez gözüne kestirdiğin ve aperatiflerden sonra kaçıdığın o uzun bacaklı esmer vardı," diye hatırlatıyorum ona.

"Gece için şehirdeydi," diye savunmaya geçti, "dadılık yapıyordu."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "O bir dadı değildi. Size rastgele bir resim gösterdi. Çocukların kaç yaşında olduğunu sordum, o da '3-4 aylık falan' dedi. Çocuk yürüyordu."

"Kafası karışmıştı." Kadının durumunu savunmaya çalışıyor ve Mercedes'inin yanına yanaştığımda gözlerimi deviriyorum. "İngilizce onun ana dili değildi."

"Şu anda kafam karışmak ve seni terk etmek üzereyim," diyorum ona bakarak. Başını çeviriyor ve yüzü bir gülümsemeyle doluyor. Bağlantıyı kesiyor ve arabasından inmeden önce takım elbise ceketini almak için eğiliyor. Manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Sol elinde geçen yıl Noel'de ona aldığım siyah örgülü bilekliği olan gümüş Rolex'i, diğer elinde de ceketini tutuyor. Arabamın arkasından dolaşüyor ve kapımı açıyor.

"Bir de şövalyelik öldü derler." Arabayı kapatmadan önce eğilip çantamı alırken gülüyorum. Tutmam için elini uzatıyor ama ben tokatla uzaklaştırıyorum. "O elin nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Daha yeni geldim," diye homurdanıyor ve arabadan inişimi izlerken elini cebine sokuyor.

Topuklu ayakkabılarımla bile başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. "Merhaba," diyerek onu selamlıyorum ve sarılmak için yanına gidiyorum.

"Bana sarılabilirsin ama elimi tutamazsın." Bir kolunu omzuma doladı.

"Seks yaptığınızda çıplak olduğunuzu varsayıyorum, yani teknik olarak kıyafetleriniz güvende." Geri adım atıyorum ve yüzüm buruşuyor. "İğrenç, tabii banyoda yapmadıysan."

"Tanrım, Ev." Akşamdan kalma olduğu ve iki hece söylemeyi imkânsız bulduğu bir gün bana taktığı lakapla sesleniyor. "Otuz yaşındayım, sanırım bir yatağa girmeyi bekleyebilecek kadar seks özdenetimim var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Altı ay önce, arabada kafa yapıyordun."

Başı öne eğilir. "Bunu unutmuşum."

"Eminim öyledir," diye takılıyorum restorana doğru yürümeye

başladığımızda. O elini kaldırdı. "Ama ön sevişme seks değildir."

Gözlerimi deviriyorum çünkü tabii ki her şeyde bir açık bulacak kişi o olacaktı, "Beni o kadar kadının arasına sıkıştırabilmenize şaşırdım."

Kolunu omuzlarıma doluyor. "Biliyorsun, senin için her zaman zaman ayırıyorum Eva," diyor kalabalık restorana girerken. "Şimdi." Beni şakacı bir şekilde itiyor. "Bu gece benimle eve gelebilecek birini görürsem diye benden uzak dur."

İkinci Bölüm

Levi

Hostes standına doğru yan yana yürüyoruz ve bana ters ters bakmak yerine sadece gülüyor. "Bu ayakkabıları senin için mi giydiğimi sanıyorsun?" Çıplak, gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarını işaret ediyor. İçinde *beni becer* diye bağırان topuklular. "Hiçbir fırsatı boşa harcamam," diye karşılık veriyor, çantasını iki eliyle tutarak.

"İki kişilik bir masa lütfen," diyor iPad'ine bakan hostese.

"Yanında durabilir miyim?" diye sordum. "İnsanların birlikte olduğumuzu ve senin atışını kaçırdığını düşünmesini istemem."

"Kapa çeneni." Bana gözlerini deviriyor ve ben de gülmek zorunda kalıyorum, onunla birlikteyken hep gülerim. Bu yüzden o benim en iyi arkadaşım. "Ayrıca." Eğiliyor ve fısıldama zahmetine bile girmiyor. "Akşam yemeği senden."

"Ne zaman değil mi?" Hostes dönüp onu takip etmemizi söylediğinde huysuzlanıyorum. Onu restorana kadar takip etmeden önce Eva'nın yürümesini bekliyorum.

Hostes bir kabinin yanında durup menüleri bırakıyor. Eva kabine doğru kayarken, "Sunucunuz birazdan sizinle ilgilenecek," diyor. Yanına kaymaya başlıyorum ve eliyle beni dışarı itiyor.

"İyi deneme," diyerek menüyü alıp aşağıya bakarken, ben de onun karşısındaki kabine geçip ceketimi köşeye fırlatıyorum.

"Buraya her zaman geliyoruz ve sen hep menüye bakıyorsun," diyorum ellerimi bankta yanıma koyarak.

"Menlerini gncelleyebilirlerdi ve beni bilirsiniz, farklı şeyler denemeyi severim."

"Oh, biliyorum." Barın etrafına bir göz attım. "Genelde denediğin her şeyden nefret eder ve sonunda benim yemeğimi yersin."

Başını arkaya atıyor ve siyah kazağını silkelerken gülüyor. Servis görevlisi masamıza geldiğinde ona "*National Geographic* izlemek gibi," diyorum.

"Merhaba," diye selamlıyor, "Ben Ashley. Sunucunuz olacağım. İçecek bir şeyle başlayabilir miyim?"

"Ben sizde ne varsa ondan alayım, o da Pinot Grigio alsın." Eva'yı işaret ediyorum, o da sadece başını sallıyor.

Ashley uzaklaşırken, "Senin için bunu başlatacağım," diyor.

Eva bana bakarak, "Yorgun görünüyorsun," diyor. Kristal mavisi gözlerine bakıyorum ve benimle dalga geçip geçmediğini bilmiyorum.

"Yorgunum," diye itiraf ediyorum. "Bu kadar çok seyahat etmekten de bıktım." Ashley benim biram ve Eva için bir kadehle geri döndüğünde konuşmayı bırakıyorum.

Eva Ashley'e "Teşekkür ederim" diye mırıldanıp bize bir iki dakika daha verip veremeyeceğini sorarken biramı elime alıyorum.

Birayı dudaklarıma götürüp Eva'ya bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor. "Gerçekten mi?" Ben birayı dudaklarımdan çekerken o başını yana eğiyor. "On yıl oldu ve her seferinde bunu yapıyorsun." Bardağını kaldırıyor. "Şeref." Gözlerimin içine bakıyor çünkü karşıdakinin gözlerinin içine bakarak şeref demezen kötü şans getirir. Başlangıçta bu konuda tartışmıştık ve ikimiz de Google'da araştırdığımızda yedi yıl boyunca kötü seks yapabileceğimiz yazıyordu. Bu ikimizin de kaderi kışkırtmak istemediği bir şeydi, bu yüzden her seferinde göz teması kurduk.

"Şeref," diye homurdanıyorum, onun bardağına benimkiyle vuruyorum ve sonunda biradan bir yudum alıyorum. Ben homurdanıyorum ve o bardağını yere bırakıyor.

"Peki seni rahatsız eden ne?" diye soruyor, mükemmel manikürlü tırnağı şarap kadehinin dibine vururken.

"Sadece yorgunum, sanırım." Omuz silkiyorum. "Geçtiğimiz ayı New York'a gidip gelerek geçirdim. Sadece dört günden daha uzun bir süre evimde olmak istiyorum."

"Stefano'yla bu konuyu konuştun mu?" diye soruyor kuzeni ve ortağıma. Şirketimizi yaklaşık on yıl önce kurduk, belki biraz daha fazla. Zaman bizi geçip gidiyor. Şirketimizi kurduğumuzda sadece o ve ben vardık. Üniversiteyi bitirmiş, bilgisayar bilgisi olan iki çocuk. Sadece ikimizin olduğu küçük bir şirket kurduk ve o kadar büyüdü ki şimdi bizim için çalışan bir sürü insan var. Ben adli muhasebeciyim, kulağa olduğundan çok daha havalı geliyor. Günde bazen yirmi saat bilgisayar başında oturup izleri takip ediyorum. Beni mali tutarsızlıkları, fonların zimmete geçirilmesini ve şirketteki usulsüzlükleri araştırmam ve dolandırıcılık ve siber suçları soruşturmam için işe alıyorlar. Sözleşmelerimiz özel şirketlerden devlete kadar çeşitlilik gösteriyor. Her gittiğimde, insanların bilgisayarlarını hiç düşünmeden kullanmalarına ve her şeyin silinebileceğini düşünmelerine gülmek zorunda kalıyorum. Flaş haber: silemezler. Biz de gidip neyin yanlış olduğunu buluyoruz ve ya değiştiriyorlar ya da insanlar kovuluyor. Ayrıca, ortaya çıkmamız kimsenin hoşuna gitmiyor. Bu tıpkı bir

Evinizde büyük bir parti var ve herkes harika vakit geçiriyor, sonra polisler kapınızı çalıyor. Hiç eğlenceli değil.

"Henüz yapmadım," diye cevap veriyorum ve kaşlarını kaldırıyor. "Biliyorum, biliyorum, ama şu anda biraz meşgul."

"Tamam, peki ya sen?" Şarap kadehini kaptığı gibi ağzına götürüyor. "Ne kadar beklemeyi planlıyorsun?" Ben de kendi içkimi alıp dudaklarıma götürüyorum. En iyi arkadaşım olmasının nedeni bu olmalı, çünkü duymak istemediğim anlarda bana bunu söylüyor. Ayrıca bir şey olduğunda ilk aradığım kişi de o oluyor. Bir keresinde bir kızla birlikteydim ve evli olduğunu bilmiyordum. Kocasını geldiğinde, kelimenin tam anlamıyla ikinci kattaki daireden atlamak zorunda kaldım ve atlarken ayak bileğimi kıldım. Kız beni kurtarmaya gelene kadar çimlerin üzerinde süründüm ve saklandım. Yani, yaklaşık bir yıl boyunca başımın üstünde tuttu, ama arayacağım başka kimse yok.

"Gelecek hafta şehre geldiğinde ona söylerim," diyorum ve Ashley geri gelip menü hakkında bir sorumuz olup olmadığını sorduğunda konuşmayı kesiyorum.

"Ben pastırmalı hamburger ve patates kızartması alacağım," diyorum, menüye bile bakmadan. O da menüsüne bakan Eva'ya bakıyor. "O-" diye söze başlıyorum ve Eva'dan ters bir bakış yiyorum.

"Beni tanıdığını sanıyor ama tanımıyor," diyor Ashley'e, o da ona gülümsüyor. "Karalahana salatası," diyor ikimiz de aynı anda, "yanında da patates kızartması."

"Onu hiç tanımıyorum," diyorum Ashley'e. "Ayrıca, biraz kalamar ve biraz da kemiksiz kanat getirebilir misin?" Hâlâ bana ters ters bakan Eva'ya bakıyorum.

"Çok sinir bozucusun." Ashley'e menüsünü uzatarak ters ters bakıyor.

"Kalamar istemediniz mi?" Soruyorum ve bana cevap vermeyi reddediyor, onun yerine bir kadeh şarabını alıp etrafına bakınıyor. "Salatanın yanında kemiksiz kanat yemeyi sevmiyor musun?" Ona gülüyorum. "Teşekkür edebilirsin."

"Her neyse," diyor. "Ayrıca, saat üç yönünde iki esmer bize bakıyor." Hemen dönmüyorum. "Biri benim müşterim," diyor gülümseyerek, "diğeri de gözlerini dikmiş bakıyor, sanırım o senin için." Başımı arkaya yaslıyorum. "İşte bu yüzden yediğin kaba sışmayacaksın."

"Kayıtlara geçsin." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Burada hiç bir kadını tavlamadım."

Ellerini birbirine vuruyor ve kahkahalarla kükrüyor. "Tamam, iyi, bir kerelikti, ama tekrar ediyorum, ne yapmam gerekiyordu? Fabio'yla gittin." Erkek topuzu yaptığı için uzun saçlarını omzumdan atıyormuş gibi yaptım.

Gülüyor. "Adı Richard'dı ve iyi bir adamdı." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sana oral seks bile yapmadığını söylemiştin," diye belirtiyorum.

"Her şey bundan ibaret değil," diye karşılık veriyor ve şimdi başımı arkaya atıp gülme sırası bende.

"Bu her zaman böyledir," diye hatırlatıyorum ona. "Bir kadını memnun etmek için tek bir şansın var."

Elini kaldırıyor. "Bana birlikte olduğun her kadını memnun ettiğini mi söylüyorsun?" diye soruyor ve gerçekten ellerimi saçlarımda gezdirmek zorunda kalıyorum.

"Eğer yapmadıysam, bilerek yapmamışımdır," diyorum ona, "ya da acelem vardı." Ashley geri gelip kalamar ve kemiksiz kanatları masanın ortasına, önümüze koyduğunda konuşmayı kesiyorum.

Kalamar masaya geldiğinde Eva, "Çok saçmalıyorsun Levi ve çoğu gün senden hoşlandığım için şanslısın," diye karşılık veriyor. "Ve bana yemek ısmarlıyorsun."

"Tamam, sence Stefano'ya ne söylemeliyim?" O bana ne yapmam gerektiğini anlatırken ben de bir parça kalamam alıyorum. Restoranda üç saatten fazla zaman geçiriyoruz ve her zamanki gibi yirmi dakika gibi geliyor.

"Eve gittiğinde beni ara," diye hatırlatıyorum ona arabasının kapısını açarken. Parmak uçlarına kalkıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Yalnız mı olacaksın?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Genelde biriyle buluşmaya çalışırdım ama bu gece değil. Ayakta duracak halim yok.

Arabaya binerken ona "Eve gidiyorum ve doğruca duşuma gireceğim," diye haber verdim. "Dikkatli sür."

"Olur," diye onaylıyor ve arabanın kapısını kapatıp geri çekilmesi için uzaklaşıyorum. Elimi kaldırıyorum ve o uzaklaşırken onu izliyorum, arabama biniyorum ve eve gidiyorum.

Otoparka vardığımda, siyah garaj kapısı benim için yavaşça açılırken kodu giriyorum. Arabamı ilerletiyorum ve bana ayrılan park yerine gidiyorum. Bagajı açıp siyah çantamı çıkardıktan sonra kapıyı çarparak kapatıyorum ve asansörlerin olduğu taraftaki kapıya yöneliyorum.

Yukarı düğmesine basıyorum ve iki kapıdan birinin açılmasını bekliyorum. Cebimdeki telefon bip sesi çıkarıyor, ben de bir mesaj görerek telefonu çıkarıyorum.

Hey, bu gece boş musun? Takılabiliriz diye düşünüyordum.

Bu takılmak istediğinin şifresi. Marianna ve ben son iki yıldır takılıyoruz. Bir çift olduğumuzu söyleyecek kadar sık değil, ama onun havasında olduğunu anlamama yetecek kadar sık. Tam ona cevap vermek üzereydim ki asansörün geldiğini haber veren bir ping sesi duydum. İçeri girdim ve kırk dört düğmesine bastım.

Mesaj dizisini açıp Marianna'ya cevap vermek üzereyken asansörün kapısı açılıyor ve binada yaşayan komşularımdan birkaçını görüyorum. Onlar alt katımda inmeden hemen önce birbirimize merhaba diyor ve hava durumu hakkında sohbet ediyoruz. Asansör kapısı açıldığında telefonumu cebime koyuyorum.

Kapı nihayet benim durduğum yerde açılıyor. Çantamdan anahtarları alıp koridorun sonuna kadar yürüyorum. Anahtarımı büyük kahverengi kapının içine sokup, iterek açmadan önce kilidini açıyorum.

Bipleyen alarm, kodu girmek için durmamı sağladı. Işıkları açmadan önce anahtarları kapıdaki cam masanın üzerine atıyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyerek açık konsept daireye giriyorum. Bana bakan duvarın tamamı pencere, burayı bu yüzden satın aldım. Güneş gün içinde tam zamanında geliyor ve etrafı saran bir terası var. Mobilyalar çok modern, evle birlikte gelen bir şey, bu da onu satın almamın bir başka nedeni. Bu daireye getirdiğim tek şey yatağımdı. Sağa doğru yürüyorum, odama giriyorum ve ışıkları açıyorum.

Büyük boy yatak odanın ortasında, siyah duvarın önünde duruyor, bej renkli yatak başlığı arkaya doğru uzanıyor. Yan taraftaki gömme dolaba doğru yürüyüp çantamı oraya bırakıyorum. Telefon cebimde tekrar bip sesi çıkarıyor ve yatağıma geri dönüp üzerine otururken onu çıkarıyorum. Tam mesaja cevap vereceken ekranda Eva'nın adı beliriyor ve aradığını söylüyor. Yeşil düğmeye basıyorum. "Beni o kadar özledin mi?"

"Levi." Sesi beni ayağa kaldırdı, sırtımdan aşağı ürperdi akıyor. Kalbim birkaç saniye öncesine göre daha hızlı çarpıyor ve şu anda aklımdan geçen tek şey ona ulaşmak. Ön kapıya doğru koşuyorum. "Levi," diye tekrar adımı söylüyor, bu sefer sesi çatlıyor.

"Neredesin sen?" Ayakkabılarımı giyerken koşarak soruyorum, korku omurgamdan yukarı fırlıyor. "Eva," diye sesleniyorum bana cevap vermeyince.

"Aman Tanrım, Levi," diye tekrar boğuk bir ses çıkarıyor ve ben anahtarlarımı alıp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Telefonumdaki rehberini açıp konum tuşuna basıyorum ve evinde olduğunu görüyorum.

"Sana geliyorum," diye onu temin ettim. "On dakika içinde orada olacağım."

Söylediği tek şey "Tamam," oluyor ve tek yaptığı kulağıma sessizce hıçkırmak.

Üçüncü Bölüm

Eva

Telefondan arabanın kapısının kapandığını duyuyorum ve koltuğuma oturuyorum. "Eva." Sesini duyuyorum, gergin ve endişeli, ellerim kontrolsüzce titriyor. "Neredesin?" Başımı sallıyorum. "On dakika içinde orada olacağım," diye yumuşak bir sesle beni rahatlatıyor. "Her şey yoluna girecek." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve onları durdurmanın bir yolu yok. "Her şey yoluna girecek. Her ne olursa olsun."

"Hayır, değil," diye fısıldıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor ve midem sıkışıyor.

"Lisa'nın komşusundan bir telefon aldım," diye başlıyorum, gözlerim kapanıyor ve iki damla yaş yanaklarımdan süzülüp çenemden aşağı süzülüyor.

"Kız kardeşin mi?" Sesi sakın. "O iyi mi?"

"Sanmıyorum," diyorum ayağa kalkarken. "Neredesin sen?"

"Köşeyi dönünce," diyor ve çantamı kaptığım gibi ön kapıdan çıkıp iki basamak inerek sokağa doğru koşuyorum. İki farın yoluma döndüğünü görene kadar sağa ve sola bakıyorum. Kaldırıma yanaşıyor, arabayı park ediyor ve aceleyle sürücü koltuğundan iniyor. Siyah saçları sanki koşarak

Ellerini içinden geçiriyor. Normalde berrak olan mavi gözleri, hiç şüphesiz benim için duyduğu endişeden dolayı bulutlanmış gibi görünüyor.

Hiç düşünmeden beni kollarının arasına alıyor. "Lisa'nın evine gitmeliyiz," diye göğsüne doğru hıçkırıyorum, kollarım iki yanımda.

"Hadi seni arabaya bindirelim," diye mırıldanırken kolunu omuzlarıma doluyor ve beni arabanın yolcu tarafına götürüyor. Benim için kapıyı açıyor ve beni yavaşça koltuğa oturtuyor, uzanıp kemerimi bağlıyor. "Adresini GPS'e gir." O sürücü tarafına doğru yürürken ben de gösterge panelinin orta kısmına bakıp düğmelere basarken tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Arabaya bindi ve tek yapabildiğim ona bakmak oldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. Hiçbir şey söylemeden elimi tutuyor. Başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum, son yirmi dakikayı tekrar yaşıyorum. "Polis beni bekliyor," diyorum başımı çevirmeden. "Benimle konuşmaları gerekiyor." Gözlerim bir tanesine odaklanmaya çalışırken uzaktaki ışıklar geçip gidiyor. "Bu iyi bir şey olamaz." Elimini hiç bırakmıyor ve Lisa'nın apartman kompleksinin önüne geldiğimizde iki polis arabasının park ettiğini görüyorum.

"Hiçbir ışık yanmıyor," diye gözlemliyorum eli elimden kayıp arabayı kapattığında. "Bu iyi, değil mi?"

"Hadi içeri girelim," diye ısrar ediyor, arabadan iniyor ve bana yardım etmek için koşarak yanıma geliyor. Kaldırımında yürürken elini yine benimkine koyuyor. Her pazartesi akşamı yemek yerken kullandığım kaldırımdan. İki haftada bir çünkü sırayla yapıyoruz. Ayrıca Pazartesi günü benim izin günüm olduğu için acele etmem gerekmiyor.

Sağ taraftaki merdivenlerden yukarı çıkmadan önce boştaki elimle cam kapıyı açıyorum. Dördüncü kata geldiğimde durup kapısına bakıyorum. Ön taraftaki paspasta Hoş Geldiniz yazıyor. Önce oraya mı gitsem diye düşünerek komşusunun kapısına bakıyorum. Kapı açılmadan önce sormaya vaktim olmuyor. Komşusu Gwen orada duruyor, yüzü gözyaşlarıyla dolu, benimkine çok benziyor.

"Eva," diye fısıldıyor, "içeri gel."

İçeri giriyorum, oturma odasının olduğu sağ tarafa bakıyorum. Üniformalı iki polis memuru ayakta duruyor, takım elbiseli iki polis memuru ise oturuyor. Önünde bir evrak çantası olan bir kadın masada oturuyor. Gwen, "Bu onun kız kardeşi," diyor ve ayaklarım ben farkında bile olmadan hareket ediyor.

Takım elbiseli polis memurlarından biri ayağa kalkarak, "Bayan Crinkle," dedi. "Ben Dedektif McCaby."

"Bayan Meyers," diye düzeltiyorum, Levi elimi sıkarken. "Kız kardeşim nerede?"

"Korkarım kötü haberlerimiz var." Dedektif ellerini ceplerine soktu ve tekrar yukarı bakmadan önce yere baktı. "Kız kardeşinizin karıştığı bir kaza oldu."

"Hastanede mi?" Umutla soruyorum ama beynim bile bundan daha kötü olduğunu biliyor. Beynim neden burada olduklarının farkında. Kalbim - kalbim başka bir kalp kırıklığına daha dayanabileceğimden emin değil. Diğer üç memur bana bakmaktan kaçınıyor. Levi elimi bırakıp bana yaklaşıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bir kaza oldu," diye başlar diğer dedektif. "Sarhoş bir sürücü ona yandan çarpmış ve kadın arabasının kontrolünü kaybetmiş. Kamyon onu görmemiş." Nefesim kesiliyor ama bu noktada kulaklarım uğuldamaya başlıyor ve ne duyduğumdan emin değilim. "Başaramadı."

"Cici nerede?" Dokuz aylık yeğenime soruyorum, tam adı Selena ama dört saatlik olduğundan beri ona Cici diyoruz, dizlerim bu haberle çökmeye hazırlanıyor. Gwen sessizce yanımda oturuyor ve elini ağzına götürerek hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Bir bebeğin sesi odayı dolduruyor ve acaba bir beden dışı an mı yaşıyorum diye düşünüyorum. Acaba bir şeyler mi duyuyorum? Odaya bakıyorum ve Gwen yatak odasına koşuyor.

"Araçta yalnızdın." Kimin söylediğini bile bilmiyorum, gözlerim Gwen'in odasına gidiyor.

"Tanrıya şükür," diyor Levi yanımdan. Gwen'in kucağında Cici'yle yatak odasından çıkışını izliyorum.

Yanakları uykudan pembeleşmiş bir halde Levi'nin kollarından çıkıp Cici'nin yanına gidiyorum. "Merhaba Kokuşmuş," diyorum ona ve bana doğru uzanmadan önce yüzü bir gülümsemeyle doluyor. Onu kollarının altından tutup kendime çekiyorum ve sevdiğini bildiğim gibi boynunu öpüyorum. "Birisi kötü kokuyor," diye yalan söylüyorum. Lisa'nın her zaman sürdüğünü bildiğim lavantalı bebek losyonu gibi kokuyor.

"Bayan Meyers." Masada oturan kadın ayağa kalkar. "Adım Josephine ve Çocuk Koruma Hizmetleri'nde çalışıyorum." O bunu söylerken elim Cici'nin sırtına gidiyor. "Size birkaç sorum olacak."

Cici başını omzuma koyup bana sokulurken, "Tamam," diye cevap veriyorum.

"Sistemde bulduğumuz kadarıyla, doğum belgesinde baba adı yok." Bana soruyor mu yoksa söylüyor mu bilmiyorum.

"Hayır, olmaz," diye onaylıyorum, "sperm bankasına gitti ve tüp bebek yaptı." Cici ile bir o yana bir bu yana sallanıyorum ve bunu yaptığının farkında bile değilim. "Dosya numarasını oraya yazmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmedim, o yüzden boş bırakmayı tercih etti." Hastanede kâğıtları doldurduğu zaman aklıma geldi. Savaştan çıkmış gibi görünüyordu ama aynı zamanda hayatı boyunca hiç bu kadar güzel ve mutlu görünmemişti. "Bunu neden soruyorsun?"

Josephine, "Yasalar, işler yoluna girene kadar bebeğin CPS bakımına verilmesini gerektiriyor," diye açıklıyor ve Levi devreye giriyor.

"Ne demek işler yoluna girdi?" diye soruyor. "Peki, kız kardeşinin

bir vasiyeti var mı?" Josephine bana soruyor.

"Bir vasiyeti olmalı." Lisa'yı savunuyorum. "Babası olmadan bir bebek doğurup sonra da vasiyeti olmazdı."

"Baba olmadığına göre," diye söze başlıyor Josephine, "ebeveynin isteklerinin ne olduğunu görmek için bir vasiyetname hazırlanması kanun gereğidir."

"Sahip olduğu tek kişi benim," diyorum ve bilmeleri gerektiğini biliyorum. "Kız kardeşim tüm hayatı boyunca sistemin içindeydi. Koruyucu ailelere girip çıktı. Belli ki bunu biliyor olmalısınız." Ses tonum herkese karşı öfke dolu.

"Doğru," diye kabul ediyor Josephine. "İyi haber şu ki, vasiyetname işleme konduktan ve dosyadaki tek vasiyetname olduğunu teyit ettikten sonra devam edebiliriz. Ama o zamana kadar-" Elleri sıkıyor. "Bebegi acil koruyucu aileye yerleştirmemiz gerekecek." Kelimeler ağzından çıktığı anda hasta olacaktım gibi hissediyorum.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diyor Levi benim yerime, çünkü tek yapabildiğim ileri geri sallanmak. "O onun kız kardeşi. Onun tek yakını. Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Bilmiyorum, belki bize birkaç gün verebilirler."

"Bunun farkındayım," diyor Josephine, "ama kanunlar böyle." Sesi kesiliyor ve işinin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Ne kadar sürecek?" Josephine'e bakıyorum. "Onu alabilmem ne kadar sürer? Tüm bunlar halledilene kadar ne kadar zaman var?"

"Bunu söylemek zor," diye geçiştiriyor Josephine, "bir ay da olabilir." Cici'yi göğsüme daha da yakın tutarak nefes nefese kalıyorum. "Ya da daha uzun."

"Peki ya daha kısa?" Levi ona sorar. "Bir yerlerde, ne bileyim, bir hızlı geçiş olmalı."

"Yapılacak en iyi şey vasiyeti almak olacaktır. Bir avukatı olurdu," diye öneride bulunuyor Josephine.

Cici'yi ona geri veren Gwen'e bakıyorum. Josephine'e "Çantası var," diyorum, bunun onun hatası olmadığını bilerek. Bunu itiraf etmek beni öldürüyor ama gitmesine izin vermek zorundayım, ama kendime bunun uzun sürmeyeceğini söylüyorum. Gwen'e bakıyorum. "Kapısı açık mı?" Başını sallıyor ve ben de odadan çıkıyorum. Tabii ki Josephine benden çok uzakta değil. Ama hemen arkasında her şeyi izleyen Levi var. Eve giriyorum ve yer minderinin üzerindeki oyuncakları görüyorum, Lisa'nın muhtemelen daha sonra temizleyeceğini söylediğini biliyorum, bir daha dönmek üzere çıkıp gitmeden hemen önce. Çocuk odasına gidiyorum, ışığı açıyorum ve pembe odanın canlandığını görüyorum. Odanın köşesine doğru yürüyorum ve dolaptan bebek bezi çantasını alıyorum. "Özel pijamaları ve uyku tulumu var." Beşiğin üzerinde asılı duran beyaz katlanmış torbayı alıyorum. "Sallanırken tutunmayı sevdiği bir havlusu var ama onu beşiğe koymayın çünkü boğulabilir." Gözyaşlarım yüzümden akarken havluyu yataktan alıp çantaya koyuyorum. Keşke onları durdurabilseydim. Keşke güçlü olabilseydim ama değilim. Bunu atlatmak zorundayım, sonra sinir krizi geçirebilirim. "Her gece yatmadan önce banyo yapıyor," diyorum ona. "Ve bu losyonu sürüyor. Daha uzun uyumalarını sağlıyormuş." Mor şişeyi kaldırıyorum. "İşe yarıyor mu bilmiyorum ama yine de yapıyoruz."

"Eva." Levi usulca adımı söylüyor ve ben de ona bakıyorum. "Eşyaları getirebilirim." Yanıma gelip elini belime doluyor. "Biraz Cici'yle oturabilirsin."

"Özel bir maması var," diye devam ediyorum odadan mutfığa doğru yürürken. "Henüz laktoz intoleransı olup olmadığını bilmiyoruz ama diğer mama midesini ağrıttı," diye bilgi veriyorum ve buzdolabının hemen yanındaki kutuyu alıp çantaya koyuyorum. Buzdolabına doğru yürüyorum ve üstündeki iki kutuyu alıyorum.

İkinci kutuyu alırken buzdolabının ortasındaki avukat kartını görüyorum. Onu çantaya koydum ve Levi'ye baktım. "Bu kartı alabilir misin?" Çenemle buzdolabını işaret ederek soruyorum. Yanına gidiyor ve kartı alıp cebine koyuyor.

Daireden çıkıp Gwen'in evine gidiyoruz. Cici'yi kucağında tutuyor. "Araba koltuğu var mı?" Josephine bana soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Arabada," diyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Ben gidip benimkini alayım," diyor Josephine bize, "size de veda etme şansı vereyim." Levi'ye bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Kaçmak mı istiyorsun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Sen varsan ben de varım." Kolunu omuzlarıma doladı.

Gwen yanımıza geliyor ve Cici'yi bana uzatıyor. Onunla birlikte yan tarafa yürüyüp dışarı bakıyorum. "Anneni özlediğini biliyorum," diye yatıştırıyorum Cici bana bakıp ağzından salyalar akararak gülümserken. "Bir süre tuhaf olacak, tanımadığın insanlarla birlikte olacaksın ama sana söz veriyorum seni geri getireceğim. Bunu elimden geldiğince hızlı yapacağım, ama dayanıklı olmalısın bebeğim." Onu kendime çektim ve o da bana sarıldı. "Söz veriyorum, gelip seni alacağım."

Arkamı döndüğümde Josephine'in elinde bir araba koltuğuyla orada olduğunu görüyorum. Gwen beyaz bir mendile sarılmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve Levi bebeği alıp kaçacakmış gibi görünüyordu. Araba koltuğuna doğru yürüyorum ve ayakları heyecanla tekmelemeye başladığında onu koltuğa oturtuyorum. "Uslu dur," diyorum ona, eğilip yanağından öperek.

"Onu nereye götüreceksiniz?" Josephine'e soruyorum ve o da sıkıca gülümsüyor.

"Bunu açıklamaya iznim yok," diyerek çantasına doğru yürüyor, "ama bu benim numaram ve bu da dava dosyası." Elimdeki karta bakarak başımı sallıyorum.

"Avukat yarın sizi arayacak," diye güvence verdi Levi. "Biz de kendi avukatımızı tutacağız."

"İyi fikir," diyor araba koltuğunu kaldırırken.

Bebek bezi çantasını alıp Gwen'e bakıyorum. "Yarın bir ara uğrarım." Bana sadece başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Josephine'i merdivenlerden arabasına doğru takip ederken Levi çantayı elimden alıyor. Cici'yi arabaya bindirip uzaklaşmasını izliyoruz.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Ben iynin yüzde yüz yetmiş beş milyon tam tersiyim." Burnumu sildim. "Tanrım, bu da ne?" Ona bakıyorum ve soruyorum: "Hayatımda ne yaptım da bu boklar başıma gelip duruyor?"

"Hadi seni eve götürelim," diye ısrar ediyor ve beni arabasına doğru götürüyor. Polis arabalarının gittiğini ancak o zaman fark ediyorum. "Sana vereceğim üç kart var," diyor beni eve bırakırken.

"Kalmamı ister misin?" diye soruyor arabasını garajımın önüne

çektiğinde. "Hayır," diyorum ona, kapının koluna uzanarak. "Biraz yalnız

kalmaya ihtiyacım var." "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Bana üç beyaz kartı uzatırken başımla onu selamlıyorum. Dışarı çıkıp evime geri dönerken elim onları tutuyor. Doğruca mutfığa yürüyorum, dondurucuyu açıyorum ve tekilayı çıkarıyorum. Bir bardakla bile uğraşmıyorum; onun yerine bir yudum alıyorum, kartlara bakmadan önce yutkunup boğuluyorum.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve en başından beri benimle olan müşterilerimden birini açıyorum, hukukla ilgili sorularım için ona gidiyorum.

Benim, yarın beni ofisten arayabilir misin?

Gönder tuşuna basıyorum, aşağıya baktığımda saatin gece yarısını geçtiğini görüyorum ve sabaha kadar beklemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Telefonum çalmadan önce tekilamdan bir yudum daha alıyorum ve arayanın Levi olduğunu düşünüyorum. Açtığımda Alice olduğuna şaşırdım.

*Bu resmi bir iş mi?
Tabii ki öyle.*

Mesajı gönderdikten iki saniye sonra telefonum çalıyor. "Alo," diye cevap veriyorum, gözlerimi kapatarak. "Çok özür dilerim, seni uyandırdım mı?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyor, "ama bu işin bir parçası." Kanepeye doğru yürürken telefonun onun tarafından gelen çarşaf hışırtısını duyuyorum. "Evde misin yoksa tutuklandın mı?"

"Ben geldim," diyorum ve gözyaşlarım akıyor. "Bir kaza oldu ve kız kardeşim öldü."
Kelimeleri söylemek bile gerçeküstü.

Alice tıslıyor, "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Kahretsin."

"Dokuz aylık bir yeğenim var," diye bilgi verdim. "Onun velayetini almam için ne gerekiyor?"

"Vasiyeti var mı?" bana sorduğu ilk soru.

"Muhtemelen, her şeyin üstündeydi," diyorum ona. "Buzdolabının üzerinde bir avukat kartı vardı. Her ihtimale karşı orada bıraktığını varsayıyorum..." Gözlerimi kapatıp kanepede arkama yaslanıyorum.

"Vasiyetnamede ne yazdığını görmeliyiz" diye tavsiyede bulunuyor. "Çocuk şimdi nerede?"

"Onu CPS aldı," diyorum ve Alice o zaman inliyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyor. "Ne olursa olsun artık sistemin içinde olacak."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde doğruldum. "Bunu bana söylemedi."

"Tabii ki size bunu söylemeyecek," diyor Alice. "Vasiyetnameye bakmaları ve ne yazdığını görmeleri gerekiyor ama..." Sözünü kesiyor. "Şimdi

çocuğun iyi olduğundan emin olmak için takip ve yerinde ziyaretler yapılacaktır. Dinleyin." Sesi alçalıyor. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Bitirmesini beklerken bir şey söylemiyorum çünkü "seni sevdiğimi biliyorsun ama" sohbetinden iyi bir şey çıkmaz. "Kayıt dışı konuşuyorum ve bunu ben söylemiyorum, ama Kağıt üzerinde evli olsaydınız daha iyi görünürdü."

Doğrudum ve çığlık attım, "Ne?"

"Dinle, yirminci yüzyılda olduğumuzu biliyorum ama bu işe evli olarak girersen daha kolay olur." Elim başımın üstüne koydum.

"Sperm bankasına gitti!" Bağırıyorum. "Bunu tek başına yapabildi ve şimdi bana evli olsaydım yeğenimi devletten almamın daha kolay olacağını mı söylüyorsun? Başka bir aile olmamasına rağmen mi?" Başımı iki yana sallıyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Bu çok saçma, dışarıda bekar anneler var. İnan bana, biliyorum, yarısı benim spama geliyor."

"Var, ama dışarıdaki bekar anneler," diyor, "aile üyeleri aracılığıyla bir bebek sahibi olmadılar. Onları kendi seçtikleri yöntemlerle yarattılar." Tamam, iyi, beni yakaladı. "Sadece bir düşün."

"Neyi düşüneyim?" Yanlış anlamış olabileceğime şaşırarak soruyorum ve acı acı gülüyorum.

"Benim bilmediğim kiralık koca uygulaması var mı?" İçtiğim içkiden mi, kız kardeşimi kaybetmenin şokundan mı, yoksa deliriyor olmamdan mı bilmiyorum.

"Oh, bu iyi bir fikir olabilir," diye yanıtlıyor Alice. "Eminim başarılı olur."

Bir sonraki soruyu sorduğuma pişman olabileceğimi bildiğim için gözlerimi kapatıyorum. "Tamam, koca fikrinden bahsedelim. Bu neyi gerektiriyor?"

Dördüncü Bölüm Levi

Kapıyı açar açmaz bedenim rahat bir nefes alıyor. Koşu ayakkabılarımı çıkarmadan önce anahtarlarımı ve cüzdanımı kapının yanındaki cam masanın üzerine atıyorum. Mutfığa doğru yürümeden önce spor çantamı kapıya bırakıyorum. Bütün gece dönüp durduktan sonra kalktım. Bugün Cumartesi ve ben yine de bugün işe gittim. Birkaç haftadır yoktum, bu yüzden kimse yokken içeri girip bazı evrak işlerini yapmak daha kolay oldu. Ofiste beş saat geçirdikten sonra spor salonuna gitmeye karar verdim. Spor salonuna adım atmaya birkaç hafta olduğu için büyük bir hata yaptım, vücudumun her bir parçası bana bağıyor. Spor salonunda duş almış olmama rağmen, yatmadan önce sıcak bir duş daha alacağımı biliyorum.

Bir mucize olur da içinde yiyebileceğim bir şeyler olur umuduyla doğruca buzdolabına gidiyorum. Açtığımda, aslında orada yiyebileceğim hiçbir şey olmadığını görerek derin bir nefes alıyorum. Bunun yerine, fırına koyabileceğim ve bir milyon yıl sürmeyecek bir şey olup olmadığını görmek için dondurucunun kapısına uzanmadan önce kapıdan bir şişe bira alıyorum. Orası da pek iyi değil.

Raftan bir kutu donmuş pizza alarak fırını çalıştırmak için ilerliyorum. Kâğıt kutuyu yırtıp açtıktan sonra bir bıçakla plastik ambalajı kesiyor ve bir rafa yerleştiriyorum. Kapağı kapattıktan sonra zamanlayıcıyı yirmi üç dakikaya ayarlıyorum.

Biranın kapağını çevirip bir yudum aldıktan sonra cebimden telefonu çıkarıyorum. Hemen Eva'yla olan mesajlaşmama gidip onu yukarı çekiyorum.

Ben: Nasılsın?

Mesajı gönderdim ve onu aramadan önce otuz dakika beklemeye karar verdim. Bugün erken saatlerde onu aramaya çalışmışım ama aldığım tek cevap şöyle bir mesajdı:

Üzgünüm, telefondayım, beş dakika sonra ararım.

Bu sabah saat yediydi ve bütün gün hiçbir şey olmadı. Telefonu kenara bırakıp bira şişesini elime alıyorum ve kapının hafifçe vurulduğunu duyduğumda bir yudum daha alıyorum. Birayı tekrar tezgâhın üzerine bırakıp, bu kez daha sert bir şekilde kapı çalındığında bir hata yapıp yapmadığımı anlamak için koridora bakıyorum. Köşeyi dönüp kapının kilidini açıyorum ve gözetleme deliğine bakmadan kapıyı çekip açıyorum. Onu orada dikilirken gördüğümde ağzım açık kaldı. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Saçları tepesinde toplanmış, yüzünde tek bir makyaj izi yok. Ağlamaktan gözleri kızarmış, bütün gece uyumamış gibi görünüyor ama elinde iki kahverengi paket servis poşeti tutarken yine de güzel görünüyor.

Eva eve girerken yumuşak bir sesle "Selam," diye selamlıyor.

"Selam." Ona kollarımı açıyorum ve ben kollarımı omuzlarına doladığımda o da kollarıma giriyor. "Senin için endişelendim."

"Özür dilerim." Kollarımın arasından çıktı. "Sana mesaj atacaktım ama bir şey başka bir şeye yol açtı ve işte buradayım." Ağlayacağını anlamadan hemen önce gözlerini çok ama çok hızlı kırptırmasını izliyorum. Mutfığa doğru yürürken kolumu ona doluyorum. "Sana yemek getirdim."

"Sen bir nimetsin," diyorum ona, elim omuzlarından inip adaya doğru yürürken ve poşetleri adanın üzerine koyarken. "Ne aldın?"

Sırtarak omzunun üzerinden bakıyor. "Şu anda gerçekten seçici olman gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye kıkırdarak soruyor ve ben de ellerimi kalçalarıma koymaktan kendimi alamıyorum.

"Seçici davranmıyorum." Başımı eğiyorum. "Heyecanlanıyordum." Ellerimi çırpıyorum. "Ne aldın?" Neşeli sesim sahte geliyor.

"Göt," diye mırıldanıyor ve dikkatini tekrar poşetlere veriyor. "Bütün bu yiyecekleri kendim yiyeceğim."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Fırındaki donmuş pizzayı yiyebilirsin. Muhtemelen son altı aydır dondurucunuzda duruyordur."

Ona püf diye cevap verdim. "Hayır, olmadı," diye karşılık veriyorum, kendime inandığımdan bile emin değilim çünkü son dört ayda yirmi günden fazla evde olduğumu sanmıyorum.

Kahverengi kapları çıkarıyor. "Bu bir yalan ve sen bile bunu biliyorsun." Çantadan çıkardığı dört kaba bakıyor. "Çünkü ben senin tanıdığın en iyi arkadaş ve en iyi insanım." Tatlı tatlı gülümserken en iyi kelimesini uzatıyor ve dönüp birkaç çatal ve bıçak almak için çekmecelere doğru yürüyor. Kalçasıyla çekmeceyi iterek kapatıyor. "Senin için aldığım yiyecekleri seninle paylaşacağım." Fırına doğru ilerliyor ve onu kapatıyor. "Bunları daha sonra atmayı unutma yoksa Şükran Günü'nde hâlâ orada olacaklar."

"O kadar da kötü değilim." Ona gözlerimi deviriyorum ve o da bana yaklaşırken kaşlarını kaldırıyor. Oturması için iki tabureden birini çekiyorum, sonra ikincisini kendim için çekiyorum. Aynı anda oturuyoruz ve ilk kapalı kabı almak için uzanıyorum. "Bu hafifmiş," diye not ediyorum, açıyorum ve salata olduğunu görüyorum. "Eww." Ona doğru fırlatıyorum. "Bu kesinlikle senin."

"Salatada yanlış bir şey yok, Levi," diyor kabı benden alırken ve ben de diğerini kaparken.

"Şimdi bu benim olmalı," diye karar veriyorum, açtığımda ne kadar ağır olduğunu hissediyorum ve makarnalı tavuk parmağı olduğunu görüyorum. "Evet, benim."

"Diğerlerinin içinde ne olduğunu bile görmedin." Tezgâhın üzerindeki diğer ikisini işaret ediyor. "Ya o benim olsaydı?"

"O zaman umarım içinde bunun olduğu bir tane daha vardır." Önümdeki kabı işaret ediyorum.

"Sen en kötüsüsün," diyor, diğerini almak için öne doğru eğiliyor ve açtığında ağzım sulanıyor. "Bu senin için değil." Bana yan gözle bakıyor, makarna üzerindeki karides scampi'yi salatasının yanına koyuyor. Diğerini kaptığım gibi üç numaralı kapının ardında ne olduğunu görmek için izliyorum,

Görünüşe göre kaybettim. Sosa bulanmış kocaman bir köfte ve yanında ricotta olduğunu görünce ağzım daha da sulandı.

"Bu paylaşmak için." Yanından bir çatal ve bıçak aldım. "O kadar eti yemene imkan yok."

"Ben bol bol et yiyebilirim," diye karşılık veriyor, ona baktığımda kıpırdamadan dururken kıs kıs gülüyor. "Suratıma topların girmesinden hoşlanmayabilirim ama etle aram çok iyi."

"Eew." Bir parça tavuk keserken yalandan kusuyorum. "Yüzünde taşaklarla ve etle bir fotoğrafının olmasını asla istemiyorum."

"Toplar yüzümde değil," diye hatırlatıyor bana, karides tabağını kaparak, "genellikle çenemde oluyorlar." Kaşığının üzerindeki spagettiye çeviriyor. "Tabii baş aşağı durup toplar yüzüme gelmediği sürece."

"Beni bu parmesanlı tavuktan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?" Ağzıma bir parça atarken sordum. "Çünkü işe yaramıyor." Bir parça daha tavuk alıp ona bakıyorum. "Gerçekten nasılsın?"

"Sanırım hâlâ şoktayım." Bana bakmaktan kaçınıyor. "Garip, biliyorum. Birlikte büyüdüğümüz falan yok." Omuz silkiyor.

"O hâlâ senin kız kardeşindi," diyorum usulca.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor ve önündeki yemeği ittiğini görüyorum, "ve o gerçekten harika bir insandı, ona atılan tüm pisliklere rağmen." Çatalı elinden düşüyor ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını siliyor. "Cici için kalbim kırık çünkü bunu asla bilemeyecek."

Kendi çatalımı bırakıp kolumu omuzlarına doluyorum ve şakağından öperken onu kendime çekiyorum. "Onu unutmadığından emin olacağından hiç şüphem yok." Başımı onunkinin üzerine koyuyorum.

Derin bir nefes alıyor ve ben de çatalımı tekrar elime alarak onu bırakıyorum. "Bugün avukatımla görüştüm."

Ona bakıyorum. "Neden beni aramadın?" Omuz silkiyor ve her zaman kendi başına bir şeyler yapmaya alışkın olduğu için bunun beni şaşırtmaması gerektiğini biliyorum ama onun yanında olamadığım için kızgınım. "Beni aramalıydın."

"Sorun yok." Bana bakmaktan kaçınıyor. "O bir avukat ve aynı zamanda benim müvekkilim."

"Bu iyi." Çatalımda biraz spagetti çeviriyorum. "Ne dedi?" Çatalımı ağzıma götürmeden önce soruyorum.

"Şey," diyor bana döndüğünde gülümseyerek, "bir vasiyeti var, yani bu iyi bir şey. Her şeyi halletmiş." Sesi kalınlaşıyor. "Her şey demek istiyorum. Avukatı yarın yakılacağı cenaze eviyle temasa geçti bile. Cenaze töreni bile istemiyor. Sadece yakılmak ve kendi seçtiği vazoya konulmak istiyor." Ağlamamak ya da korkmamak için gevezelik ettiğini biliyorum. "Ve bir anıt mezarındaki son istirahatgahına yerleştirilecek." Boğazındaki yumruyu yutuyor. "Bana Cici'yi bıraktı, o yüzden bu kolay olmalı, ama..." Sesi mutlu bir şekilde devam ediyor.

"Ama ne?" Ne söyleyeceğinden emin olmadan soruyorum. "Bu onun vasiyetinde var. Sana Cici'yi veriyor. Ama diye bir şey yok, değil mi?"

"Bunu sorman komik." Sesi çok tuhaf geliyor ve çiğnemeyi bırakmama neden oluyor. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Tereddüt bile etmiyorum, asla, onunla değil. "Ne istersen," diyorum ve biramı alıp bir yudum içiyorum.

"Güzel, bunu söylediğine sevindim." Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bu işi kolaylaştırıyor," diye mırıldanıyor. "Bir vasiyeti olsa ve kimse itiraz etmeden Cici'yi alsam bile. Hâlâ küçük bir pürüz var." Parmağını ve başparmağını birbirine kapatıyor. "Küçük bir sorun." Bana dönüyor ve tek yapabildiğim ona bakıp nefesimi tutmak oluyor. Yüzüne hayatımda gördüğüm en sahte, en büyük gülümsemeyi yerleştiriyor. İyiliğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve yalan söylemeyeceğim, şu anda biraz korkuyorum. Ondan ne beklediğimi bilmiyorum.

Bana sorun, ama ağzından çıkan kelimeleri kesinlikle beklemediğimi söyleyebilirim. "Benimle evlenir misin?"

Elim bira şişesini tezgâha geri koyma aşamasındayken hareketin ortasında duruyor. Başımı salladım. "Affedersiniz?" Ne dediğini duyduğumdan emin olmadan söylüyorum. Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Söylediğine yemin edebilirim." Bira şişesini yere bırakıyorum ya da belki de elimden düşüp bir gümbürtüyle yere iniyor. "Evlen benimle dedin." Başımı tekrar sallıyorum ve kulağa ne kadar saçma geldiğini düşünerek gülüyorum. Güldüğünü duymayınca dönüp ona bakıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın." Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor, neredeyse çığlık atacak gibi. "Ne oluyor lan?" diye ağzımdan tükürükler saçılıyor ve kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki dışarı çıkacak sanıyorum. Taburemi tezgâhtan uzaklaştırıp üzerinden atlıyorum. "Delirdin mi sen?" Tezgâhın etrafında yürüyorum, sinirlerim vücudumu dolduruyor. Fırını açıyorum ve pizzayı çıkarıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?" Vıcık vıcık, yarı pişmiş, yarı çözölmüş pizzayı çöpe atarken soruyorum. "Yakın zamanda zıplayıp seni yakaladım diyecek misin?" Burada durup söylemesini bekliyorum, duyduğumu sandığım şeyi duymadığımı söylemesini bekliyorum. Bana bir şey söylemesini bekliyorum.

Önündeki kabı itiyor ve ben ellerimi kalçalarımaya koyuyorum, kulaklarımda uğultu başlıyor. "Haydi Levi," diye ısrar ediyor, "bunu senin için yaparım." Sanki benden çamaşırlarını temizleyiciye götürmemi ya da arabamı bir aylığına ödünç almamı istermiş gibi ellerini havaya kaldırıyor.

"Bunu benim için yapar mısınız?" Alaycı bir şekilde söyledim. "Benimle evlenir misin?" Elimi göğsüme koydum. "Onur duyarım." Aklımı kaçırmak üzere olduğumu anlamasını umuyorum.

Bana gülümsüyor. "Bir şey değil."

Ona bakıyorum, şakanın ne zaman biteceğini görmek için bekliyorum. Mississippi'de bile kafamdan beşe kadar sayıyorum. Beşten sonra çığlık atıyorum ve bu sefer bunun bir çığlık olduğunu biliyorum çünkü yüzünü buruşturuyor. "Seninle şakalaşıyordum."

"Oh." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Sanırım kimin daha iyi bir arkadaş olduğunu biliyoruz." Ellerini kalçalarına koyuyor ve benim ellerim hemen yukarı kalkıp

Saatli bir bomba gibi patlayacakmış gibi hissetmeyi bekleyerek.

"Sen deli misin?" Tekrar soruyorum, çünkü diğer tüm kelimeler kafamda birbirine karışmış gibi hissediyorum. Delirmiş olmalı. Bu muhtemelen şok, şokta ve sayıklıyor.

"Ben deli değilim." Ben bağırmadan önce elini kaldırdı. "Beni dinle." Tezgâhın etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Sadece bir yıllığına." Ellerim hâlâ başımın üzerinde. "Sonra feshedebiliriz." Başını yana eğiyor ve gülümsüyor. "Biliyorsun, aslında olmayacağımız için." Elini kaldırıyor, baş ve işaret parmağını bir daire içine alıyor, sonra diğer elini alıp işaret parmağını dairenin ortasına yerleştiriyor. "Bilirsin işte." Parmağını içeri ve dışarı hareket ettiriyor. "Pound Town'a gidiyorum." Benim tek yapabildiğim ona bakmak, onun tek yapabildiği ise lanet parmağını oynatmaya devam etmek.

"Kes şunu." Sonunda ellerini birbirinden ayırdım. "Nesin sen... on iki mi?"

"Evleneceğiz." Sorumu duymazdan geliyor. "Sonra hakim kağıt üzerinde evli olduğumu görür." Bana gülümsüyor. "İyi bir adamla." Ona ters ters bakıyorum. "Harika bir adamla. En iyi adamla."

Umarım bakışlarım öldüren bakışlar gibidir. "Egomu kabartmaya çalışma," diye bağıryorum ve elimi yanımdaki tezgâha koyuyorum, o bana bu saçma planı anlatırken dizlerim tutmazsa beni ayakta tutsun diye mi koyuyorum emin değilim.

Bana gözlerini deviriyor. "İyi, o zaman sadece iyi bir adamla evli olduğumu görür." Başımı sallıyorum. "Ben yeğenimi alırım." Önce kendini, sonra beni işaret ediyor. "Sen de çocuklara anlatacak havalı bir hikâye bulursun."

"Çocuklara söyler misin?" Az önce söylediklerini tekrarlıyorum.

"Arkadaş olan erkeklere ne denir bilmiyorum. Onlara erkek denmiyor mu? Terim bu değil mi? Yoksa artık kanka mı deniyor?" diye saçmalıyor. "Havalı çocuklara ya da onların deyişlerine asla ayak uyduramadım."

"Onlara sadece arkadaş deniyor," diye bilgi verdim.

"Tamam, peki." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sen de 'arkadaşlarına'" -arkadaş kelimesini kullanırken parmaklarını tırnak içine alıyor- "ne kadar havalı bir adam olduğunu söyleyeceksin. Bu daha mı iyi?"

"Biz bunu yapmayız," diye sıkılmış dişlerimin arasından itiraz ediyorum. Tüm bu olanlar ve onun bu konuda gerçekten geri adım atmaması beni sinirlendiriyor. Gerçekten ciddi.

"Peki, tamam. Arkadaşlarına ne kadar havalı bir adam olduğunu söyleyeceğim." Bana bakıyor. "Bu daha mı iyi? Eğer yardımcı olacaksa, onlara ne kadar havalı olduğunuzu anlatmak için her ay toplantılar düzenleyeceğim."

Gözlerimi kapatıyorum. "Bunu bana gerçekten soruyor olamazsın?" Ona bakıp gözlerinin artık yaşlarla dolu olduğunu görerek usulca söylüyorum.

"Bir şey söyledin mi?" Sesi alçak ve kesildiğini duyuyorum.

"Bana borç para vermek gibi bir şey söyledim mi?" Ona cevap veriyorum. "Ya da kanepeni ödünç alabilir miyim?" Onu izliyorum. "Beni istediğim yere götürebilir misin? Benimle evlen demedim."

"Oh, lütfen." Ellerini havaya kaldırdı. "Sanki bir şey yapıyormuşsun gibi." Sesi daha da yükseliyor. "Ve şimdiye kadar sahip olduğun en iyi sahte eş olurum. Hatta görmezden gelirim ve sen de yaptığın şeyi yapmaya devam edebilirsin."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Neymiş o?" Şimdi ellerini göğsümün üzerinde kavuşturan benim.

"On dakikadır buradayım." Tüm mobilyalarımın siyah ve deri olduğu oturma odasına açılan mutfaktan bakıyor. "Ve kendimi bir seks zindanına girmiş gibi hissediyorum."

Şaşırdım ve baktığı şeye doğru döndüm. Tamam, belki deri koltuklar ve koyu kahverengi yemek masası, dürüst olmak gerekirse, üzerinde hiç yemek yemedim ama başka şeyler yaptım. Siyah sehpanın ortasındaki tepsi bile her ihtimale karşı prezervatif saklıyor. "Ben bir bekârım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, biz böyle yaşıyoruz, değil mi? "Ciddi misin?"

Ona geri dönüyorum ve bu kez o önümde diz çöküyor. "Levi Mathison," diye tam adımı söylüyor ve elimi tutuyor. Mavi gözleri gözyaşları ve korkuyla doluyor. Yüzündeki gülümseme olabildiğince sahte. Ama o "Benimle evlenir misin?" diye sorarken ben ellerinin titrediğine bakıyorum.

Beşinci Bölüm

Eva

Ellerim kelimenin tam anlamıyla titriyor, tüm vücudum gergin ve sinirli. Kafam bana bunun hayatım boyunca aklıma gelen en kötü fikir olduğunu haykırıyor ve inanın bana, hayatım boyunca aklıma gelen en kötü fikirlerden bazılarına sahip oldum. Örneğin, kendi kıyafetlerimi dikebileceğimi düşündüğüm zamanki gibi. İkinci el bir dikiş makinesi almak için altı aydan fazla para biriktirmem gerekti, ancak her saniyesinden nefret ettiğimi fark ettim. Sonra kazak örebileceğimi düşündüm ama tek bildiğim düz bir çizgi örmekti, bu yüzden atkı yaptım. Keşke güzel olduklarını söyleyebilseydim, ama değillerdi. Kocaman

delikler vardı ve bunlar çabucak yok oldu. Şimdi burada, yani Levi'nin mutfağında dizlerimin üzerinde durmak bu listenin en başında yer alıyor. Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey ama aynı zamanda kontrol edebildiğim tek şey. "Dilini kedi mi kaptı?" Yüzüne gülmemeye çalışarak Levi'ye soruyorum. Sinirlerim artık vücudumda dolaşüyor. Yüzü şoktan solgunluğa döndü ve umarım üzerimde bayılmaz.

"Aman Tanrım, Eva," diye inliyor ve o uzaklaşırken elimi bırakıyorum.

"Tamam," diye söze başlıyorum, "sadece avukatımla görüşsek nasıl olur?" Ağzını açtığı anda konuşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum. "Ona istediğin soruları sorabilirsin." Nefesimi tutup tutmadığımı bilmiyorum ama geçen her saniye bana bir asır gibi geliyor.

"Bunu tartıştığımıza bile inanmıyorum," diyerek sonunda rahatlıyor ve tek yapabildiğim yerden atlayıp kendimi onun kollarına bırakmak oluyor. Ben ona sarılırken kollarım boynuna dolanıyor, o da kollarını belime doluyor. Yüzümü boynuna gömüyorum, onun kollarında kendimi her zamanki gibi güvende hissediyorum.

Ellerimi omuzlarına koymadan önce gözlerinin içine bakıyorum. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Ellerim her kelimedede omuzlarına vuruyor, sonra onu itip ayağa kalkıyorum.

"Bana henüz teşekkür etme," diye mırıldanıyor, "daha avukatla görüşmemiz gerekiyor." Elleriyle yüzünü ovuşturuyor.

"Oh, hadi ama." Kalçamı tezgâha dayadım. "O kadar da kötü olmayacak." Kelimeleri yüksek sesle söylesem de, kafam bağılıyor, *bundan çok daha kötü olacak.*

"Bundan emin değilim." Aşağıya ve yukarıya bakar.

"Dinle, tam bir yıl boyunca kendini adamayı düşünmenin bile senin için zor olacağını biliyorum. Bu üç yüz altmış beş gün demek. Dört günlük bir hafta sonu sikiş festivalinden daha uzun bir ilişkisi olmamış biri için, ki o da sadece uçuşun sürekli iptal edildiği içindi, bu seksen dört yıl gibi bir şey." O bana ters ters bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ama ben

Elimden geldiğince kolaylaştıracağıma söz veriyorum." Üç parmağımı kaldırıyorum. "Scout'un onuru."

"Bir, üç buçuk gün oldu ve bir saniye daha uzun olsaydı, aletim düşerdi." Tek parmağıyla elini kaldırıyor.

"Kusmuk." Aletinin düştüğünü ya da genel olarak aletini düşününce yalandan kusuyorum. Hiç de çekici bulmadığınız bir adamla en iyi arkadaş olmak hakkında söylenecek bir şey var. Demek istediğim, elbette ateşli ve manzarayı takdir edebiliyorum, ancak onunla cinsel bir şey yapma düşüncesi bile öğürme isteği uyandırıyor. Bunun nedeni, o çizgiyi geçerse, sahip olduklarımızı asla geri alamayacağımızı bilmem de olabilir. Ve bunu otuz saniyelik bir orgazm için kaybetmek istemiyorum.

"Ve ikincisi, eğer bir ilişkim olsun isteseydim, olurdu." Bir parmağını daha kaldırıyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. "Bir ilişki istemiyorum çünkü şu anda bir ilişkiye ayıracak zamanım yok."

"Tamam, işte." Başımı sallayarak emin olduğumu söylüyorum ama şehirde olduğu her an bana zaman ayırdığını belirtmiyorum. Aptalca bir video göndermek için bile olsa günde en az bir kez mesaj atıyor.

Başını yana eğiyor ve içimi görebildiğini biliyorum. "Nasılsın bakalım?" Sesi yumuşuyor ve ben gözlerimi devirip ondan uzağa bakarak akmak için can atan gözyaşlarımı kırmaya çalışıyorum. Bir kez döküldüklerinde durmalarının uzun süreceğini bildiğim gözyaşları. Tüm gün boyunca beynimin durup olanları düşünmesine izin vermemek için ne gerekiyorsa yaptım.

Tabii ki bana bunu soracaktı. Gözyaşlarımın kontrolünü kaybetmemek için kalbimi kontrol altına almaya çalışırken derin bir nefes alıyorum ama sonra yere yığılıyorum. "Gerçekten bilmiyorum." Omzunun üzerinden pencereye doğru bakarken elimi tezgâhın üzerine koyuyorum. "Biraz dağılmış durumdayım," diyorum sonunda. "Bugün sırf oturup düşünmek zorunda kalmamak için işe gittim." Ona bakıyorum ve gözlerinin benimkilere dikildiğini görüyorum. "Eğer durup bir dakika dinlenirsem, korkarım tamamen dağılaacağım." Gözlerimi hızla kırptırıyorum

gözlerim yanmaya başlarken. "Ve kimsenin bunun için zamanı yok." Bana doğru bir adım attığını görüyorum ve onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Eğer bana karşı yumuşarsan, evlilik teklifimi geri alırım."

Bana bakmadan önce derin bir nefes alıyor. "Randevuyu ayarla."

Kocaman gülümsedim. "Yarın sabah 10'da."

Ağzı bir karış açık bana bakıyor, sonra dişlerini birbirine bastırıp tıslayarak kapatıyor: "Tamam, adresi mesaj at."

"Olur. Buradan çıkmamın bir sakıncası var mı?" Başımla ön kapıyı işaret ederek soruyorum. "Sadece..."

"Git." Tezgâhı itiyor. "Eve döndüğünde bana mesaj at."

Beni ön kapıya doğru götürürken ona "Telefonunda konumum kayıtlı," diye hatırlatıyorum. Benim için kapıyı açıyor ve ben de parmak uçlarıma kalkıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bu gece için teşekkür ederim," diyorum ona, "ve ayrıca, birkaç pencere açmalısın; burası bir kardeşlik evi gibi kokuyor. Ayak ve Doritos gibi."

Yine ofladı. "Bu benim spor çantam." Ayaklarımızın yanındaki çantayı

işaret ediyor. "Aynı zamanda-" Parmağını dudaklarıma koyuyor.

"Bir aydan fazladır, hatta daha uzun süredir burada seks yapmadım, bu yüzden artık yalan söylediğini biliyorum." Gözleri parlıyor.

Parmağını ağızımdan uzaklaştırıyorum. "Axe vücut spreyi gibi kokuyor diyecektim." Evinden çıkıp asansöre doğru yürümek için dönüyorum.

"Artık beni izlemeyi bırakabilirsin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

"Sadece asansöre güvenle bindiğinden emin olmaya çalışıyorum." Kapı pervazına yaslanıyor. "Ayrıca, eğer *Dateline*'a çıkarsan, asansöre binişini izlemeyen pislik ben olmayacağım."

Asansörün sesi duyuldu ve ben de ona bakmadan önce L düğmesine basarak asansöre bindim. "Artık kapını kapatabilirsin. Eğer öldürülürsem, benimle arabama kadar bile yürümeyen bir adam gibi görüneceksin." Şaşırılmış bir halde bana baktı. "Kız kardeşim öldükten sonra," diyorum kapılar kapanmadan hemen önce ve onun asansöre doğru koştuğunu görüyorum. Boğazımdaki yumruyu yutarken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine engel olamıyorum. Bugün, hiç şüphesiz, yaşadığım en zor gündü ve büyükannemi gömdüğümde bile, Cici yüzünden bu on kat daha kötüydü. İşe her şeyin yoluna gireceğini düşünerek gittim ama öyle olmadı. Raquel'e söyledim ve o da bana her şeyle ilgileneceğini söyledi. İlk kez ona izin verdim ve kalan zamanımı telefonda Lisa'nın avukatıyla ve sonra da benim avukatımla geçirdim. Lisa'nın her şeyi ayarlamış olmasına şaşırmadım. Kendisine ve Cici'ye iyi bakıldığından emin olmak için yapacağı tek şey buydu. Ölürlen bile kimseye yük olmak istemezdi.

Eve nasıl döndüğümü bile bilmiyorum. Hangi yoldan gittiğimi ya da trafik olup olmadığını bile bilmiyorum. Tek bildiğim evime girdiğim ve doğruca yatak odamın merdivenlerine gittiğim. Benim evime. Satın almak için kışımı yırttığım evim. Küçük ama mükemmel bir ev. Hayatım boyunca istediğim bir ev.

Yatak odamdan banyoya doğru yürüyorum, kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarmadan önce küvetteki suyu açıyorum. Oda hala karanlık, tek ışık dışarıdan açık perdelere geliyor. Taşındıktan sonra koyduğum derin küvete giriyorum, çünkü önceki küvet küçüktü ve suya bataabilmek istiyordum. Saçlarımı ıslatarak suya dalıyorum. Sudan çıkmadan önce başımı arkaya doğru eğiyorum. Bu sefer yüzümü ıslatan gözyaşlarım mı yoksa küvetin suyu mu bilmiyorum. Kız kardeşimin anıları kafamda bir film gibi tekrar tekrar akarken yan tarafa bakıyorum. Buz gibi olana kadar suyun içinde kaldıktan sonra bornozumu giyip doğruca yatağıma gidiyorum. Yorganı arkaya atıyorum, başımı koymadan önce yastıkları çıkarma zahmetine bile girmiyorum.

Uyku gelmiyor ya da gelse bile on-on beş dakikalık aralıklarla geliyor. Sonunda pes edip aşağı inmeden önce bir o yana bir bu yana savruluyorum. Makineye bir kapsül koymadan önce kahve fincanlarımdan birini alıyorum ve

düğmeye basıyorum. Paslanmaz çelik buzdolabına gidip sütü almadan önce son damlayı bekliyorum. Bardağı doğru miktarda sütle doldurduktan sonra, güne hazırlanmak için üst kata çıkıyorum.

Elimdeki kahve fincanını yan sehpanın üzerine, Cici'yle vaftiz günü çekilmiş fotoğrafımızın hemen yanına koyuyorum. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken ona gülümsüyorum. Telefonumu elime alıp Google'da dokuz aylık bir çocuğun ne kadar süreyle bir şeyleri hatırlayabileceğini araştırıyorum. Enter tuşuna basıyorum ve Cici'nin bensiz kalacağı süre içinde annesinden koparıldığı için bir travma yaşamayacağından emin olmak için tavşan deliğinden aşağı inmeye başlıyorum. Telefonu bırakıp avukat için hazırlanmaya gittiğimde hıçkırık krizine girmiştım.

Kalçalarımı sıkın ve aşağıya doğru genişleyen siyah bir kapri pantolon çıkarıyorum. Kolsuz, siyah ipek bluzumu askıdan indirip başıma geçirdikten sonra içine sokuyordum ki ön kapının ziline çaldığını ve kapının açıldığını duydum. "Eva." Levi'nin sesini duydum.

"Yukarıda, benim odamda!" Bağırıyorum ve yatak odasının girişinde durana kadar ayak seslerinin giderek yaklaştığını duyuyorum. Mavi bir kot pantolon ve bilekten dirseğe kadar kıvrılmış bebek mavisi düğmeli bir gömlek giymişti.

"Hey," dedi yüzüme bakarak, "iyi misin?"

"Ben iyiyim. Ben sadece-" Yere bakıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. "Sadece onu ele verdiğimi düşünmesini istemiyorum." Ellerimi birbirine kenetledim.

"Eva." Adımı söylüyor ve yanıma gelip beni kollarının arasına alıyor. Sabun ve tıraş losyonu gibi kokuyor. "Bunu hatırlamayacak bile."

"Bir ay sürüyor," diye bilgi verdim. "Altı aylıkken iki hafta sonra unutulur. Dokuz ayda ise bir buçuk ay." Bana baktı. "Google." O sırtımı ovarken ben de başımı göğsüne yaslıyorum. "İyi haber şu ki zaman kavramını anlamıyorlar. Onlar için altı saat ya da altı ay olabilir, hepsi aynı."

"Bir süreliğine Google'da hiçbir şey aratmasak nasıl olur?" diye soruyor.

"İyi fikir." Ondan uzaklaşıyorum ve gözlerimi siliyorum. "Nasıl görünüyorum?"

"İnanılmaz," diye yanıtlıyor ve yalan söylediğini bildiğim halde gülmekten kendimi alamıyorum. "Dürüst olmak gerekirse biraz sert." Saçımdan bir tutam alıyor. "Saçlarımızı tarıyor muyuz yoksa yeni görünüm bu mu?"

"Arkaya yatırılmış mafya görünümünü mü tercih ediyoruz?" Arkaya itilmiş ve yana taranmış saçlarını soruyorum.

"Ummm." Ellerini kalçalarına koyar. "Bu görünümü iki hafta önce salonunuzdan aldım." Saçını okşuyor. "Tüm moda buydu."

Banyoya gidip saçlarıma bakmadan önce başımı sallıyorum. Yatağa ıslak girdiğim için her tarafa dağılmıştı. Uysallaştırmak için zamanım yok, onun yerine saçlarımı tarayıp ortadan ayırıyorum ve ensemden at kuyruğu yapıyorum. Banyodan çıktığımda Levi'nin yatağında oturduğunu, başını eğmiş telefonuna baktığını görüyorum. "Daha iyi misin?" diye sorduğumda başını kaldırıp baktı.

"Bir anne gibi görünüyorsun," diye karşılık veriyor bana ve ben hüznle gülümsüyorum. "Gidelim de sana kahve getireyim."

Başımı sallıyorum, telefonumu ve kahve fincanını alıp mutfaka geri dönüyorum ve fincanı lavaboya koyduktan sonra kapıda siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Levi kapıyı benim için açık tutarken ben çantamı alıyorum ve ikimiz arabasına gidiyoruz. Arabaya bindim ve ikimiz de bir şey söylemedik. Eminim onun da başı benimki kadar dönüyordu.

Ofise vardığımızda arabayı park etti ve bana baktı. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır." Kapı koluna uzandım. "Sen mi?"

"Kesinlikle hayır," diye karşılık veriyor ve uzanıp kapısını açıyor. Cam kapıya doğru yürümeden önce bana katılmasını bekliyorum.

Kapıyı çekip açıyorum ve içeri girdiğimde Alice'in bizi beklediğini görüyorum. "Hoş geldiniz. Üzgünüm, bugün Pazar, o yüzden burada benden başka kimse yok."

"Sorun değil. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyorum içeri girerken. "Bu Levi." Onu tanıstırıyorum ve o da elini uzatıyor.

"Memnun oldum," diyor elini sıkarken.

"Benimle gel." Alice döner ve koridordan ofisine doğru yürür. "İstedığınız yere oturun." Bizi takip etmeden önce ofisine girmemizi bekliyor.

Levi elini sırtımın alt kısmına koyarak beni büyük maun masasının karşısındaki iki sandalyeye götürüyor. Oturuyorum ve Levi'nin yanımda oturduğunu görmek için bakıyorum. Alice masanın etrafında yürüyor ve büyük kahverengi sandalyeye oturuyor. "Tamam." Bana hüzünle gülümsüyor. "İyi haber şu ki başka bir vasiyet bulamadık, yani ellerindeki tek vasiyet."

"Bu iyi, değil mi?" Ben soruyorum ve Alice başını sallıyor.

"Bu bir kocaya ihtiyacı olmadığı anlamına mı geliyor?" Levi sorar ve o da Levi'ye bakar.

"Eva'ya da söylediğim gibi," diye söze başladı, "Cici sistemde ve velayetini alacak olsa da, Devlet hala onu ziyaret edecek. Eva'nın Cici'nin birincil bakıcısı olduğunu resmileştirmek için tüm adımları atması gerekecek. Unutmayın, dışarıda pek çok bekar ebeveyn var, ancak sadece bir ev satın alan bekar bir kadın değil de bir çift olduğunda kağıt üzerinde daha iyi görünüyor. İşleri iyi gidiyor ama yine de karşılığını aldı."

"Tamam, diyelim ki bunu yapıyoruz," diyor Levi. "Bu neyi gerektiriyor?"

"Genelde bir yıl sonra işler durulur. Yani en kötü ihtimalle bir yıl evli kalırsınız," diye açıklıyor Alice. "Eğer işler daha hızlı ilerlerse, o zaman daha hızlı boşanırsınız."

"Benim yanıma taşınması gerekiyor mu?" Alice'e sordum.

"Aıkçası, ikinizin birbirinizin yanına taşınması gerekiyor. Bu da evli olduğunuzu gösterir. Evli insanlar böyle yapar."

"Onun yanına taşınmak zorunda mıyım?" Levi şimdi kafası karışmış bir şekilde soruyor. "Peki ya benim evim?"

Alice, "Hâlâ yerinde kalabilirsin," diye yanıtıyor, "buna karşı bir yasa yok."

Alice'in başka ne dediğini duymuyorum bile, daha çok Levi'ye odaklanmış durumdayım ve onun nasıl hissettiğini merak ediyorum. "Eğer sorunuz varsa," diyor Alice ve ben onun ayağa kalktığını ve Levi'nin de onu takip ettiğini görüyorum.

Kalkıp dışarı çıkıyorum ve ona tekrar teşekkür ediyorum. Levi'yi takip ederken ona "Seni arayıp kararımızı bildireceğim," diyorum.

Arabaya doğru yürüyoruz ve ben ona bakıyorum. "Hayır diyebilirsin," diyorum ona, "bekâr olduğumda onu her zaman alabilirim."

Dönüp bana bakıyor. "Beni en çok ne kızdırıyor biliyor musun?" Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Eğer roller tersine dönseydi ve sen bana gelseydin, ben de sana her ne sebeple olursa olsun evlenme teklif etseydim..." Gökyüzüne bakar. "Hiç düşünmeden yaparsın."

"Şey, evet. Belli oluyor. Yardıma ihtiyacınız olursa, ben oradayım."

Önümde bir ileri bir geri adım atarken nefesimi tutarak bekliyorum, şüphesiz kafasında bununla ilgili bir konuşma yapıyor. "Peki," diye homurdanıyor. "En kötü ne olabilir ki?"

Altıncı Bölüm

Levi

Omzumun üzerinden az önce çıktığımız kapıya bakıyorum, kafam Alice'in bana verdiği tüm bilgileri işlemeye çalışıyor. Sonra orada duran Eva'ya bakıyorum, yüzü solgun, gözleri muhtemelen bütün gece ağlamaktan biraz şişmiş. İleri geri volta atmaya başlamadan hemen önce gökyüzüne bakıyorum. Kafamın bir kısmı *bunu yapamazsın* derken, beynimin diğer kısmı *bunu yapmaktan başka seçeneğin olmadığını* söylüyor. Bu delilik ve tamamen çılgınlık. Bu asla işe yaramayacak. *Bunu yapabilirsin*, diyor beynimin diğer kısmı. *Yapmak zorundasın. O bunu senin için yapar.* Duruyorum ve Eva'ya bakıyorum, eğer roller tersine dönseydi çoktan benimle evlenmiş olurdu. Anında ve ikinci bir düşünce olmadan olurdu. Onunla konuşmak zorunda kalmazdım. Çemberlerden atlamasını sağlamam gerekmezdi. Bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmazdım çünkü o böyle bir arkadaş. "Peki," diye hayıflandım, kalbim göğsümde patlayacakmış gibi çarpıyordu. "En kötü ne olabilir ki?"

"Peki." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Olabilecek en kötü şey, dünyadaki en iyi eş olmam. Ve seni benden boşanmaya zorlamak zorunda kalırım." Bana göz kırpmıyor, yüzündeki gülümseme o kadar büyük ki. "O zaman işler garipleşir ve hakime senin bana göre olmadığını söylemek zorunda kalırım. Yatak odasında da yetersiz kaldın."

"Yatak odamda kısa bir şey yok." Ona ters ters bakıyorum ve o sadece omuzlarını silkiyor.

"Öyle diyorsun," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Ona kıkırdıyorum. "Fikrimi değiştirmeden önce bunu yapmalıyız." Arabaya doğru yürüyorum, kapımı açıyorum ve kaputun üzerinden ona bakmak için duruyorum. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Evet." Derin bir nefes almadan önce başını sallıyor ama nefesini tutarken verdiğini görmüyorum. Rüzgâr hızlanıyor ve at kuyruğu yana doğru uçuyor.

"Vegas'a gidelim mi?" Saatile bakıp neredeyse on bir olduğunu görerek soruyorum. Eğer önümüzdeki iki saat içinde bir uçağa binersek, Vegas'a varmamız altı saat sürer.

Oraya gidip çok zaman kaybediyoruz.

"Vegas iyi olabilir. Yani, tanıdığım herkes kaçmak için oraya gidiyor."

"Tanıdığın herkes kim?" Telefonumu çıkarıp soruyorum, o konuşmaya başlayınca yere bakıyorum ve başımı kaldırmak zorunda kalıyorum.

"Britney Spears." Bir parmağını kaldırıyor. "Kourtney Kardashian." Bir parmağını daha kaldırıyor. "Joe Jonas. Jennifer Lopez ve Ben Affleck."

"O insanları tanımıyorsun Eva," diye hatırlatıyorum ona, "onlar ünlüler."
"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun, Levi." Bana ters ters bakıyor. "Başka arkadaşlarım da var."

"O zaman arkadaşlarını düğünümüze davet edelim mi?" Gülmemeye çalışarak soruyorum.

"Hayır, çünkü seni tanımıyorlar," diye mırıldanarak arabanın kapısını açıyor ve çarparak biniyor.

Kendi kapımı açıp arabaya biniyorum, arabayı çalıştırıyorum ve telefonu Bluetooth'a takıyorum. Bağlanır bağlanmaz kişiyi arıyorum ve ne yazık ki bu durumda ne yapacağını bilecek tek kişiyi arıyorum. Yani, tam olarak ne yapacağını bilmiyor olabilir ama bilecek biriyle birlikte. Telefonun düğmesine basıyorum ve Eva orta konsola bakıyor; telefonu açtığında kolumu tutup sıkarken gözleri büyüyor.

"Hey," diye cevap veriyor ikinci zilden sonra ve Eva onu aramamam için beni ikna edemeden.

"Selam," diye karşılık veriyorum hemen, "nasılsın?"

Eva'ya bakıyorum, eliyle boynunu işaret edip başını sallarken, "Ben burada değilim," diyor. "Şikayet edemem," diye cevap veriyor. "Peki ya sen?"

Tüm bu konuşma gergin geçiyor ve Stefano'nun da bunu hissettiğinden hiç şüphem yok. "Evet, evet, iyi," diyorum. "Evde misin?"

"Öyleyim," diye onaylıyor. "Senin için her şey yolunda mı?"

"Evet," diyorum, ekrana bir göz attıktan sonra pencereden dışarı bakıyorum. "Dinle, Eva ve ben yarın seni ziyarete geleceğiz."

"Eva," diyor adını, "ve sen" -sesi kesiliyor- "yarın beni ziyarete geliyor musun?" Sözlerimi tekrarlıyor ve belki de sadece onun evine gitmeliydim diye düşünerek gözlerimi kapatıyorum.

"Evet," diyorum hiçbir şey olmamış gibi ve Eva'ya bakıyorum, o da sadece başını sallayıp "Aptal," diyor.

"Bir sorun mu var?" Stefano soruyor, sesi alçalıyor ve hızlı yürüdüğünü duyuyorum. "Size geleyim mi çocuklar? Eva nerede?"

"O-" Bir bahane düşünürken gözlerimi devirdiğimde söylemeye başlıyorum ama hiçbir şey, ama hiçbir şey aklıma gelmiyor, zihnim boş bir tuval. Aslında aklıma gelen tek şey, muhtemelen önümüzdeki hafta bu saatlerde evlenmiş olacağım. Evleneceğim. Parmağımı görmek için sol elimi açıyorum. Yüzük takacak mıyım?

"Buradayım," diye seslendi Eva ve sağ koluma vurarak beni korktuğum yerden kaldırdı.

"Levi'nin yanındasın ve siz yarın geliyor musunuz?" diye soruyor. Çalma sesi duyuyorum ve telefonuma baktığımda bizi FaceTime'lamaya çalıştığını görüyorum.

"Ne yapmalıyım?" Elimden telefonu alan Eva'ya fısıldıyorum.

"Sen en kötüsüsün," diye fısıldıyor ve yeşil düğmeye basıyor. Beyaz dairenin etrafından dolaşıp bağlandığını söylemesini ve Stefano'nun yüzünün ekranı doldurmasını bekliyor.

Telefonu yüzüne yaklaştırıyor. "Neden öyle görünüyor?" diye sıkılmış dişlerinin arasından söyleniyor. "Levi, bir şey mi yaptın?" Başımı tekrar koltuk başlığına yaslayarak telefona ters ters bakıyorum.

"Dinle, şu anda bunu açıklamak çok zor," diye açıklıyor Eva, "ama seni tanıyorum ve çıldıracaksın."

"Deli saçması," diye düzeltiyorum, "deli saçması olan sensin."

"Gerçekten mi?" diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Şimdi de beni düzeltmek mi istiyorsun?" Cevap vermeme bile izin vermiyor. "Her neyse, sen tüm Yunan ailesini uyarmadan ve onlar üzerime çullanmadan önce, ben iyiyim, o da iyi." Başıyla bana doğru işaret ediyor. "Ama konuşmamız gereken bir şey var ve bunu yarın oraya gittiğimizde yapacağız." Bana doğru baktı. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, gerçekten bir şey söylemekten emin olamayarak. Stefano benim erkek kardeşime en yakın olan şey. Beni çok geç doğuran, aslında sadece bana sahip olduklarını söyleyebilmek için doğuran ebeveynlerin tek çocuğu olmak. Onlar görevlerini yaptılar ama ben taşınıp üniversiteye gittiğimde birbirimizden koptuk. Onlar kendi işlerini yaptılar, ben de kendi işimi. Yılda birkaç kez konuştuk ama Stefano'nun ailesiyle yaşadığı gibi bir şey değildi. Stefano ve ailesinin yanındayken çok şey kaçırdığımı fark ettim. Bunun ailemin suçu olmadığını biliyorum, onlar böyle insanlar. "Eva'yla birlikteyim ve bugün uçuş rezervasyonu yaptıracağım."

"Uçuş rezervasyonu mu yapacaksın?" Stefano kıkırdayarak söylüyor. "En son kendine uçak bileti ayırttığında pervaneli bir uçakla başka bir havaalanına gitmiştin."

"Toronto'da iki havaalanı olduğunu nereden bilebilirdim ki?" Bağırıyorum. "Toronto City yazıyordu, bunun için beni suçlayamazsın."

"Öleceğini sandın." Hikâyeyi anlatırken gülmekten kendini alamıyor.

"Ne düşünmem gerekiyordu ki? Uçak suya gittikçe yaklaşıyordu," diye savunmaya geçiyorum ve Eva telefonu elimden kapıyor.

"Tamam, benim yapacak işlerim var, senin de yapacak işlerin var. Detayları sana göndereceğim. Addison ve Avery'ye sevgilerimi ilet," der Eva ve telefonu kapatmak üzereyken Stefano hızla konuşmaya dahil olur.

"Ailem burada. Onlara geleceğini söyleyeceğim." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Harika." Eva yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirir. "Herkesi görmek için sabırsızlanıyorum." Telefonu hızla kapatıyor ve kendi cep telefonunu almadan önce telefonu bana fırlatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Parmaklarını hızla hareket ettirirken soruyorum.

"Bize bir uçak bileti ayarlıyorum. Gördün mü, bir eş olarak zaten harikayım."

Gözlerimi deviriyorum ve binadan uzaklaşıyorum. "Ailesi de orada olacak." Bana doğru baktı. "Sadece sen ve ben olduğumuzda sorun yok," diye devam ediyorum, "ama şimdi tüm ailen orada olacak."

"Biliyorum." Derin bir nefes aldığını duyuyorum.

"Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" Evinin önüne geldiğimde tekrar sordum.

"Bunu yapmak zorundayım Levi," diyor sesi yumuşayarak. "Söz konusu olan küçük bir kız." Emniyet kemerini çözüyor. "Ve onun için elimden geleni asla yapmayacağım. Sonsuza dek benimle kalması için biriyle sahte bir evlilik yapıp bir yıl boyunca öyleymiş gibi davranmam gerekiyorsa, yapacağım şey bu."

Kapı koluna uzanıp kapıyı açtığında "Peki," diye onaylıyorum onu.

"Bridget'i aramalısın." Diğerlerinden daha sık takıldığım kızlardan birinden bahsediyor.

"Neden?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum.

Bana sırtıyor. "Daha az stresli olacaksın." Gülümsemesini gizleyemiyor bile. "Ve umarım çok daha iyi bir ruh halinde olursun."

"Ben iyiyim," diye tıslıyorum ona.

"Emin misin?" diye soruyor bir ayağını uzatırken. "İyi görünmüyorsun." Arabadan iniyor ve bitirmek için eğiliyor. "Ve hatta halsiz yürüyorsun."

Ona ters ters bakıyorum. "Hayır, değilim," diye karşılık verdim.

"Tamam, iyi, değilsin, ama gerçekten oturup avukatın söyledikleri hakkında konuşmalıyız."

"Her şey hakkında konuşmamız gerekecek," diye kabul ediyorum, "ama şu tek şeyi aradan çıkaralım ve gerisini konuşabiliriz."

"Tamam," diye kabul eder. "Yarın Stefano ile konuştuktan sonra konuşuruz. O bu tür konularda genelde iyidir."

"Ne tür bir şey?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Ebeveyn olmak." Kıkırdıyor. "Bizim için her şeyi ortaya koyacak."

"Yapacağını düşündüğün şey bu mu?" Ona doğru döndüm. "İki şey olacak, ya..." Parmağımı kaldırıyorum. "Bir, bunu kabul ettiğim için bile kıcıma tekme basar." Bu düşünceyi yutuyorum, kıcıma tekmelemeyeceğini biliyorum, ama bunu yapmakla tehdit ederdi. Bununla birlikte bir milyonluk ailesi de peşime düşer. "Ya da ikincisi, ikimize de deli olduğumuzu söyleyecek ve elimizdekenden daha büyük bir plan yapacak."

"Yarı yarıya o zaman." Gülümsüyor. "Git taşaklarını boşalttır, ben de sana uçuş detaylarını göndereyim." Cevap vermeme bile beklemiyor; kapıyı kapatıyor. Camı açmak için düğmeye basıyorum.

"Juan'ı arayacak mısın?" Takıldığını bildiğim son adamdan bahsediyorum, adının başını bile uzattı. Dönüp bana bakıyor, geriye doğru yürüyor, yüzündeki gülümseme kulaktan kulağa yayılıyor. Başına gelen onca şeye rağmen gülümsemesinden emin olabileceğiniz tek şey bu. "Öyle yapmalısın, biraz yana doğru yürüyorsun."

Yedinci Bölüm

Eva

Telefonumun alarmı çalıyor ama ben çoktan kalkmışım. Gecenin büyük bir bölümünde ayaktaydım ve yine Google denen tavşan deliğine girdim. O kadar daldım ki gecenin bir yarısı Alice'e mesaj atıp Cici'yle ilgili güncellemeleri günlük olarak almanın mümkün olup olmadığını sordum.

Hemen cevap verdi.

***Alice:** Olması gerektiği gibi uyuyor. Sabah takip ederim.*

Dün eve geldiğimde uçuşları araştırdım. İkimiz için de en erken ikinci uçuşa yer ayırttım çünkü dört saat sonra sahilde ananaslı içkilerinizi yudumlamayacaksanız, hiç kimsenin sabah 6:00'daki bir uçuş için sabah 4:00'te havaalanına girmesine yasal olarak izin verilmemeli. Levi'ye onay mesajını gönderdikten sonra bir sonraki hafta için tüm randevularımı iptal etmeye ve yeniden planlamaya başladım. O gün işe gitmiş ve iyiymişim gibi davranmış olsam da, içten içe iyi olmadığını biliyordum. Eninde sonunda bir çöküş yaşayacağımı ve bunu kimsenin önünde yapmak istemeyeceğimi de biliyordum. Ertesi hafta hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Her şey az çok yoluna girdiğinde ve kendime düşünmek için zaman tanıdığımda, çok zor bir gün olacağımı biliyordum.

Giyinmek için dolabıma doğru ilerlerken kıyafetlerime bakıyorum. "İnsan evlenirken ne giyer?" Dolabımdaki askıları karıştırırken kendime soruyorum. "Çiçekli mi giysem?" Elimdeki çiçekli elbiselere bakıyorum. "Ben...." yapacağım. Devam ediyorum, elimdeki beyaz pantolona doğru yürüyorum ve onu üzerime geçiriyorum. Kalçalara dar geliyor ama sonra yere kadar genişliyor. Çekmeceye doğru yürüyorum, elim şık ve zarif leylak rengi ipek bluzu kapmadan önce leylak rengi dantel sütyeni çıkarıyorum. Fotoğraf çekersek harika görünecek. Önce bir kolumu, sonra diğer kolumu sokuyorum, sonra önden çaprazlama geçip yan taraftaki düğmeleri ilikliyorum ve yan taraftaki kuşağı düğümlüyorum. Dönüp banyoya gitmeden önce bir çift beyaz yüksek topuklu sandalet alıyorum.

Gözlerimdeki şişkinliği elimden geldiğince kapatmaya çalışıyorum. Saçlarımın da kendine has bir aklı var, bu yüzden yine yüzümden uzakta tutturuyorum. At kuyruğu yerine ensemden topuz yapmaya karar veriyorum. Son tokayı takarken yatak odamdan telefonum çalıyor.

Arayanın Levi olduğunu görünce yan masadan kapıyorum. "Merhaba canım," diye cevap veriyorum, mutluymuşum gibi davranarak.

"On beş dakika içinde orada olacağım," dedi bana. "Çanta getiriyor musun?"

"Hayır." Elimde ayakkabılarla odadan çıkıyorum. "Neden çanta getireyim ki? Girip çıkıyoruz."

"Bu şeylerin nasıl çalıştığını bilmiyorum. Bir çanta getirdim."

"Ugh." Başımı arkaya yasladım. "Bir çanta getirmeli miyim?"

"Ben olsam yapardım," diye öneriyor. "On dakika içinde orada ol."

"Güle güle." Telefonu kapattım, ayakkabıları merdivenlere bıraktım ve aceleyle yatak odama döndüm. Odanın köşesindeki tabureyi çekerek el çantamı alıyorum. Fotoğraflarda güzel görünecek birkaç kıyafeti çantama attıktan sonra aceleyle banyoya gidip makyaj çantamı çıkarıyorum. İçine bir sürü şey doldurup bir çift düz ayakkabıyla birlikte el çantasına atıyorum.

Beş dakika içinde yine hazırım, bu sefer çantamla birlikte. Çantayı merdivenlere bırakıp oturuyorum ve ayaklarımı beyaz, yüksek topuklu sandaletlerin içine sokup bileğime bağlıyorum. Mutfığa geri dönüyorum ve iki fincan çıkarıp kahve ve sütle dolduruyorum. Ön kapı açılıp Levi içeri girdiğinde yorganı üzerime geçiriyorum. Beni mutfakta görmüyor bile; onun yerine merdivenlerden yukarı doğru adımı bağıyor, "Eva!"

"Buraya," diye sesleniyorum onun durduğu kapı aralığına. Gözleri merdivenlerden bana bakıyor. "Sana kahve yaptım," diyorum, hazır fincanları kaldırarak. "Gördün mü, şimdiden eş görevlerime başladım." Şakama gülerken ona gülümsüyorum.

"Çantan nerede?" diye soruyor, ben de çenemle basamakların üzerindeki çantayı işaret ediyorum.

"Gördün mü, sen de kocalık görevlerine başlıyorsun." Ona göz kırpmıyorum ve tek yaptığı başını sallamak oluyor.

"Önden buyurun," diye mırıldanıyor ve ön kapıdan çıkıp arkasından kapandığını duyuyorum.

Arabaya doğru yürürken, "Görüyorum ki hâlâ huysuzuz," diye gözlemliyorum. "Sorunu kendiniz de halledebilirdiniz." Bardakları elimde evirip çeviriyorum, kapıyı açıp arabaya biniyorum. Emniyet kemerimi bağlamadan önce bardakları bardak tutucuya yerleştiriyorum.

Arabaya biner ve çalıştırır. "Gergin misin?" Garaj yolundan çıkarken sordum.

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor bana bakarak. "Sen?" Saçları, elini milyonlarca kez üzerinden geçirmiş gibi görünüyor.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bütün geceyi bir şeyler

düşünerek geçirdim." "Yani Juan yok mu?" Kıs kıs gülerek kahve

fincanlarından birini kapıyor. "İyi bir tane." O havaalanına doğru yol

alırken ben de kendi fincanımı kapıyorum.

"Kimin evinde to-go bardakları var?" Kahvesinden bir yudum alırken bana bakıyor.

"İyi bir eş yapar." Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama bana ters ters bakınca kıkırdamadan edemiyorum.

Check-in yaptırdık ve bizi birinci sınıfa yükselttiğinde hiç şaşırmadım. Kızdan uzaklaşırken ona "Bu bir saatlik bir uçuş," diyorum. "Yukarı çıkıyorsun ve aşağı iniyorsun." Elimle işaret ediyorum.

Güvenliğe doğru yürürken "Başka ne yükselir ve iner biliyor musun?" dedi.

"Küçük arkadaşını mı kastediyorsun?" Başımı yana eğiyorum.

"Görmediysen ona küçük diyemezsin çünkü değil," diye savunuyor dişlerini sıkarak. "Ben güneşten bahsediyordum."

"Hayır, değildin." O gülümsemesini gizlemeye çalışırken ben başımı sallıyorum.

"Hayır, değildim, ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çok büyük" diye övünüyor.

"Tabii ki öyle," diye takılıyorum ona, kapıya doğru yürürken, onlar uçağa binerken aynı anda oraya varıyoruz.

İçeri giriyoruz ve büyük koltuklara oturuyoruz. "Bu çok güzel," diye not ediyorum, fazladan alana bakarak. Uçuş görevlisi yanımıza geliyor ve içecek bir şey isteyip istemediğimizi soruyor. "Liste yaptınız mı?" diye sormadan önce havalanmamızı ve havada olmamızı bekliyorum.

"Ben yaptım." Telefonuna uzanıyor. "Hazır mısınız?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap veriyorum endişeyle. Ancak ona dönüp baktığımda midem dönme vaktinin geldiğine karar veriyor, aynı anda göğsümde ani bir sıkışma hissediyorum ve nefes almam biraz daha zorlaşıyor. Kalbim çırpınıyormuş gibi hissediyorum.

"Yani evleniyoruz." Bana soruyor mu yoksa söylüyor mu bilmiyorum, bu yüzden bir şey söylemiyorum.
"Evlilik sözleşmesi mi?"

Kaşlarım birbirine yapıştı. "Lanet olsun, ben 'kocam' elimden malımı alsın diye kıcımlı yırtmadım."

Bana bakarken gözleri büyüyor. "En azından bu konuda hemfikiriz. Senden bir bok alacağımdan değil. Bu arada asla yapmam."

"Ve ben yapardım?" Böyle düşünmesine sinirlenerek ve bunu bana yapacağını ima eden kişinin ben olduğumu unutarak karşılık veriyorum.

"Tedbirli olmak üzölmekten iyidir," diyor bana, elindeki listeye bakarak.

"Tabii ki boşandıktan sonra bebeğin velayetini alabilmem için gerekli belgeleri hazırlamamız gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona, "emin olmak için."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Nerede yaşayacağız?"

"Benim evim," diyorum sanki çok açık bir cevapmış gibi çünkü

öyle. "Neden?" diye soruyor, şok olmuş ve kırılmış bir halde.

"Çünkü burası evim." Sandalyemde dönüp ona

bakıyorum. "Ama benim bir evim var." Kendini işaret

ediyor.

"Öyle mi?" İçimdeki tüm alaycılıkla onu sorguya çekiyorum. "O evde kaç kadın vardı?" Bana ters ters bakıyor. "Son yedi gün içinde diyelim."

"Bir." Parmaklarından birini kaldırıyor. "Sen. Ha ha." Sanki tartışmayı kazanmış gibi kıkırdıyor.

"Yavaş bir hafta." Ona gözlerimi

deviriyorum. Omuz silkiyor.

"Dolunay belki."

"Tamam, dürüst olmak gerekirse," diyorum ona, "senin evinde yaşayamayız." Bana öylece bakıyor, vücudu benimkini taklit edecek şekilde dönüyor. "CPS'in orada olduğunu ve kızlarınızdan birinin Bay Büyük'ü aramaya geldiğini düşünün." Kasıklarını işaret ediyorum ve hemen kendini örtüyor.

"Tamam, birincisi, benim büyük olduğum konusunda ikna olmuş gibi konuşmadın bile," diye hatırlatıyor ve tek yapabildiğim ağzım bir karış açık ona bakmak oluyor. "Ve ikincisi, bu beni neden bir pezevenk gibi gösteriyor?"

"Neyse o." Eğildim ve elimi hâlâ alet bölgesini örten kolunun üzerine koydum. "Sorun değil. Seni hâlâ seviyorum." Sanki evi hâlâ bir seçenekmiş gibi bana sırtıyor. "Ama ciddi, bebek benim evimde yaşamalı, böylece boşandığımızda tekrar bir döngüye girmez."

Az önce söylediklerimi düşünürken başını iki yana sallıyor ve sonunda pes ediyor. "Peki," diye suratını asıyor ve tekrar telefonuna bakıyor. "Şimdi, çıkmaya ne dersin?"

"Ne olmuş ona?" Bu soru karşısında kafam karışmış bir halde soruyorum.

"Şey, ben çıkıyorum." Kendini işaret ediyor ve benden kaçıp uçağı dolduran kahkahaya engel olamıyorum.

"Hayır, yok." Hâlâ gülerek başımı sallıyorum. "Çıplak biriyle dört saat geçiriyorsun." Bana yalan söylediğimi söylemesini bekliyorum. Onun yerine tek söylediğı, "Bazen daha uzun." Ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Bazen daha kısa, tahmin ediyorum ve sana şüpheyile yaklaşıyorum." Ona alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Ya dışarıda uyumak istersem?" diye soruyor sanki annesiymişim gibi.

"O zaman uyu," diyorum ona. "Levi, aramızda değışecek tek şey senin ve benim birbirimizi eskisinden daha fazla görmemiz olacak." Elimle kolunu sıkıyorum. "Eğer bir kızı eve getirmek istiyorsan, onu inine götürür ve istediğini yaparsın." Az önce söylediklerimi düşünürken bana bakıyor. "Senden istediğim tek şey, eve döndüğünde bebeğe dokunmadan önce ellerini yıkaman." Şimdi uçağı dolduran onun kahkahası ve göğsümdeki ağrı biraz olsun gevşiyor ve midem yatışmaya başlıyor.

"Tamam," diyor, bana dönmeden önce telefonunu kaldırıyor. "Şimdi kuzenine söyleyelim" -başımı yana eğiyorum- "ve en iyi arkadaşıma."

"Merak etme," diye onu rahatlatıyorum, "Ben senin arkadayım." Gözlerini devirirken ona gülümsüyorum ve eğilip yanağından öpüyorum. "Ben her zaman senin arkadayım."

Sekizinci Bölüm Levi

Arkamı kolladığını söylemesini dinliyorum ve midemde bir şeyler huzursuz oluyor. "Tamam, tekrar çıkma konusuna dönebilir miyiz?" Ona bakıyorum, sırtı uçak duvarına dönük. Saçları yine arkaya doğru toplanmış ve ensesinde bağlanmış.

"Bunu senin için açık bıraktığımdan oldukça eminim." Kıkırdıyor ve ben de sağ ayağımın bileğini sol dizimin üzerine koyup ellerimi karnımda birleştiriyorum. "Kalbin doyana kadar istediğin kişiyle yatabilirsin." Gülümsüyor ve burnunu kıvrıyor. "Gerekirse vücudundaki tüm sıvıları boşaltana kadar. Özellikle de seni daha az bu hale getiriyorsa." Elini kaldırıyor ve havada bana doğru bir daire çiziyor. Bunu yaparken ipeksi bluzunun kolları ileri geri hareket ediyor. Ona doğum günü için aldığım, sol bileğindeki küçük mavi kalpli gümüş Tiffany bileklik şingirdiyor.

"Kimse benim hakkımda konuşmuyor. Bunu çoktan hallettik." Az önce söylediklerini görmezden geliyorum. "Ben senden bahsediyordum."

"Peki ya ben?" Bana bakarken kaşları birbirine çarpıyor. Yanındaki pencereden giren güneşle mavi gözleri açık sarıya dönüyor.

"Ya çıkmak istersen?" Ayağım sinirle bir aşağı bir yukarı hareket ederken soruyorum. Ayağımın neden aşağı yukarı hareket ettiğinden bile emin değilim. Uçağın içi aniden ısınıyor ve rahatlamak umuduyla başımın üzerindeki gri başlığı çevirmek için uzanıyorum.

"Levi," dedi adımı. "Dokuz aylık bir çocuk büyüteceğim. Sence ne zaman biriyle çıkacak zamanım olacak?" Başını yana eğiyor. "Çıkacak enerjiyi bir kenara bırak."

Ona doğru eğildim ve olabildiğince sessiz bir şekilde fısıldadım, "Yani bir yıl boyunca seks yapmayacak mısın?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Mecbur kalırsam belki çıkarları olan bir arkadaş edinirim. Evde bir hazine sandığı dolusu zevkim var." Gözlerim büyüyor. "Lütfen, sanki kendine hiç şu silikon vajinalardan sipariş etmemişsin gibi." Parmaklarını şıklatıyor. "Ne deniyordu onlara?" Başını kaldırıp adını düşünmeye çalışıyor. "El feneri." Başını sallıyor. "Hayır, bu doğru değil." Adını hatırlamaya çalışırken ona öylece bakıyorum.

"Buna etli bir şey deniyor," diyorum ve bunu bildiğim için gözleri büyüyor. Ellerimi kaldırıyorum. "Ben sipariş etmedim ama birisi Daniel'ın bekarlığa veda partisi için şaka hediyesi olarak sipariş etti." Bana bakıyor ve az önce söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını belirten bir yüz ifadesiyle başını sallıyor. "Bu senin için şok edici olabilir ama ben kendime hiç sipariş vermek zorunda kalmadım." Bana gözlerini deviriyor. "Almakla ya da almamakla ilgili bir sorunum yok."

"Gerçekten mi?" Bacak bacak üstüne atıyor ve eğilmeden önce bir elini dizine koyuyor. "Şimdiye kadar en uzun süre ne yapmadın?"

"On altı yıl," diye karşılık veriyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Bilmiyorum, hiç saymadım."

"Bir düşünsene," dedi bana, "bir hafta mı?"

Kendimle gurur duyarak, "Bir haftadan, hatta bir aydan daha uzun süre gittim," diye cevap veriyorum.

"Vay be, koca bir ay," diyor ve ellerini çırpıyor. "Bunun için bir çıkartma almalısın." Ona ters ters bakıyorum. "Her neyse, seks yapmadan uzun süre geçiremeyeceğin gerçeğiyle ilgili bu konuşma ne kadar eğlenceli olsa da-"

"Konuşmamız seninle çıkmak üzerineydi." Sorumu tekrarlarlarken ayağım tekrar aşağı yukarı hareket ediyor: "Adamı eve getirecek misin?"

"Delirdin mi sen?" Nefes nefese kaldı. "Artık çocukları eve bile getirmiyorum ve kimse benimle yaşamıyor."
Bu açıklama beni şok etti.

"Sen neden bahsediyorsun? Senin evindeydim ve-"

Parmağını kaldırıyor. "Benim dairemdeydin ve evet, arkadaşlarımı çağırdım."

"Arkadaşlar" kelimesine gülmekten kendimi alamıyorum. "Onlara böyle mi diyorsun?"

"Evet." Başını sallıyor. "Her neyse, dairem benim evim değildi. Burası benim evim ve ciddi olmadığım birini bu eve getirmeyeceğim. Hızlı bir "*bam, bam, teşekkür ederim, hanımefendi*" için evime zarar verilmesine izin vermeyeceğim."

"Eğer bir *wham, bam, teşekkür ederim, hanımefendi...*" Ona doğru eğildim. "...yanlış yapıyor."

Sıkılmış dişlerinin arasından homurdanırken tek yaptığı bana ters ters bakmak, "Yani, şu haline bak. Eğer duvarların konuşabilseydi, sence ne derlerdi?"

"Duvarlarım erkek mi dişi mi?" Ben soruyorum.

"Fark eder mi?" Bacaklarını önünde sallıyor.

"Eğer duvarlar dişi olsaydı, bana kesinlikle domuz derlerdi." Ona gülümsüyorum. "Ama duvarlarım erkek olsaydı, bana kesinlikle beşlik çakarlardı."

"Sen bir domuzsun," diye tükürüyor aynı anda kaptan geliyor ve bize inişe hazırlandığımızı söylüyor.

"Kemerini bağla," diye uyarıyorum ve o da emniyet kemerinin takılı olduğundan emin oluyor. Ellerimi kucağıma koyuyorum, başımı arkaya atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Son birkaç gün benim için tam bir kasırgaydı, onun için neler olduğunu hayal bile edemiyorum.

Emniyet kemeri işaretini duyduğumuzda ikimiz de ayağa kalkana kadar birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz. Ayağa kalkıyorum, koridora çıkmadan önce sırt çantamı ve onun çantasını almak için baş üstü bölmesini açıyorum ve uçaktan çıkmadan önce önümde yürümesini bekliyorum.

Havaalanında yürüyoruz, bagaj alımına ve çıkışa gitmek için işaretleri takip ediyoruz. Üzerinde sadece çıkış yazan cam kapılardan çıkarken ellerini karnına koyarak, "Gerçekten gerilmeye başladım," diye itiraf ediyor usulca.

"Her şey yoluna girecek." Yanımda duran elini tutuyorum. Bana bakıyor ve gülümsüyor ama sahte. Sahte olduğunu biliyorum çünkü gözleri ışıltamıyor. Onu yeterince tanıyorsanız, ne zaman sahte olup olmadığını anlayabilirsiniz ve buradaki de olabildiğince sahte. Gerçek gülümseme olduğunda gözleri neredeyse kısılır ve güneş gibi parlak görünürler.

Hâlâ elini tutarak, bagaj alımına ve çıkışa inen yürüyen merdivene adım atıyoruz. Aşağıya yaklaştığımızda etrafıma bakıyorum ve Eva'dan önce Stefano'yu fark ediyorum. Yürüyen merdivenin tam önünde duruyor, elinde telefonu var ve parmakları daktilo yazarken dakikada bir mil hız yapıyormuş gibi görünüyor. Ona baktığımı hissetmiş olmalı çünkü parmakları hareket etmeyi bırakıyor ve başını kaldırıyor. Elimini ona doğru kaldırmak için Eva'nın elini bırakıyorum. Eva

ona bakıyor ve gülümsüyor. Aşağı inerken Eva'nın da ona merhaba demek için elini kaldırdığını görüyorum.

Bize yaklaşıyor ve yürüyen merdivenden indiğimizde önce Eva'ya gidiyor. "Selam," diye selamlıyor ve ona hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Hey," diye cevap veriyor usulca, onu kollarının arasına alıp sarılırken. Ona planımızı anlatırken birden gerildim. Eva için her şeyi yapacağımı biliyor. Onun da benim için her şeyi yapacağını biliyor. En kötü ne olabilir ki? Beni dışarı çıkarır ve kıcıma tekmeyi basar. Bu en kötü durum olur, diğeri de muhtemelen babasının beni dövmesine yardım etmesi olur. O zaman sahip olduğu kuzen ve kuzenlerinin kuzenlerinin sayısını düşünmeyelim bile.

Adam onu bıraktığında Eva yumuşak bir sesle, "Bizimle tanışmak zorunda değildin," diyor.

"Tabii ki geldim," diyor ona, kollarını ellerinin arasında tutarak. "Seninle tanışmaya gelmeseydim annemle babamın bana neler yapacağını hayal edebiliyor musun?" diyerek onu güldürüyor. "Ayrıca, ben gelmeseydim, onlar gelirdi ve tüm bunlara hazır olduğunu sanmıyorum."

"Bu konuda haklısın," diye mırıldanıyor ona.

"Lisa için çok ama çok üzgünüm," diye teselli ediyor onu ve o da ayaklarına bakıyor. Gözyaşlarını silmeden önce ağzından nefes verdiğini görüyorum.

Başını kaldırıyor ve ona hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

"Babam sana da ulaştığını söyledi," diyor ona, aynı zamanda bavulunu almak için uzanıyor.

"Biliyorum," diyor havaalanından çıkarken. "Çok yoğun birkaç gün oldu. Ne zaman ona geri döneceğimi söylesem, başka bir şey yapmam gerektiğini hatırladım."

"Hayal bile edemiyorum," diye yatıştırarak kolunu onun omuzlarına doluyor. "Ne tür bir yardıma ihtiyacınız olursa olsun, biz sizin için buradayız." Kadın sadece başını sallıyor ve

Düşünebildiğim tek şey, *senden ne istediğini öğrendikten sonra fikrini değiştirebileceğin.*

"Gidelim mi?" Stefano bizi kapıdan çıkarıp arabasına doğru yönlendiriyor.

"Gidip bir şeyler yiyelim mi?" Yeraltı otoparkına ve arabasına doğru yürürken bize bakıyor.

"Karısı nerede?" Eva'nın muhtemelen ona soramayacak kadar gergin olduğunu bilerek soruyorum.

"Karım," diyor gülümseyerek, "işte."

Eva ışıldayan kocaman gözleriyle bana bakıyor. "Oh, hadi oraya gidelim." Stefano'ya bakıyor. "Kesinlikle oraya gitmeliyiz." Arabasına bindiğinde duruyoruz.

"Ne?" diye soruyor, bana ve Eva'ya bakarken kafası karışmış bir halde. "O çalışıyor." Anahtarlarını çıkarıyor ve bavulları koymam için bagajı açıyor. Yanına gidip çantaları bagaja yerleştirdikten sonra sırt çantamı çıkarıp karışıma ekliyorum.

"Oh, harika," diyor Eva ve ellerini önünde gergin bir şekilde sıkıyor. "Nerede çalıştığını görmeyi çok isterim."

Ellerimi ceplerime soktum. "Belki de önce öğle yemeği yemeliyiz." Eva'ya bakıyorum. "Sonra da belki ona haberi verimiz." Bu cümleyle birlikte Stefano'nun sabrının tükendiğini görebiliyorsunuz. "Ya da bunu bir yara bandı gibi söküp atabiliriz."

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye başlıyor, gözleri benimle Eva arasında gidip geliyor. "Şu anda ne haltlar dönüyor?"

"Pekala." Eva ona doğru bir adım atıyor. "Aslında buraya geldik çünkü Addison'la konuşmamız gerekiyor."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Neden?"

Tanrım, diye geçiriyorum içimden. Ellerim titriyor ve ne söyleyeceğimi bilemeden endişeyle yere bakıyorum. Başımı çevirip Eva'ya bakıyorum, o da bu noktada ne söyleyeceğini merak ediyor. "Şey," diye zorlanıyor, omuzlarını silkiyor ve kocaman gülümsüyor. "Bizim için yapmasını istediğimiz bir şey var."

"Bizim için mi?" Stefano tekrarlıyor, gözleri bana kayıyor. "Biz diye bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum çünkü aşağı yukarı gerçek bu. "Ama." Yukarı bakıyorum. "Bunu nasıl söylerim?"

"Yara bandı gibi," diye hatırlatıyor Eva bana ve ben de ona bakıyorum. "Onunla konuşmamız gerekiyor çünkü..." Sesi kesiliyor ve derin bir nefes alıp aynı hızla veriyor. "Düğünümüzü planlaması için ona ihtiyacımız var."

Dokuzuncu Bölüm Eva

"Pardon?" "Düğünümüzü planlamak için ona ihtiyacımız var" sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz Stefano soruyor. Gülüyor ve alkışlıyor. "Tanrım." Kıkırdıyor. "Düğününüzü planlamak için ona ihtiyacınız olduğunu söylediğini sanıyordum." Önce Levi'yi, sonra beni işaret ediyor; yüzümdeki kahkaha, yüzüme bakıp Levi'ye baktığında kayboluyor ve onun gözlerini kaçırdığını görüyor.

"Um." Başımı ileri geri hareket ettirirken mırıldanmaya başlıyorum. "Bu bir tür, bir tür şey." Bu noktada sadece anlamsız kelimeleri bir araya getiriyorum. Durumu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum çünkü sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum ve bu güneşten kaynaklanmıyor.

"Özür dilerim." Stefano önce bana, sonra da sadece ona bakan Levi'ye ters ters bakıyor. "Ne?" diye tısladı.

"Peki ya..." Stefano'ya yaklaşıyorum ve neredeyse Levi'nin önüne geçiyorum. "...gidip Addison'ı görelim." Levi'ye ters ters bakmasını engellemek ve bana odaklanmasını sağlamak için onun önüne geçiyorum. Ayrıca ona vurmadığından emin olmak için Levi'nin önüne geçtiğimi de fark ediyorum. "O zaman ikinizi de bilgilendirebiliriz."

"Bizi bilgilendir." Sesi tahmin ettiğimden daha yüksek çıkıyor ve otoparkın boşluğuyla birlikte sesi gürleyip yankılanıyor.

"Deli misin sen?" İkimize de baktı. Levi ve ben birbirimize yan gözle baktık. "Onunla evlenemezsin." Levi'yi işaret etti. "O-" diyor, sonra tekrar Levi'ye bakıyor. Bu kez Levi'nin kaşları havaya kalkıyor ve arkadaşının söyleyeceklerini duymayı bekliyor. "O-"

"O," diyor Levi, elini kaldırarak. "Tam burada." Levi ellerini kalçalarına koymadan önce birbirlerine bakıyorlar. "Biraz da alındım, benim neyim var?"

"Neyin var senin?" Stefano elini havaya kaldırarak soruyu tekrarlar. "Neyin var senin?" Soru artık her şeyden çok bağırmaya dönüşmüştü. Levi öne doğru bir adım atıyor ve sinirlenmeye başladığı belli oluyor, ki sinirlenmesinin kimseye bir faydası olmayacak.

Konuşmasını engellemek için ellerimi Stefano'ya doğru kaldırdım ve yaklaşmasını engellemek için Levi'ye döndüm. "Pekâlâ, siz ikiniz." Durumu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Yara bandı gibi söküp atmak buraya kadarmış," diye mırıldanıyorum herkesten çok kendime. "Gerçekten o kadar vaktimiz yok." Stefano sadece bana bakıyor. "En fazla iki ya da üç günümüz var." Bugünün hangi lanet gün olduğunu hatırlamaya çalışırken başımı kaldırıyorum. "Belki dört." Stefano sadece Levi'ye bakıyor. "Peki bu şovu yola çıkarabilir miyiz?" Levi'ye dönüp elimle göğsüne dokunarak soruyorum. "Gidelim mi?" Elimini onunkinin içine sokup onu arabanın yanına çekiyorum. Kapının koluna uzanırken, "Ben önde oturacağım," diyorum. "Sadece emin olmak için." Şaka yapmaya çalışıyorum. "Stefano," diyorum Levi arka koltuğa geçerken, "gösteriyi yola koymamız gerekiyor, bu da senin arabaya binip bizi ilerletmen gerektiği anlamına geliyor."

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanarak arabanın sürücü tarafına doğru yürüyor. Kapıyı açıp bindiğini görünce ben de onu takip ediyorum.

Arabasına bakıyormuş gibi yaparak gerginliği azaltmaya çalışıyorum. "Bu güzel bir araba."

Stefano bana "Kendine sakla," diye homurdanıyor ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Levi'nin arabasının aynısı." Sesli gülmemeye çalışarak dudaklarımı yuvarlıyorum.

Otoparktan çıkıp doğruca Addison'ın iş yerine giderken hiçbir şey söylemiyorum. Yol beş dakika sürüyor ama kimse bir şey söylemiyor. Park yerine giriyor ve ben önümüzde duran eve bakıyorum. Öndeki küçük bungalov beyaz ve çok davetkâr görünüyor. "Bayıldım," diyorum eve bakarak. Araba durduğunda kapıyı açıyorum ve iniyorum.

Bir an durup büyük bir ahıra benzeyen tarafa bakıyorum. Addison ve Stefano'nun kısa bir süre önce evlendikleri ahır. Oradan anlayamazsın.

Dışarıdan bakınca içerisi ne kadar muhteşem. Ahşap zeminler ve açıkta bırakılmış kirişler ile rustik bir yapıya sahip. Öyle görünmüyor ama çok büyük ve eminim beş yüz kişi sığabilir. Ahırın hemen arkasında yemek şirketlerinin hazırlık yapabileceği bir mutfak olduğunu biliyorum. Tuvaleti ararken yanlışlıkla mutfağa girdim.

Ayrıca arkasında düğün sırasında fark etmediğim birkaç bina daha görüyorum. Düğünde olduğumdan daha da fazla meraklandım. İki arabanın kapısının kapandığını duyuyorum ve arkama dönüp baktığımda her iki adamın da arabanın dışında ama kendi taraflarında olduğunu görüyorum. "Tamam, siz ikiniz," diyorum onlara, "ikinizin de surat asmayı bırakması gerekiyor." Beş basamağı çıkıp kapıyı açmadan önce dönüyorum.

İçeri bir adım atıyorum ve ne kadar güzel olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Odanın ortasında boş bir masa var ve oturma odası ile yemek odasının olduğu yere bakıyorum, ama onun yerine bir bekleme odası alanı var. Krem rengi koltuklar ve önlerinde beyaz ve krem güllerden oluşan kocaman bir buket tutan cam bir masa ile dolu. Duvarlar geçmişte yaptıkları etkinliklerin resimleriyle dolu. Odanın derinliklerine doğru adım atıyorum. Yan tarafa doğru yürürken gözlerim bir resimden diğerine geçiyor. Topuk seslerinin bana yaklaştığını duyuyorum ve koridora baktığımda Addison'ın bize doğru geldiğini görüyorum. Yüzü tamamen gülümseme moduna geçiyor. "Aman Tanrım," diyor içeri girip bizi burada görünce.

Onu dört kadın daha takip ediyor ve benim tek yapabildiğim onlara aval aval bakmak. "Pardon, burası bir etkinlik planlama işi mi yoksa mankenlik ajansı mı?" Onlara soruyorum ve hepsi bana gülümsüyor.

Addison Stefano'ya doğru yürüyüp dudaklarını öperken kızlardan biri bana "İkisi de," diye cevap veriyor. "Ne harika bir sürpriz." Bana doğru geliyor, eğiliyor ve bana sarılmadan önce yanaklarımdan öpüyor. "Seninle tanışamadığım için çok üzgünüm," diyerek özür diliyor ve bana sarılıyor. "Lisa'ya olanları duyduğuma çok üzöldüm," diye devam ediyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Sanırım insanların bana bunu söylemesine alışmalıyım.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Peki kim bu süper modeller?"

"Bunlar benim patronlarım," diye tanıtıyor onları. "Shelby, Clarabella, Presley ve tabii ki Sofia'yı hatırlarsınız," diyor Stefano'nun kuzeniyle evlenen kadından bahsederken. Aslında Stefano, sahip olduğunu bilmediği kızıyla onun düğününde yüz yüze gelmişti. Bu herkes için bir şoktu ama öğrendiği anda her şeyi kabullenmişti. Ayrıca tanıdığım en iyi çocuk. Etrafımda çok fazla çocuk yok ama eminim en iyisi o.

Etrafıma bakarken onlara, "Ahıra her baktığımda daha da aşık olduğumu söylemeliyim," diyorum.

Shelby bana gülümseyerek, "Çok teşekkür ederim," diyor.

"Seni şehre getiren nedir?" Clarabella bana gülümseyerek bakıyor.

"Bunu sorman çok komik." Stefano'dan uzakta, yan tarafta duran Levi'ye bakıyorum. Onu bu duruma soktuğum için gerçekten nefret ediyorum. Onu benimle birlikte buraya sürüklemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama başka çarem yok. "Evlenmemize yardım etmeniz gerekiyor." Levi'ye bakıyorum, çıkan dört şok nefesini duymazdan geliyorum. "Bugün iyi bir gün olabilir."

"Affedersiniz," diyor Addison elini kaldırarak, "ama ne?"

"Evet, ben de öyle dedim," diye ekliyor Stefano, sonra dönüp kendisine gözlerini deviren Levi'ye ters ters bakıyor.

"Bana silahla saldırmadan önce ona açıklaması için bir dakika verir misin?" Levi ellerini ceplerine sokarak ona söyler.

"Kız kardeşim vefat etti." Kızlara bakıyorum ve gözlerimdeki yanma ve batma hissini görmezden geliyorum. "Ve, şey." Sesim titriyor ve devam etmek yerine kendimi toparlamak için bir saniye bekliyorum. Levi yanıma geliyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak bana destek olmaya çalışıyor. Keşke bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilseydi. "Ve şimdi yeğenimi evlat edineceğim." Bütün kadınlar ellerini göğüslerine götürerek bana üzgün bir bakış attılar. "Ve saygın bir kaynağa göre bunu yapmamın en iyi yolu

işaret parmağımla gözlerimden akacak yaşları siliyorum-"benim için evlenmektir."

"İşte bu yüzden evleniyoruz." Levi şimdi Stefano'ya bakıyor. "Yardıma ihtiya ı var ve belli ki ben de ona yardım edeceğim."

Stefano ellerini çırpıp dizlerinin üzerine koyarak, "Oh, Tanrı'ya şükür," diye nefes veriyor. "Aklını kaçırdığını sanmıştım." Bana gülüyor, sonra Levi'ye bakıyor. "Bu ikinizden çok daha mantıklı." Ellerini benden Levi'ye doğru hareket ettiriyor. "Bilirsin, birlikte olmak."

"Yine." Levi'nin sesi biraz sinirli çıkıyor ve kolunun omuzlarımdaki ağırlığını hissediyorum. "Ben buradayım." Beline uzanarak onun için burada olduğumu gösteriyorum.

"Kötü bir şey söylemiyorum," diye geri adım atıyor Stefano. "Ben

sadece-" "Belki de konuşmayı kesmelisin," diye mırıldanıyor

Addison ona.

"şimdi senin, ne bileyim," diye konuşmaya başladı Sofia, " enenen kapatman için m kemmek bir zaman." Ellerini iki yanına kaldırıp omuz silkiyor.

Stefano, "Ben sadece onun o olduğunu söylüyorum," diyor, "ve kız da o."

Clarabella, "Evlenmeye ihtiya ı varmış gibi görünen bir kadın ve bir erkeğe bakıyorum," diyor.

" zg n m, evlenmek istiyorum."

"Bakin, bunu yapmam gerekiyor," diyorum hepsine, "kendim için değilse bile Cici için. Bu yüzden evlenmem gerekiyor." Başımı sallıyorum. "Evlenmemiz gerekiyor ve sizlerin sihrinizi konuşturup bunu gerçekleştirmenizi istiyoruz."

"Ya da Vegas'a gidebiliriz," diye araya giriyor Levi ve V- kelimesini söylediği anda nefesler yine odayı dolduruyor. Bu sefer  zg n, şok olmuş bir soluk değil, *bunu söylemeye nasıl cüret edersin* türünden bir soluk.

"Az önce V-kelimesini mi kullandın?" Presley, sanki kötü bir kelime söylemiş gibi elini ağzına götürerek onu suçluyor.

"Ve o-" diyor Clarabella, vajinasını işaret ederek.

"Herkesin sadece...." Addison ellerini kaldırır. "Sadece, bunu yapacağız." Bize bakıyor ve tüm bunlar başladığından beri ilk kez bir rahatlama hissediyorum. Sanki her şey daha iyi olacaktı gibi.

"Levi ona "Yani bugün evlenebilir miyiz?" diye soruyor.

"Ama-" Shelby öne çıkıyor ve hepimizin konuşmasını engellemek için elini kaldırıyor. "Bunu gerçekleştirmek için ihtiyacınız olan birkaç şey var ve birincisi tabii ki bir damada sahip olmanın yanı sıra-" Levi'y i işaret ediyor.

"Ayrıca, bunun için en iyi destekleri aldığını söyleyebilir miyiz?" Clarabella ona göz kırpmıyor.

"O değil." Presley ona tokat atıyor. "Bir elbiseye ihtiyacın var." Beni işaret ediyor ve ben başımı sallıyorum.

"Elbiseye ihtiyacım yok," diyorum ve Levi'nin elinin omzumdan uzaklaştığını hissediyorum.

"Evet, öyle." Yanımdan bir ses duyuyorum ve ona bakıyorum. "Bir elbiseye ihtiyacın var," diye beni temin ediyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

"Beyaz ve eski bir şey giyiyorum." Gömleği gösteriyorum. "Mavi gibi bir şey." Geçen doğum günümde bana verdiği bileziği kolumla tutuyorum. "Ve biri bana bir şey ödünç verecek." Etrafımdaki kadınlara bakıyorum, bana bir şey teklif etmelerini bekliyorum.

Shelby başıyla beni işaret ederek, "Haklısın," diyor. "Sana bir elbise ödünç verebiliriz."

"Şey," diye ekliyor Clarabella, "çünkü biz harikayız, aslında şehirdeki mağazalardan birinden numune olarak taşıdığımız bir elbise seçimiz var.

Görünüşe göre bu hem onun hem de bizim için iyi."

"Neden onlarla gitmiyorsun?" Levi bana baktı. "Bak bakalım hoşuna gidebilecek bir şey var mı?" Hemen başımı sallamaya başladım. İhtiyacım olmayan bir gelinliği satın alacak değilim. Şu anda göze alamayacağım bir masraf daha. Şimdiden avukat faturasından korkuyorum ve evlat edinme belgelerini hazırlamanın bana ne kadara mal olacağını bile bilmiyorum. "Sen bunu yap, ben de gidip yeminlerimizi nerede edeceğimize bakayım."

"Karşılıklı yemin mi?" Sözlerini tekrarlıyorum, aniden neler olup bittiğine şaşıyorum.

"Evet, bu benim tek düğünüm olabilir," diye şaka yapıyor ve bana sinsice gülümsüyor. Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum.

"Tamam, o zaman anlaştık," diyor Clarabella mutlulukla ellerini çırparak. "Hadi onu gelin odasına götürelim."

"Burayı seveceksin," diye beni rahatlatıyor Addison, "senin evin kadar güzel değil. Ama idare eder. Levi'den biraz bilgi alacağım ve birazdan size katılacağım." Kızlar beni Levi'dan uzaklaştırıyor ve ben de omzumun üzerinden ona bakarak "Yardım et" diyorum.

Bana sadece gülümsüyor ve ben de Stefano'ya bakıp ters ters bakıyorum. "Evlenmeden önce damadıma zarar verme," diye tehdit ediyorum, tam da beni evin arkasına sürüklemekten önce.

Arka merdivenlerden iniyoruz. Presley yanımdan, "Evleneceğinize inanamıyorum," diyor. "Yani, ben de yüzde bin milyon aynı şeyi yapardım."

Shelby, "Hiç şüphesiz, yeğenim ya da yeğenlerim için biriyle evlenirdim," diyor.

"Birisi değil," diye hatırlatıyor Presley ona, "en iyi arkadaşı."

"En iyi arkadaşım ile evlendim," diyor Shelby. "Hayatımda verdiğim en iyi karar."

"Tamam, sanırım hepimiz kendimizi aşıyoruz," diyorum. "Sen onunla evlendin çünkü onu seviyorsun. Ben onunla yeğenimi almak için evleniyorum."

Yoldan mekâna doğru yürüyoruz ve şimdi içeri girdiğimde bile mekânın gerçekten bomboş olduğunu, hiçbir süslemenin bulunmadığını görünce bayılıyorum. *Eğer bir gün evlenirsem, töreni burada yapacağım*, diyorum kendi kendime, mekanın arka tarafına doğru yürüyüp gelin odasına doğru ilerlerken.

Küçük beyaz kulübe, üzerinde gelin odası yazan bir tabelayla orada duruyordu. Presley kapıyı açtı ve içeri girdim. Ne beklediğimi bilmiyorum ama içerideki şey hayal ettiğimden bile daha iyiydi.

Yan duvarın karşısında, altın rengi makyaj masaları ve önlerinde aynı altın rengi pelüş sandalyeler bulunan dört istasyon yer alıyor. Her sandalyenin önünde büyük, kalın altın çerçeveli aynalar asılı. Beyaz gül vazoları odayı dolduruyor. Odanın bir tarafında bir elbise rafı, diğer tarafında da gelinlikler var. Çok göz alıcı ve eve dönmek için notlar alıyorum. "Yalan söylemeyeceğim," diyorum odanın içinde dönerek, "bunu evim için çalacağım." Belki de bir gelin odası yapmalıyız diye düşünüyorum. Hazırlandıkları ve törene gittikleri yer.

Presley bana gülümseyerek, "Çal bakalım," diye teşvik ediyor.

Onlara bakıyorum. "Ama ciddi." Gelinlik rafına doğru yürüyorum ve ipeksi, ışıltılı bir gelinlik görüyorum. "Ne kadar çabuk evlenebiliriz?"

Onuncu Bölüm Levi

Eva'nın dört kadınla birlikte kapıdan çıkışını izliyorum ve kapı kapanana kadar bekleyip önce Addison'a sonra da Stefano'ya bakıyorum. "Tamam," diye ısrar ediyorum, elimi kaldırarak, "o geri gelmeden bu işi halledelim." Şu anda gerçekten yapmak istediğim şey oturmak ve bir saniye nefes almak.

Stefano sözlerimi tekrarlayarak, "Şu işi aradan çıkaralım," diyor.

"Stefano," Addison elini onun koluna koyarken usulca onu azarlıyor. Adam dönüp ona bakar. "Ona bir şans verir misin?"

Bana dönmeden önce bir saniye onu izliyor. "Bu..." Başını sallayarak ayakta kalıyor.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şey," diye itiraf ediyorum, "ama aynı zamanda yapabileceğim tek şey de bu."

Stefano bana "Onunla evleneceksin," diye hatırlatıyor. "Bu büyük bir olay."

"O kadar da önemli değil," diyor Addison ve Addison ona yan gözle bakıyor, bakışları başka birine atacağından daha yumuşak çünkü onu hayattan daha çok seviyor. Hiç sahip olmadığım bir şey; ayrıca bunu gerçekten istediğimi de hiç sanmıyorum. Stefano'yu seviyorum ve Eva'yı da sevdiğimi biliyorum. Birini böyle sevebileceğimi sanmıyorum. Tamam, iyi, belki de bu

Çünkü Eva için dünyanın öbür ucuna bile giderim. "Büyük bir mesele haline getirirsen büyük bir mesele olur. Hulk gibi davranmak yerine onları dinleseydin, bunun Cici için olduğunu söylediklerini duyardın. Bana aynı şeyi aileden biri için yapmayacağını söyleyemezsin."

"Evet," diye katılıyor ona, "ama-" Daha fazlasını eklemesini beklemiyorum; onun yerine konuşuyorum.

"Stefano," diyorum ve bana dönüp bakıyor. "Ben Eva, o tanıdığım en sadık insan. Tanıdığım en özverili insan. Tanıdığım en samimi insan. Bu dünyada onun dışında bunu yapabileceğim başka kimse yok."

"Vay canına." Kıs kıs gülüyor. "Ya benimle evlenmen için sana ihtiyacım olsaydı?"

"Dizlerinin üzerine çöküp bana kocaman bir yüzük taksan iyi edersin," diye şaka yapıyorum ve elim boynumu sıkmak için dışarı çıkıyor. "Ama ciddem, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağımı da biliyorum."

"Sana inanıyorum," diyor Stefano. "Sadece, o sensin."

"Evet, benim ve onu incitecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmelisin."

"Ama ya her şey bulanıklaşırsa?" diye soruyor ve Addison ona tokat atıyor. "Ne?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye tıslıyor ona. "Kelimenin tam anlamıyla seni ilgilendirmez. Geçen gün Avery'nin kendisiyle ilgisi olmayan bir şey yüzünden üzüldüğünü hatırlayın. Ona ne söyledin?" Kaşlarını kaldırıyor. "Senin maymunun değil, senin sirkini değil."

"O benim maymunum ve benim sirkim. Bu benim endişem. O benim kuzenim," diye açıklıyor, "ve o benim en iyi arkadaşım."

Addison, "Ve onlar kendi kararlarını verebilen iki yetişkin," diye ekliyor. "Şimdi yapmanız gereken onlara neye ihtiyaçları olduğunu sormak."

"Evet," diye onaylıyorum onu. "Bana yardım

etmelisin." "Ne konuda?" Stefano aval aval bakıyor.

"Gerçekçi olmak gerekirse, ne kadar çabuk evlenebiliriz?" Addison'a soruyorum ve o da bana dönmeden önce Stefano'ya bakıyor.

"Sadece ikiniz mi varsınız?" diye soruyor.

"Evet." Bizimle aynı fikirde olsa da olmasa da Stefano'nun da orada olacağını bilerek başımı sallıyorum. Gelmemesinin imkânı yok. En azından orada olmasını umuyorum.

"Dekorasyon istemiyorsun, değil mi?" Masaya doğru yürüdü, üzerine eğildi ve üstünden bir bloknot ve bir kalem aldı. Dönüp bana bakıyor, cevap vermemi bekliyor.

"Şey, evet." Ona bakıyorum. "Açıkçası, biraz dekorasyon ekleyelim." Stefano bana bakıyor ve ne düşündüğünden emin değilim. Açıkçası, ben bile ne düşündüğümünden emin değilim. "Ben vahşi değilim," diye ekliyorum hemen. "Sahte bile olsa, onunla adliyeye gitmeyeceğim, bu yüzden biraz süslememiz gerektiğini düşünüyorum. O bundan daha iyisini hak ediyor." Bu noktada ben bile ne söylediğimden ya da neden söylediğimden emin değilim.

"Tamam," diyor Addison. "Dekorasyon yaptıracağınıza göre çiçek de isteyeceğinizi varsayıyorum."

"En sevdiği çiçek orkidedir ama bir buketle nasıl durur emin değilim," diyorum. "Gülleri de sever ama krem ya da beyaz olanları ya da açık pembe olanları, başka renkleri değil." İkisi de şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bir keresinde ona mor gül almıştım ve size söyleyeyim, bir daha asla bu hatayı yapmayacağım. Bir karanfil de istemiyorum." Başımı salladım. "Bir keresinde ona onlardan almıştım ve ondan neden nefret ettiğimi sormuştu." Bunu ona aldığı zamanı düşündükçe gülüyorum. Birbirimizi tanımaya başladığımız ilk zamanlardı ve dürüst olmam gerekirse, ona aşık oluyordum.

onun için. Ama sonra onunla oraya gidersem arkadaşlığını kaybedeceğimi biliyordum, bu yüzden onu o zamandan beri *düşünme bile* kategorisine koydum ve orada kalacak. Sonsuza kadar. Hayatımda ilişki anlamında pek bir şey yok. Yılda belki iki kez konuştuğum ebeveynlerim var, Noel ve doğum günü. Bir de iş arkadaşlarım var, onlar da daha çok iş arkadaşı gibi. Onlara en derin karanlık sırlarımı anlatacak değilim. Yani her zaman yanımda olan Stefano'nun yanı sıra Eva da benim can yoldaşım ve bunları kaybetmeme imkan yok. "Başka ne var?"

"Bir sonraki sorum yemek olacak." Addison not defterine bir şeyler yazıyor. "Ama sadece ikiniz varsınız."

"Doğru," diyorum topuklarımın üzerinde geriye doğru yuvarlanarak, "ama siz ikiniz geleceksiniz, değil mi?" İkisine de bakıyorum ve ikisi de başını sallıyor. "Yani dördümüz olacağız, artı Avery." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Çiçekçi kız ya da her ne deniyorsa o olabilir."

"Buna bayılacağı kesin," diye cilveleniyor Addison. "Süslü bir elbise ve muhtemelen bir taç giyecek, o gün onun en sevdiği kişi sen olabilirsin."

Stefano bana "Ailem şehirde," diye hatırlatıyor.

Kocaman bir nefes vermeden önce bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. "Baban kıcıma tekme basacak."

Stefano bana sırtıttı. "Evet." Aynı anda başını sallıyor, sırtıttışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama iyi haber şu ki artık biraz daha yaşlı, bu yüzden biraz daha az acıyacak."

"Duruma göre değişir," diye geveliyorum. "Kasabada annen ve babandan başka kim var? Aileniz genellikle gruplar halinde seyahat eder."

Addison gülmekten kendini alamıyor. "Bu iyiydi." Kalemimi bana doğru tutuyor. "Sürü halinde seyahat ediyorlar. Ailesine Avery'den bahsettiğinde on kişi geldi."

Stefano gözlerini devirir. "On değil, altı yaşındaydım," diye düzeltiyor. "Ama ailemi de ekleyebilirsin."

"Tamam," diyor Addison, deftere bir şeyler yazarken. "Yani yirmi kişilik yemek?" Gözlerim büyüyor. "Yaklaşık. Vivienne'le konuştuğumda daha iyi rakamlar bulacağım."

Stefano hemen, "Annemle konuşma," diye önerir. "Yüz kişilik küçük bir toplantı olacak. Bırak bu adam..." Beni işaret ediyor. "...babamla konuşun ve kaç kişinin geleceğini daha iyi anlayalım."

"Minimum olarak yirmi koyacağım," diyor. "Bunun büyük bir mesele olmadığını biliyorum ama benim için öyle. Pasta için ne düşünüyordun?"

"Kırmızı kadife onun favorisi," diye paylaşıyorum, "ama vanilyalı değil krem peynirli krema ile."

Addison bana bakıyor, belki de onun hakkında bu kadar çok şey bilmeme

şaşırmış. "Doğru," diye devam ediyor, "yüzükler?"

Stefano'ya bakıyorum. "Daha sonra bir şeyler almak için dışarı çıkarız. Şehirde yüzük falan satan bir yer vardır diye tahmin ediyorum." Ona yüzük almamamın imkânı yok. Çıldıracığını ve bana bir iyilik yap kartını çıkarmak zorunda kalacağımı da biliyorum. Ama benden istediği son iyiliğe evet dediğimi düşünürsek, bana zorluk çıkarmayacağını düşünüyorum.

Addison gülümsemesini gizlemeye çalışarak az önce söylediklerimi tekrarlıyor ve "Kasabada yüzük falan satan bir yer var," diyor.

"Güzel." Başımı salladım. "Peki ne kadar hızlı?" diye sordum. "Profesyonel olarak konuşursak, tabii ki."

"Size evlilik cüzdanı almamız gerekiyor ama bu hiç zaman almıyor, hemen alabilirsiniz. Pastayı zamanında alabilmek için bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Çiçekler sorun olmaz ve eminim kaç kişinin geleceğine bağlı olarak Luke'u yemek için ayarlayabiliriz. Gerçekçi olmak gerekirse, bu işi yarına kadar halledebilirim. Bu da demek oluyor ki

ertesini gün evleneceğiz." Kollarını önünde kavuşturarak bana gülümsüyor. "Kıyafetleriniz var, değil mi?"

"Ona birkaç şey almasını söyledim," diyorum, "bir çantası var ama hiçbir fikrim yok."

Addison bana gülüyor. "Ben senden bahsediyordum, gerçekten. Takım elbisen var, değil mi?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Şey," diye söze başladım, "yanıma takım elbise almamıştım."

"Şanslısın ki takım elbiselerimiz de var." Başını sallıyor. "Evlenmeye geliyor, takım elbise getirmiyor," diye mırıldanarak Stefano'yu güldürüyor. Stefano ona doğru yürür ve eğilip dudaklarından öper. "Şehirde son dakika tadilatı yapan biri var. Eva'nın gelinlik için ne seçtiğine bakacağız ve sen de takım elbiseni seçebilirsin."

Ona başımı salladım. "Gördün mü, kriz önlendi," diye şaka yapıyorum ve o da ters ters bakıyor, "her şey yoluna girecek." "Pahalı olabilir," diyor beceriksizce.

"Her neyse, ben hallederim," diyorum ona, sonra yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzunun üzerinden bakıyorum. "Ama sakın ona söyleme. Daha fazla strese ihtiyacı yok. Elbise için bile ona fiyat gösterme. Eğer beğenirse, al gitsin."

Bana gülümsüyor. "Kulağa hoş geliyor." Stefano'ya bakıp kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi biz, yani biz derken, hikâyenin tamamını bildiğine göre daha sakın misin?"

"Bunu neden yaptığını biliyorum," diye yanıtlıyor Stefano, kolunu onun omuzlarına dolayarak. "Ben sadece onların, bilirsin, incinmelerini istemiyorum."

"Stefano, ikimiz de skoru biliyoruz." Göğsümdeki gerginliği görmezden geliyorum. Bunu düşünmeye fırsatım olmuyor çünkü dışarıdan gelen kahkahaları duyuyoruz.

Arka kapı açılıyor ve kız kardeşlerle birlikte gülerek odaya giriyor. Birkaç gün fırtınalı geçmişti ve başka biri olsa gözyaşlarına boğulurdu. Top gibi kıvrılırlardı ama Eva öyle değil. Eva değil, o sanki *tozumu alayım ve on dakika içinde gitmeye hazır olacağım*. Ve bunu kusursuzca yapar.

"Selam." Odaya girerken bana baktı. "Kan dökülmedi mi?" Etrafına bakınıyor. "Bunu sevdim, bunu sevdim." Stefano'ya baktı. "Çürük muşta yok mu?"

"Burası dövüş kulübü değil," diye şaka yapıyor onunla.

"Vay canına." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sanki benimle evlenecek olması umurunda bile değilmiş gibi," der ve Stefano şaşkınlıkla bir adım öne çıkar. "Şaka yapıyorum." Gülüyor. "Planlar nasıl gidiyor?"

"Güzel," diye cevap verdim. "Sanırım iki gün içinde evlenebiliriz."

"Ugh, tamam, iyi sanırım." Başını yana eğiyor ve bana doğru yürüyor, kolunu belime doluyor, bir elini göğsüme koyuyor ve bana gülümsüyor. Bu sefer gülümsemesi biraz gözlerine vuruyor. "Bu aşk değil mi?" Dudaklarını kıvrıyor ve Eva'mın geri geldiğini görebiliyorum. Dönüp odadaki herkese bakıyor. "Benimle evlenmek için sabırsızlanıyor."

On Birinci Bölüm Eva

"Tak, tak, tak." Gelin odasının kapısı açıldığında duyuyorum. Pelüş sandalyelerden birine oturuyorum, üzerimde üzerinde Gelin yazan beyaz saten bir bornoz var. Oda vazolar ve gül vazolarıyla dolu. İkinci kadeh şampanyamı içerken arkamdaki kadın saçlarımı kıvırıyor. Göğsümün garip hissettirdiği gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Evleneceğim için heyecanlanan biri odaya girdiğinde karnımın nasıl dönüp durduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Gecenin sonunda Levi ile evli olacağım gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. "Hediyelerle geldim." Stefano'nun annesi Vivienne'in elinde iki çantayla odaya girdiğini görmek için başımı çeviriyorum.

"Ne?" İçeri girdiğinde sordum. Gözleriyle mükemmel uyum sağlayan buz mavisi bir elbise giyiyor. Saten ve yere kadar dar, küçük kolları var.

"Bugün senin düğün günün." Ona bakıyorum, bunun gerçek bir düğün olmadığını bildiğini çok iyi biliyorum. Bunu biliyorum çünkü dün Mark'la oturup neler olup bittiğini açıkladık. Herkesin sesini makul bir seviyede tuttuğundan emin olmak için bunu Luke'un evinde yaptık. Mark'a anlatırken herkesten çok ben gergindim. O benim için bir baba figürü gibiydi ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Kalbimi koluma takmam. İnsanlara sorunlarımı anlatmam. Bununla başa çıkar ve yoluma devam ederim, bu yüzden oturup ona neler olduğunu anlatmak zorunda kalmak benim için çok zordu. Levi'nin orada olup elimi tutması gerçekten çok yardımcı oldu. Lisa'yla ilgili telefonu aldığımdan beri elimi tutuyor. Ona evlenme teklif ettiğimde şaka yaptığımı düşünse bile sonunda kabul edeceğini biliyordum.

"Bugün benim sahte düğün günüm," diye mırıldanıyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Her neyse," diyor, Fransız aksanı o anda ve orada çok belirgin. Hikayenin tamamını bilmiyorum ama Fransa'dan üniversitede okurken buraya geldiğini ve New York'a aşık olup burada kaldığını biliyorum. Oradan buradan duyduğum kadarıyla Paris'teki kraliyet ailesiyle bile akrabalığı varmış. "Birkaç şey almanı istedim."

"Birkaç şey mi?" Elimdeki boş şampanya bardağını yere bırakıp, sinirlerimin yatışmasına yardımcı olması için bir an önce doldurulmasını umuyorum.

"Bunlar sadece küçük şeyler," diye beni temin ediyor ve ilk çantayı bana uzatıyor, "seni desteklediğimizi bilesin diye."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Çantayı kucağıma koyuyorum ve kahverengi bir kutu çıkarmadan önce beyaz kağıt mendili çekip çıkarıyorum. Kutuyu açmadan önce çantayı yere koyuyorum ve ortasında ipek bir mendil görüyorum. Mendili çıkarıyorum ve ipeğin dışında dantel olduğunu görüyorum. İpeğin ortasında tarihle birlikte Levi & Eva yazıyor.

"Gözyaşlarınızı silmeye yardımcı olmak için" diye açıklıyor. "Fotoğraflarda bir mendilden daha güzel görünecektir."

Gözlerim aniden o kadar kuruyor ki kırpamak acıtıyor, ya da belki de gözyaşlarıyla doluyorlar ve ben hepsini görmezden geliyorum. Bu küçük gizli düğün otuz kişilik bir partiye dönüştü. Sadece ikimiz ve iki şahitten Stefano'nun ailesine kadar uzandı. Sonra kız kardeşleri bunun dışında bırakamazdım, bu yüzden onları da davet ettim. Söylemeye gerek yok, sadece dördümüz olmayacağız. Bu sabah kaldığım balayı süitinde uyandığımda kendi kendime keşke Vegas'a gitseydik diye düşündüm. Gözyaşlarımla makyajımı bozmamaya çalışarak Vivienne'e "Bu çok düşünceli bir davranış," diyorum.

"Hiçbir şey değildi; keşke daha fazlasını yapmak için yeterli zamanım olsaydı."

Bir sonraki çantayı bana uzatırken, "O kadar da büyük bir mesele olmaması gerekiyor," diye hatırlatıyorum.

"Bu," diyor, "Dimitris ailesinden."

"Yüce Tanrım." Acı gözlerimden burnuma doğru ilerliyor. "Bu gerçekten çok fazla," diyorum ona, "sanki bu sadece göstermelik."

"Ne olursa olsun," diye devam ediyor, "bu senin için ve sırası geldiğinde Cici'ye verebilirsin." Kutuyu çantadan çıkarıyorum ve küçük kutu bana bu hediye almadığımı söylüyor. Ancak buna karşı çıkarsam suçluluk duygusu yüklemeye başlayacaklarını biliyorum. "Baban bunu almanı isterdi." Kutuyu açıp elmas küpeleri gördüğümde işte suçluluk duygusu. "Kıyafetine mükemmel uymuşlar."

"Evet, öyle." Bununla mücadele bile etmiyorum çünkü kaybedeceğim bir savaş olacak. Mücadele edecek zamanım da yok çünkü telefonum çalıyor. Elimi uzattım ve Alice olduğunu gördüm.

"Alo." İkinci çalışta telefonu açtım.

"Eva," diye selamlıyor nefes nefese, "haberler iyi. Az önce avukatla telefonda görüştüm ve iki gün içinde vasiyetnamenin okunması gerekiyor."

"Aman Tanrım," diyorum elimi ağzıma götürerek. "Cici'yi alabilecek miyim?"

"CPS zaten ortada bir vasiyet olduğunu biliyor. Yarın avukatlarla görüşecekler, umarım ihtiyaçları olan her şeyi almışlardır ve siz de Cici'yi alabilirsiniz."

"Söyleyecek söz bulamıyorum, çok teşekkür ederim."

"Bu benim işim," diye hatırlatıyor bana. "Ne yapıyorsun?"

"Şey," diye oyalandım, aynada kendime bakarak, "aşağı yukarı bir saat içinde evleniyorum."

"Ne?" diye homurdanıyor. "Bugün mü?"

"Şimdiki zaman gibisi yok" diyorum ve o da gülüyor.

"İkinizin de evlilik sözleşmesini dün imzalamış olması iyi bir şey." Gülme sırası bende, evlilik cüzdanı için evraklarımızı doldurur doldurmaz, evlilik sözleşmesi hakkında konuşmak için Alice ile telefonda görüştük. Oldukça basitti ve bir kopyasını e-posta ile gönderdi ve biz de imzalayıp geri gönderdik.

"Bu kadar çabuk araya sıkıştırdığınız için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve kapının bir kez daha çalındığını duyuyorum.

"Gitmem gerekiyor. Seni yarın ararım Alice."

Telefonu yüzüne kapatmadan önce "Düğün günün kutlu olsun," diyor.

"İçeri girebilir miyiz?" Presley kafasını kapıdan içeri uzatıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"İçeri gel," diye onu davet ediyorum ve Vivienne bana bakıyor. Bir şeyler sakladığını görebiliyorum.

"Hediyelerle geldik," diyor Presley ve ardından gelinlikler taşıyan Shelby, Clarabella ve Sofia içeri giriyor.

"Bunlar ne?" Taşıdıkları elbiseleri gösteriyorum.

Presley, "Aralarından seçim yapabileceğiniz üç seçeneğimiz var," diyor. "Şimdi, gelinlik giymemeyi ve pantolon ve bluzla evlenmeyi seçtiğinizi biliyoruz, ama-" Şehirden aldığım pantolon takımını işaret ediyor.

Sofia bana "Evleniyorsun," diye hatırlatıyor. "Evet,

ama-" Parmağımı kaldırdım.

Clarabella, "Sahte bile olsa bir gelinliğe sahip olmalısınız," diyor. "Olmazsa kötü karma gibi bir şey."

"JLo'ya bakın," diyor Shelby, "Ben'le evlenmek için Vegas'a gitti ve yanında glam ekibini ve Ralph Lauren elbisesini getirdi."

"Şey, o JLo." Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Ben değilim." Kızlara bakıyorum. "Ve eğer yanılmıyorsam, Ben'i gerçekten seviyordu."

"Bu tartışmayı başka bir zamana saklamaya ne dersiniz?" Clarabella öneriyor. "Hâlâ Taylor'ın kırmızı atkısının Jake'te olup olmadığını tartışıyoruz."

"Ah," diyor Presley, "eminim öyledir."

"Tamam, peki." Pes ediyorum. "Düğünden sonra iade edebildiğimiz sürece hangisi olduğu umurumda değil."

"Güzel," diye alkışlıyor Sofia, "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim, o yüzden bunu seçiyoruz." Elbiseyi eline alıyor ve kesinlikle göz kamaştırıcı. Elbisenin üst kısmı tatlı bir yakaya sahip ama her tarafı ışıltıyla dolu. Spagetti askıların üzerinde bile ışıltılar var. Ama sonra beyaz ipeksi malzeme bir taraftan diğer tarafa doğru dökümlü gibi görünüyor ve yere kadar uzanıyor. Sol tarafta büyük bir yırtmaç var ve üstteki aynı ışıltılı malzeme ipeğin altına katmanlanmış. Seksi ve göz alıcı ve eğer evleniyor olsaydım bunu seçerdim. "Arkasını görene kadar bekle." Elbiseyi çeviriyor ve sanki sırtımın alt kısmına kadar transparanmış gibi görünüyor; ipek kumaş burada küçük bir kuyruk oluşturuyor. "Çok çarpıcı."

"Küçük bir düğün için biraz fazla değil mi?" diye sordum. "Biz sadece emirleri uyguluyoruz" diyorlar, bana bakmaktan kaçınarak.

Kuaför istediğim plaj buklelerini tamamlıyor ve saçları arkada yandan tutturuyor. Ayağa kalkıp beyaz bornozu üzerimden kaydırıyorum ve elbisenin içine giriyorum. Fermuarı arkadan çekerken önünü kendime doğru tutuyorum. Ön taraftaki boncuklar ve inciler o kadar narin ki onlara dokunmaya korkuyorum. "Belki de diğerini giymeliyiz." Sade elbiseyi gösteriyorum. "Hasar görme olasılığı daha düşük gibi görünüyor."

Presley, "Sonra üstünü değiştirebilirsin," diye beni temin ediyor ve kapı açılıyor ve bu kez Addison mercan rengi ipek bir elbiseyle içeri giriyor.

Beni gördüğünde nefesi kesildi. "Bunun onun elbisesi olacağını biliyordum," diye övünüyor, elinde orkideler, beyaz güller ve al çiçeklerden oluşan kocaman bir buket tutuyor. "Çiçekleri ben aldım."

Müzik çalmaya başladığında "Tamam, bu biraz saçma olmaya başladı," diyorum.

"Bu da ne?" Onlara soruyorum ve herkes saçımın arkasına bir örtü iştiririrken bana bakmaktan kaçınıyor. Hiçbir şey düşünecek vaktim yok çünkü Addison gelip önüme bir çift ayakkabı koyuyor ve ben de ayaklarımı içine sokuyorum.

Kapı açılır ve Avery atlayarak içeri girer. "Bakın, ben bir prensesim." Dönerek Vivienne'in yanına gider, Vivienne de onun yüzünü tutar ve yanağından öper.

Addison, "Tamam, gitmemiz gerek," diye ısrar ediyor ve süitten çıkıp resepsiyon alanına doğru yürüyoruz.

"Biz gidip yerlerimizi alalım," diyor kızlar ve beni Addison, Avery ve Vivienne ile baş başa bırakıyorlar.

"Hey." Birinin yan taraftan seslendiğini duyuyorum ve Markos'un bize doğru geldiğini görmek için bakıyorum. "Tam zamanında geldim." Bana gülümsüyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Vivienne onun yanına gidip dudaklarını öperken, "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

"Koridorda sana yardım etme görevini ben üstlendim," diyor Mark endişeyle. "Bunu kabul etmek zorunda değilsin."

Ona gülümsüyorum, göğsümdeki ağrı daha da artıyor. Boğazımda bir yumru oluştuğu için tek söyleyebildiğim "Teşekkür ederim," oluyor.

"Vakit geldi," diye anons ediyor Addison ve müziğin sesini şimdi daha da yüksek duyuyorum.

"Bu müzik bizim için mi?" Soruyorum ama tek yaptığı dönüp mekâna girmek oluyor.

"Gidelim mi?" Mark bana kolunu uzatıyor ve ben de elimi onunkinin içine sokuyorum.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, bu plan ne kadar çılgınca?" Müziğin durduğunu duyduğumda endişeyle soruyorum.

Bir arpın akorları odayı doldururken "Yüzde bin elli," diye şaka yapıyor. "Vakit geldi."

Beni yönlendiriyor ve kapılar açıldığında duyduğum şeyin "Here Comes the Bride" olduğunu fark ediyorum. Odanın insanlarla dolu olduğunu görünce nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım, bu olamaz" diyorum ama Mark sadece eğiliyor.

"Gülümse, videoya çekiliyorsun ve bir fotoğrafçı var." Koridordan aşağıya baktığımda Levi'nin bej keten bir takım elbise giydiğini görüyorum. Koridorda yürümemi izlerken elleri önünde üst üste duruyor. Koridorda yürüdüğümü bile düşünmüyorum, daha çok uçuyor gibiyim. Süzülüyor olmalıyım çünkü ayaklarımın yere değdiğini bile sanmıyorum. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum, birden mendili odada unuttuğum için sinirleniyorum.

Etrafımızdaki süslemeleri fark etmiyorum. Sadece bana gülmemeye çalışan Levi'ye odaklanabiliyorum. Umarım bakışlarımdan çıldırmak üzere olduğumu anlayabiliyordur. Koridorun sonuna geldiğimizde öne çıkıyor ve Mark'ın elini sıktıktan sonra kendi elini bana uzatıyor. Elimini onunkinin içine sokuyorum ve o da eğiliyor. "Nefes al," diye fısıldıyor kulağıma, beni yanağımdan öpmeden hemen önce. "On dakika sonra her şey bitecek."

Ona bakıyorum ve sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı olduğu için ters ters bakıyorum. "Kameraya gülümse," diye mırıldanıyor yanımda dururken.

"Bütün bunlar da ne böyle?" Önümdeki adam bugün Levi ve Eva'nın evliliğine tanıklık etmek için toplanmaktan bahsederken ona tıslıyorum.

"Sürpriz!" diyor bana, gözleri muziplikle dolu, önümdeki adama bakmadan önce.

"Levi ve Eva," diye başlıyor adam, "el ele tutuşarak birbirlerine bakıyorlar." Buketi yanımda duran Addison'a uzatıyorum. "Ve benden sonra tekrar edin."

"İşte bu," diye mırıldanıyorum içimden, elimi Levi'ninkine koymak için dönüyorum. Burada oturan insanlara bakma zahmetine girmiyorum çünkü arka kapıdan kaçabilirim. Ayrıca, tüm bu insanları tanıdığı için Stefano'nun canına okumayı da aklıma not ediyorum.

"Evangeline." Gerçek adımı kullanıyor. "Benden sonra tekrar et, ben, Evangeline, seni, Levi, kocam olarak kabul ediyorum."

Boğazımdaki yumru o kadar büyüyor ki bir şey söyleyebileceğimden emin değilim. Gözlerimi daha hızlı kırıştırıyorum ve gözlerinin içine bakmadan önce derin bir nefes veriyorum. "Ben, Evangeline, seni, Levi, kocam olarak kabul ediyorum." "Bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve değer vermek için, ölümle ayrılana kadar sahip olmak ve tutmak için" dediğini tekrarlarlarken gözlerim onun gözlerinden hiç ayrılmıyor.

Tek bir damla gözyaşı kaçıyor ve Levi gözyaşını silmek için bir elini bırakıyor. Bir yerlerden gelen sesleri duyuyorum ve eğer aklım başımda olsaydı onlara gülerdim. "Şimdi, Levi," diyor adam, "lütfen benden sonra tekrar et."

Levi sırtıyor ve sonra sırtışı yüzünü terk ediyor. "Ben, Levi, seni, Evangeline, eşim olarak kabul ediyorum." Sözlerini bitirmeden önce gülümsüyor. "Bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölümle ayrılana kadar sevmek ve beslemek için."

Yüzümü dolduran gülümsemeye engel olamıyorum. "Şimdi, yüzükleri aldık mı?"

Levi'ye bakıyorum, yüzüm dehşetle dolu. "Yüzükleri unuttuk," diyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Aldım onları." Stefano'ya döner, o da yüzükleri ona uzatır.

"İşte bu yüzden onunla evleniyorum." Nikahı kıyan adama baktım.

Kıkırdıyor. "Levi, yüzüğü parmağına tak ve benden sonra tekrar et."

Parmağıma taktığı yüzüğü tutarken elim onun elinde titriyor. "Bu yüzüğü birbirimize olan sevgimizin ve bağlılığımızın bir işareti olarak sana veriyorum" derken gözlerim eline bakıyor. O devam ederken ve yüzük parmağımın altına ulaşırken tekrar ona bakıyorum. "Seni destekleyeceğime, seninle ilgileneceğime ve tüm günlerimiz boyunca senin yanında olacağıma söz veriyorum."

Bana yüzüğünü uzatırken tek yapabildiğim ona gülümsemek. Elini elimde tutuyorum ve benimki titrerken Levi'ninki sabit duruyor. Siyah yüzüğü alıp parmağına takıyorum ve bana söylediklerini tekrarlıyorum: "Bu yüzüğü sana, birbirimize olan sevgimizin ve bağlılığımızın bir işareti olarak veriyorum. Seni destekleyeceğime, seninle ilgileneceğime ve tüm günlerimiz boyunca senin yanında olacağıma söz veriyorum." Ancak yüzük parmağının dibindeyken ona bakabiliyorum. Gözlerinde kendi gözyaşları var, şüphesiz benim iyiliğime evet dediği için pişmanlık duyuyor.

"Şeref ve itaati bunun içine koymadığın için şanslısın." Onu güldürmek için eğildim.

"Bunu düşündüm." Gülüyor. "Ama zorlayacağımı düşündüm." Adam bizi

karı koca ilan ederken "İyi karar," diye onaylıyorum. "Şimdi gelinini

öpebilirsin," diye davet ediyor ve Levi öne çıkıyor.

"Dudakların temiz olsa iyi olur," diyorum tam o gülümseyip eğilerek dudaklarımı öpmeden önce.

Çok hızlı ama fotoğrafçının fotoğrafı çekmesi için yeterince uzun. Kalabalık ayağa kalkmış bizi alkışlıyor.

"Evet, kocacığım," diyorum, uzanıp dudaklarındaki parıltıyı silerek, "sadece üç yüz altmış dört gün kaldı."

Bunu söylediğimde gülüyor, başını sallıyor ve elini benimkinin içine sokarak yanıma doğru eğiliyor. "Ama kim sayıyor?" diye cevap veriyor.

On İkinci Bölüm

Levi

"Gidelim mi?" Koridorda yürürken benimkini tutan eline bakıyorum. Herkes ayağa kalkmıştı. Ona bakıyorum ve sahip olduğum her şey üzerine yemin ederim ki o şimdiye kadar gördüğüm en güzel gelin. Kapılar açıldığında ve onu gördüğümde kalbim göğsümde durdu. Nefes almak bile zor geldi. Gözleri oradaki herkese far görmüş geyik gibi bakıyordu. Ta ki beni görene kadar ve sanki sakinleşti.

Nihayet resepsiyon alanına girdiğimizde, bir sunucu elinde gümüş bir tepsi ve üzerinde iki kadeh şampanya tutuyordu. İkisini de alıp birini Eva'ya uzatıyorum. "Düğünümüze kadeh kaldıralım mı?"

"Açıklaman gereken çok şey var," diye suçluyor ve fotoğrafçı gelip fotoğraf çekmeye başladığında başka bir şey söyleyecek gibi görünüyor.

"Gülümse." O bana ters ters bakarken yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum, ama aynı zamanda cinayetimi planlıyorum, bu güzel bir manzara. Şampanyasını gümüş tepsiye koymadan önce dört yudumda bitiriyor. Diğer konuklar tören alanından çıkarken ben de boş kadehimi tepsiye ekliyorum.

Stefano resepsiyona girdiğinde "Tebrikler," diyor ve elimi sıkıp omzuma vuruyor. "Başardın." Eva'ya doğru döndü. "Şaşırdın mı?" diye soruyor yanağından öpmek için eğilirken.

"Bu yetersiz bir ifade," diye yanıtlıyor, elinde hala buketini tutarken. "Yüzükleri unuttuğumuza inanamıyorum." Elini başına götürüyor ve ben de dün ona aldığım yüzüğü görüyorum.

Stefano gülerek başını sallarken, "Bu konuda çıldırmadığına inanamıyorum," diyor ve tam o anda yere bakıp parmağına taktığım yüzüğü görüyor. Konuyu açtığı için ona ters ters baktım. Eninde sonunda göreceğini biliyordum ama görmeden önce birkaç kadeh daha içmiş olmasını umuyordum.

"Bu da ne böyle?" Yüzüğüne bakıyor, bana bakmadan önce gözleri kocaman. "Bu ne lan?" Tekrar bana bakmadan önce bir saniye elini inceledi.

"Sanırım nişan-düğün yüzüğü dedikleri şey bu." Ellerimi ceplerime sokarak, elini tutup yüzüğü incelemek için uzanmalarını engelledim.

"Bu," diye başlıyor ve fotoğrafçıyı görünce etrafına bakınıyor, "bu çok fazla."

"Ucuz bir yüzükle evlenmene izin vermeyecektim," diye bilgilendirdim onu. "Ben bir pislik değilim."

"Bana sade bir altın yüzük alabilirdin," diye öneriyor. "Bu
_."

"Dört karatlık, armut biçimli, sonsuzluk bandına sahip bir pırlanta yüzük,"
diye anlatıyor Stefano. "Ben bile etkilendim."

"Dört karat," diye tekrarlıyor, önce bana sonra da eline bakıyor. "Gelecek yıl
iade ettiğinizde paranızı geri alabilir misiniz?"

"Bir alyansı iade etmiyorum; bu kötü karma gibi bir şey," diyorum ona,
resepsiyon alanına girerken gülümseyen ve tebrik çılgınlıkları atan insanlara
başımı sallayarak.

Fotoğrafçı, "Gelin ve damat fotoğraf çektirebilir mi lütfen?" diye sorar.
"Buraya gelerseniz." Ahırın dışını işaret ediyor.

"Bu tartışma daha bitmedi," diyor Eva sıkılmış dişlerinin arasından, önümde
yürürken ve ben elbisesinin arkasını, daha doğrusu arkasızlığını görürken.
Kalçalarını bir sağa bir sola sallıyor, ben de onu süzmeye çalışırken kimsenin
beni yakalamadığından emin olmak için yan tarafa bakmadan önce birkaç kez
göz kırpıyorum. Dışarı çıkıyoruz ve sıcak hemen çarpıyor. "Şurası
mükemmel." Yan tarafı işaret ediyor.

Eva yanımda durduğunda yürümeye başlıyorum ve çimlerin üzerinde
yürümeden önce ayakkabılarını hızla çıkarıyor. Tarla başlamadan hemen önce
kaya yığınlarının olduğu tarafa doğru yürüyoruz. Kayaları işaret ediyor. "Eva,
oraya tırmanabilir misin?" Alçak kayaya tırmanırken ona elimi uzatıyorum.
"Levi." Arkasında durmam için bana işaret ediyor. Ben de onu takip ediyorum
ve onun arkasında duruyorum. "Çok güzel," diyor bir deneme atışı yaparak.
"Levi, sol elini kalçasına koy ki alyansını görebilelim." Elimle kalçasını
kavriyorum ve aynı anda onu kendime çekiyorum.

"Orada oynaklaşıyorsun." Bana bakıyor ve ben de ona gülmekten kendimi
alamıyorum. "Ama biraz daha aşağı inersen, o güzel küçük elini kıracağım."

Senin." Bu beni gerçekten güldürüyor. "İneğin parasını demiş olabilirsiniz ama süt vermeyeceğiz."

"Mkemml," diyor fotoğrafçı, anı yakalarken. "Eva, buketini bir tarafta tut." Eva söyleneni yapar. Adam fotoğrafı eker ve bakar. "Güzel," diyor rüzgâr hızlanıp elbisesini yana savururken, saçları burnumu gıdıklıyor. Boşta kalan elimle saçlarını yana doğru çekiyorum, boynu artık sergileniyor. "Tamam, eğil ve boynunu p."

"Hımm," diye söze başlıyorum, "bence yan yana durmaya devam etmeliyiz." Ona bakıyorum, bir şey söylemesini bekliyorum.

"Bu tek bir resim," diyor, "sadece rol yap."

"Boynunu pyormuş gibi nasıl yaparım?" Eğilip olabildiğince yaklaşırken kıkırdıyorum. "Bu nasıl?" diye sorduğumda kıkırdıyor ve omzunu kaldırıyor.

Eli yüzüme dokunmak için yukarı kalkıyor. "Gıdıklandım," diye itiraf ediyor ben kameranın sesini duyarken.

"Sadece birkaç saniye daha," diyorum. Gözlerimi kapatıyorum, elinin yüzümde duruşundan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Kalasının elime nasıl mkemml oturduğuna ve özellikle de kıçının sikimin üzerinde nasıl hissettirdiğine.

"Mkemml," diyor ve sanki biri bizi buzlu suyla ıslatmış gibi birbirimizden ayrılıyor. Kayalardan inmesine yardım ederken elimi onunkinin içine sokuyorum.

"İyi misin?" Resepsiyona doğru yürürken soruyorum, ellerimiz hâlâ birbirinin içinde. Güneş batmış ve havada cırcır böceklerinin yumuşak mırıltıları duyuluyor.

"Evet, Alice daha önce aradı," diyor. "CPS yarın avukatla bir toplantı yapıp vasiyetnameyi falan gözden geçirecek. Vasiyetin okunmasına iki gün var."

"Tamam, birlikte gidebiliriz," diyorum ona, adımlarımız normalden daha yavaş ilerliyor.

"Bunu yapmana gerek yok; sen zaten gerekenden fazlasını yaptın."

"Sanırım kocan olarak bunu yapmalıyım." Bana baktı. "Sence de öyle değil mi?"

"Ne düşüneceğim hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor, "bu benim için tamamen yabancı bir bölge." Elini elimden bırakıyorum ve kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekiyorum. Başını omzuma koyuyor. "Şu anda her şey çok gerçek." Sesi alçalıyor ve bir dakikaya ihtiyacı olduğunu bildiğim için yürümeyi bırakıyorum.

Onu çeviriyorum ve kollarıma çekiyorum. Kollarını belime sararken buketi ayaklarının dibine bırakıyor, alnını göğsümün ortasına koyuyor. "Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatıyorum ve o yana bakarken başının tepesini öpüyorum. Uzaklara bakarken elim çıplak kolunu okşuyor.

"Söz veriyor musun?" diye fısıldıyor sonunda ve gömleğimdeki ıslaklığı hissedebiliyorum.

"Evet," diye onaylıyorum. Şu anda ona dünyaları vaat edebilirim çünkü bunu daha fazla hak eden kimse yok. Bulunduğu yere gelmek için Eva'dan daha fazla kışını yırtan kimse yok. Başkalarını kendinden önce düşünen kimse yok. Hiç kimse, ama hiç kimse, sonunda sorunsuz bir hayat yaşamayı Eva'dan daha fazla hak etmiyor. "Söz veriyorum."

Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerini kırptırmaya çalışırken gözlerindeki yaşları görebiliyorum. Yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor. "Teşekkür ederim," diyor sonunda bana.

Ona gülümsüyorum. "Arkadaşlar arasında sahte bir düğün nedir ki?" Başını arkaya atıyor ve gülüyor. Boş geceyi onun kahkahalarıyla doldurmak kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor sonunda. "Şimdi içeri girelim ve biraz yemek yiyelim. Belki biraz da içer ve eve döneriz."

"Kulağa harika bir plan gibi geliyor," diyorum ona kollarımdan kayarken. "Benim büyük bir içkiye ihtiyacım var."

"Vay canına, bir saatlik evlisin ve ben şimdiden seni içmeye zorluyorum." Ona bakıyorum ve o da bana göz kırpmıyor. "Çok umut verici başlıyor."

Ona cevap vermiyorum; bunun yerine herkesin yemek için oturduğu resepsiyon alanına giriyorum. O otururken yanına gidip ona bir sandalye çekiyorum. Sonraki üç saat boyunca her şey normalmiş gibi geliyor. Ya da en azından bizim normalimiz. Ta ki ben barda bir şişe su alırken Markos bara doğru kayana kadar. "Ne içiyorsun?" diye soruyor, bara yaslanıp kızların dans ettiği piste doğru bakarak.

"Su." Bara yaslanıp ona bakıyorum. "Bir şey ister misin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ben sadece görevimi yapmak için buradayım." Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Babası benim amcamdı," diye başlıyor, "ve eğer ona zarar verirsen, benim de sana zarar vereceğimi bildirmek benim görevim."

Ona bakıyorum. "Neden ona zarar vereceğimi düşünüyorsun ki?" diye soruyorum. "Ona asla zarar vermem."

"Bunu yaparsan kışına tekmeyi basacağımı bilmeni istedim."

Barmen bana bir şişe su verirken "Mesaj alındı," diye onu temin ediyorum. "Ne yazık ki bugün başıma gelen en tuhaf şey bu değil." Şişenin kapağını açıp bir yudum alıyorum ve dans pistine dönüp Eva'nın başını geriye atıp gülüşünü izliyorum. Saçları şimdi at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"İçimden bir ses bugünün senin hayatını değiştireceğini söylüyor," diyor Mark ve sonra iterek karısının yanına gidiyor. Bardan ayrılmıyorum; onun yerine Eva'nın "Dancing Queen" şarkısı eşliğinde dans edişini izliyorum ve belki de Mark'ın yanılmadığını düşünüyorum.

Ertesi gün uçak indiğinde onu uyandırmam gerekiyor. "Eva," diyorum usulca ona ve gözlerini açıyor. "Eve geldik." Bir süre başını salladı.

gözlerini kapatıp ayağa kalkıyor. Emniyet kemerimi çözüyorum, ayağa kalkıyorum ve baş üstü bölmesini açıyorum.

Elimdeki siyah bant dikkatimi çekiyor. "Uyuyakaldığıma inanamıyorum," diyor çantasını ona uzatırken. Uzanıp çantayı alıyor ve yüzüğü dikkatimi çekiyor. "Gerçekten başardık," diyorum kendi kendime, o sıradan çıkıp uçaktan inerken.

Bagaj bölümüne doğru yürüyoruz, çantalarımızın çıkmasını beklerken ikimiz de birbirimize bir şey söylemiyoruz. İlk çıkan onlar oluyor ve arabaya bindiğimizde, kafasını telefonuna gömmüş olan ona bakıyorum.

Arabayı onun evinin önüne çektim. "Eve gidip eşyalarımı toplamam gerekiyor," diyorum ve o da bana başını sallıyor, "Oradaki işleri hallet. Yarın sabah uğrayıp seni alırım."

"Tamam." Kapıyı açtı ve ben de çantasını almak için onu takip ettim.

"Avukatın ofisinden hemen sonra çıkıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Gitmem gerekiyor, tüm bunlardan önce planlanmıştı."

"Benimle evlenmeden önce demek istiyorsun," diye şaka yapıyor ve ben de kıkırdıyorum.

"İyi eğlenceler, kocacığım." Çantasını benden aldı. "Dikkatli ol." Omzunun üzerinden bakarak uzaklaşmak için döndü. "İsteyeceğim son şey evde bir çocuk daha ve bir bebek annesi." Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Karımın bana başka biriyle güvenli seks yapmamı söylediği hiç aklıma gelmezdi." Elimi kalçama koydum.

Nefes nefese kaldı ve dönüp bana baktı. "Kendini bir eşle hayal ettin ve bana söylemedin mi?" Pfft yaptı. "Ne olursa olsun, ben mükemmel bir eşim." Geriye doğru yürüyor. "Acaba ödül falan veriyorlar mı?" Kendi şakasına gülmemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Şömine şöminesinin üzerine koyabilirim." Merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyor.

"Sen bir kaçıksın!" Ön kapıdan girerken ona bağıyorum.

"Bana daha kötöleri de söylendi!" diye bağıyor ve kapıyı kapatmadan önce veda etmek için elini kaldırıyor. Yerimden kıpırdamıyorum ve nedenini de bilmiyorum. Sanki ondan ayrılmak istemiyor gibiyim ama bunun aptalca olduğunu biliyorum.

"Bir şeye ihtiyacı olursa seni arayacak." Sonunda arkamı dönüp arabama doğru ilerlerken kendi kendime konuşmaya çalışıyorum. Sürücü kapısını açıp içeri giriyorum ve bir kez daha ön kapıya bakıyorum. Orada bana el sallamadığı için mi hayal kırıklığına uğradım yoksa benden ona geri dönmemi istemediği için mi bilmiyorum. Kafamı sallıyorum, sahip olmak istemediğim tüm düşünceleri temizlemeye çalışıyorum. Arabayı kenara çekip eve gitmeden hemen önce "Kendine gel," diyorum.

On Üçüncü Bölüm

Eva

Telefon çalınca gözlerimi kırıştıtararak açtım. Nerede olduğumu anlamam bir dakikamı alıyor. Uykumun sisi gözlerimi tekrar kapatmama neden oluyor. Ama zil sesi onları tekrar açmamı sağlıyor. Battaniyemin sıcak kozasının altından uzanıp onu yakalıyorum. "Alo," diye mırıldanıyorum, kulağıma götürüp yastığa bastırıyorum.

"Hâlâ uyuyor musun?" Levi'nin fısıltısını duyuyorum ve yatağa daha da sokulurken inliyorum.

"Dün gece uyuyamadım," diye mırıldanıyorum ona, göz kapaklarım yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissederek. "Sanırım sabahın dördünde uyuyakalmışım."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama," diye konuşuyor ve gözlerim açılıyor, aniden söyleyeceği şeyden korkuyorum, "saat dokuz gibi."

Bir saniye içinde uzanmaktan oturmaya geçtim. "Ne?" Telefonu kulağımdan çekerek çığlık atıyorum. Aynı anda telefondaki saati kontrol ediyorum.

Belki farklı bir saattir diye bileğimi çeviriyorum. "Alarm kurdum," diye hırlıyorum.

"Sabah için mi yoksa akşam için mi ayarladın?" O kıkırdıyor ve ben telefona ters ters bakıyorum, ama gidip kontrol ettiğimde ve aslında öğleden sonraya ayarladığımı gördüğümde hiçbir şey söylemiyorum.

"Bir gün kocam olacaksın ve şimdiden sinirlerimi bozmaya başladın," diye uyarıyorum onu, haklı olduğunu söylemeden.

"Aslında iki gün oldu." Telefona bakıyorum. "Ve çok iyi bir koca olduğum için, giyinmene izin vereceğim ve oraya giderken kahve alacağım."

"İşte ben de bundan bahsediyordum," diyorum yorganı üstümden atarak, "kulağıma müzik gibi geliyor." Banyoya koşmadan önce telefonu kenara fırlatıyorum. Hızlıca yüzümü yıkıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Saçlarımı tarıyorum, bugün gevşek bırakmaya karar veriyorum. Makyaj çantama uzanarak, gömme dolabıma girmeden önce hızlıca bir kat rimel sürüyorum. "İnsan kız kardeşinin vasiyetini okurken ne giyer?" Onu bir daha asla arayamayacağım gerçeğini düşünmemeye çalışarak askılara soruyorum. Ona asla ama asla tavsiye soramayacağım. Birbirimizle daha sonra, gençlik yıllarımız geride kaldığında tanıştık ama o hala benim ablamdı. Bana tavsiye verdiği zamanlar oldu. Sadece konuşmamı dinlediği zamanlar. Ve benim en büyük amigom olduğu zamanlar da vardı. Göğsümdeki gerginliği görmezden geliyorum. Askıdan siyah bir pantolon çıkardığımda göğsümün kabarmasını da görmezden geliyorum. Önce bir ayağımı sonra diğerini sokuyorum ve gözyaşı elime düşüyor. Gözyaşlarını geri çekiyorum, gözyaşlarının teker teker gelmediğini görmezden geliyorum, hayır, bu sefer değil. Gözyaşları yüzümden aşağı yağıyor ve gözlerimi her kırıştırdığımda Lisa'nın gülümsemesini görüyorum. Çok iyi bir hayatı yoktu ama sahip olduklarının en iyisini yaptı. En büyük dileği anne olmaktı ve beni arayıp avazı çıktığı kadar bağırarak "Anne olacağım" diye hıçkırmadan önce üç tüp bebek denemesi yapması gerekti. Başka bir askıya doğru ilerlerken, siyah kısa kollu ipek bluzu çıkarıyorum ve şimdi onunla birlikte çocuk odasını boyadığım anı, kartopu gibi dışarı fırlıyor. Son birkaç günü atlatmak için kilitlediğim kutudan çıktı. Açmayı reddettiğim kutudan çünkü kimse

zaman vardı. Yapılması gereken şeyler vardı. Lisa'yı gururlandırmak için yapmam gerekenleri yaptığımdan emin olmalıydım; Cici'nin benimle birlikte olmasını sağlamak için yapmam gerekenler. Lisa ve benimle aynı mavi gözlere sahip olan küçük kız. Annemizin sahip olduğu mavi gözlerin aynısı. Her ne yapacaksam sahip olduğumuzdan daha iyi olacaktı. Her şey sahip olduğumuzdan daha iyiydi.

İpek üstümü ilikliyorum ve işte o zaman oluyor. İşte o zaman duvarlar yıkılıyor ve hıçkırık içimden kaçıyor. Hıçkırığımı durdurmak için elimi ağzıma götürüyorum, ama aynı anda içimden kükrüyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve gömme dolabımın içinde yığılıp kalıyorum. Gözlerim kapanıyor, Cici doğduğunda Lisa'yla birlikte doğum odasıındaydım. Cici'yi göğsüne yatırdıkları anda, ona gelen o ezici sevgi duygusu vardı. Sürekli ağlıyordu ve benim tek yapabildiğim ona sarılıp onunla birlikte ağlamaktı. Sürekli "Merhaba bebeğim," diyordu. Tüm bu süre boyunca onu ne kadar çok sevdiğini tekrar tekrar söyledi. Bu artık asla unutamayacağım bir anıydı. Eğer isterse hayatımın geri kalanını Cici'ye her gün tekrarlayarak geçirebileceğim bir anıydı.

Başım önümde aşağı sarkıyor, saçlarım yüzümün önüne düşüyor. Ön kapının açıldığını duymuyorum. Odaya girdiğini duymuyorum. Sesinin benimle konuştuğunu duymuyorum. Tek bildiğim önümde çömelmiş olduğu. "Hey," diyor usulca, parmağını çenemin altına koyup kaldırıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve tek yapabildiğim hıçkırmak oluyor. Dolabımın içinde yere oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Başımı göğsüne bastırıyorum, kollarının sıcaklığı kemiklerimi dolduran soğukluğu kovalıyor. Telefon görüşmesinden beri tuttuğum gözyaşlarımı serbest bırakırken, "Sorun yok," diye beni yatıştırıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor ben içimi dökerken tekrar tekrar. Ne kadar süre böyle kaldığımı bilmiyorum, gözyaşlarım beni terk ettiğinde tek yapabildiğim boş beyaz duvara bakmak oluyor.

"İstediği tek şey anne olmaktı." Kelimelerim alçak sesle çıkıyor, sesim hala titriyor. "Tekrar tekrar, her doğum gününde mumları üflediğinde dileği buydu." Gülümsüyorum. "Yani, insanlara dileğini söylememen gerekiyor ama o buna inanmıyordu, bu yüzden dinleme menziline olan herkese söyledi." Levi bir yandan başımı öperken bir yandan da kollarıyla beni sıkıca sarıyor. "Ona her şeyle ilgileneceğime söz verdim.

Cici," diyorum Levi'nin göğsünü itmeden önce usulca. "Bana sormak zorunda kalması bile aptalca. Beni oturttuğunda bile bunun aptalca olduğunu düşündüm, bana sormak için gergindi, o kadar gergindi ki elleri titriyordu. Ona güldüm çünkü o tanıdığım en güçlü kadındı."

"İkinci en güçlü," diye düzeltiyor Levi, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp omzumun arkasına iterek. "Tanıdığım en güçlü ikinci kadın o."

Ona gülümsedim. "Bunu sadece karın olduğum ve buna mecbur olduğun için söylüyorsun."

Kıkırdıyor. "Bunu söylüyorum çünkü gerçek bu." Ellerimi göğsüne koyup kalp atışlarını hissediyorum. "Şimdi, her ne kadar eğlenceli olsa da" -etrafına bakıyor- "dolabının zemininde olmak." Saatine bakmak için elini kaldırdı. "Artık gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum ve tam kalkmak üzereyken duruyorum. "Teşekkür ederim." Bana sırtıyor. "Biliyorsun, sana daha önce söylemediysem diye."

Saçımın diğer tarafını omzumun arkasına iterek "Takip ediyorum," diye alay ediyor. "Ödeşme listen çok ama çok uzun." Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü boşanana kadar listenin daha da uzayacağından eminim.

Ayağa kalkıyorum ve o da hemen beni takip ediyor. "Git yüzünü temizle," diye ısrar ediyor. "Düşünmelerini istediğim son şey bunu sana benim yaptığım." Parmağıyla yüzümü işaret edince nefesim kesildi.

"Kaba." Dönüyorum, banyoya doğru yürüyorum ve o da beni takip ediyor ama kapıda duruyor. Aynada yüzüme bakıyorum. "Gözlerim kırmızı, burnum da öyle. Kız kardeşim yeni öldü." Ellerimi havaya kaldırıp ona bakıyorum. "Kahvem nerede?"

"Arabada," diyor ve ben de onu içeri alıyorum. Siyah takım elbisesi ve beyaz düğmeli gömleği üzerine eldiven gibi oturuyor. Her zaman podyumdaymış gibi giyinir ama takım elbiseleri onu her zaman bir adım öteye taşır. Özellikle de kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kollarını yukarı çekerek taktığı gümüş Rolex'i görmenizi sağladığında. Bir adam hakkında bir şey var

ve onu çok daha iyi yapacak güzel bir saat. "Şimdi, hazır mısın?"

Dönüp aynaya bir kez daha bakarken derin bir nefes alıyorum, gözlerimdeki kızarıklık biraz azalmış ama hala şişler. Burnum hâlâ biraz kırmızı. "Ben hazırım." Başımı sallayıp ona doğru yürüyorum. "Gidelim," diyorum, onun yanından geçip merdivenlere doğru yürürken. Ön merdivenlerden iniyoruz ve o benim için arabanın kapısını açıyor.

"Şimdi ekstra brownie puanı istiyorsun," diye şaka yapıyorum, arabaya binip beyaz kahve fincanını alırken. "Kahveyi listeden çıkarabilmem iyi bir şey." Bir yudum alıyorum. "Bu soğukmuş."

Arabanın kapısını çarpmadan hemen önce, "Sanırım teşekkür ederim demek istiyorsun," diye dürttü.

Arabaya biniyor ve ben kahveyi içmiyorum çünkü avukatın ofisine yaklaştıkça midem daha da sıkışıyor. Arabayı park ettiğinde ve emniyet kemerimin düğmesine bastığımda, kapı kolunu tutup iterek açarken kendi kendime mırıldanıyorum, "Sanırım kusacağım."

Levi ofisin kapısını açıyor ve benim ondan önce girmeme izin veriyor. Ofise girmeden önce onu bekliyorum. Josephine orada bana gülümseyen Alice ile konuşuyor. "Geç kaldığımız için özür dilerim, biraz sinir krizi geçirdik," diye itiraf ediyorum, elini sırtımın dibine koyan Levi'ye bakarak. "Tanıştınız mı bilmiyorum." Josephine'e bakıyorum. "Bu benim kocam, Levi." Ona dönüyorum. "Bu Josephine."

Josephine ona, "Sanırım daha önce tanıştık," der ve o da başını sallar. "Evli misiniz?" Bize bakıyor.

"Öyleyiz," diye onaylıyor Levi, elini benimkinin içine sokarak.

Uzun boylu bir adam dışarı çıkmadan önce bir şey söyleyecek zamanım olmadı. "Merhaba." Bana başıyla selam verdi. "Sen Evangeline olmalısın," tam adımı söyledi. "Ben Larry." Elini uzattı. "Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum elini sıkarak.

"Eğer beni takip edersen," dedi. Ve ben Alice'e bakıyorum.

"Bana ihtiyacın olursa burada beklerim," diyor ve ben de Levi'nin elini bırakmadan başımla onu onaylıyorum. Josephine bizi takip ederken biz de onu ofisine kadar takip ediyoruz.

"Lütfen oturun." Konferans masasının etrafındaki sandalyeleri işaret ediyor. Sandalyelerden birini çekip oturuyorum ve Levi'nin yanımdaki sandalyeyi çektiğini görüyorum. Benim sandalyemi onunkine yaklaştırabildiği kadar yaklaştırıyor.

"İyi misin?" Eğilip bana soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

Josephine, Larry önündeki dosyayı açarken onun yanına oturur. Yere bakıyor, okumaya başlıyor. Ellerime bakıyorum ve gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor. Levi uzanıyor ve kolunu bana doluyor. "Sorun yok," diye kulağıma fısıldıyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Kız kardeşim Evangeline'e," dediğini duyuyorum Larry'nin, "sana en değerli varlığımı bırakıyorum. Cici James Crinkle. Senden daha iyi bir anne olabilecek kimse yok," diye okuyor ve elimi ağzımın önüne koyuyorum.

Josephine'e bakıyorum, Larry'nin söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığından emin değilim. "Yeğenimi ne zaman alabilirim?"

Bana gülümsüyor ve oturduğu yerden kalkarak odadan çıkıyor. "Neler oluyor?" Ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor, tüm vücudum titremeye başlıyor. "Alice'i çağırayım mı?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diyor Larry ve bir dakika bile geçmeden Josephine'in odaya geri döndüğünü görüyorum.

Cici'nin etrafa bakındığını görünce hıçkırıklara boğuluyorum. Ben daha düşünmeden ayaklarım hareket ediyor. "İşte orada." Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Merhaba bebeğim."

Cici bana bakıyor ve bana uzanmadan önce gülümsüyor. Ellerimi uzatıyorum ve onu kollarıma alıyorum. "Yanımdayım bebeğim." Elimi başının üzerine koyup göğsüme yaslıyorum. "Sana sahibim."

Bölüm On Dört Levi

"Kabin ekibi, lütfen iniş için yerlerinize oturun." Pilotun dediğini duyuyorum ve pencereden altımızdaki şehre bakıyorum. Uçuş görevlisi geliyor ve bize birkaç dakika içinde ineceğimizi söylüyor. Ellerimi karnımda kavuşturup koltuğumda geriye yaslanıyorum, gözlerim evlilik parmağımdaki siyah yüzüğe bakıyor.

Evleneli bir haftadan fazla oldu ve Eva'yı Cici'yle birlikte onun evinde bırakalı da tam bir hafta oldu. Ayrılırken hiçbir şey düşünmemiştim ama ertesi gün eve dönmek için can atıyordum. Batı Yakası'ndaydım ve o üç saatin önemli olduğunu hiç düşünmemiştim, ama yedide uyandığınızda saat ondu ve o çalışıyorsa gerçekten önemliydi. Sonra sekizde işiniz bitiyor ama onun saati on bir oluyor. Bu yüzden hafta boyunca hızlı telefon görüşmeleri oldu. Mesajlar da çok azdı.

Tekerlekler piste çarpıyor ve Uçak Modunu kapatıyorum. Parmağım gergin bir şekilde telefona dokunuyor, uyarılarla biplemeye başlamasını bekliyorum. Elimde titreyerek e-postaların geldiğini gösterdiğinde yere bakıyorum. Eva ile olan mesajlaşmamı açıyorum.

Ben: *Daha yeni indim.*

Bana mesaj attığını gösteren gri baloncuğun açılıp açılmadığını görmek için aşağı bakıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Sırt çantamı almak için koltuğumun altına uzanmadan önce emniyet kemerinin sesini bekliyorum, sonra baş üstü bölmesini açıp siyah el çantamı alıyorum. Çantayı önümde tutarken onu omzuma atıyorum ve dışarı çıkmadan önce uçağın kapısının açılmasını bekliyorum. Yoluma devam ediyorum

bagaj alımına ve çıkışa doğru. Bagaj bölümünü geçip doğruca kapalı otoparka gidiyorum. Çantamdan anahtarları çıkarıp kilit açma düğmesine basıyorum, arka kapıyı açıp çantamı sırt çantamla birlikte içeri atıyorum ve sürücü koltuğuna geçiyorum.

Otoparktan çıkıyorum ve doğruca evime gidiyorum. Yirmi dakika içinde evime giriyor ve anahtarlarımı kapının yanındaki masaya, temizlikçimin bu sabah oraya koyduğu posta yığınının hemen yanına atıyorum. Çantamı yatağın üzerine bırakıyorum, kirli kıyafetlerimi çıkarıp dolaptaki çamaşır sepetine atarken fermuarını açıyorum. Takım elbise ceketimin cebinden telefon çalıyor, çekip çıkardığımda arayanın Eva olduğunu görüyorum.

"Alo," diye selamlıyorum, telefonu kulağıma götürüp omzuma yaslıyorum.

"Hey." Sesi nefes nefese geliyor. "Neredesin?"

"Eve geldim, birkaç kıyafet alıyorum." Rafa doğru yürüyorum ve iki çift kot pantolon ile iki koşu şortu alıyorum. Çantaya geri dönüyorum, birkaç tişört almak için geri dönmeden önce elimdeki kıyafetlerle dolduruyorum.

"Tamam, Josephine on beş dakika içinde burada olacak," diyor ve ben onun koşuşturmasını duyuyorum. "Cici'yi aldığımdan beri ilk ziyaretleri ve ben çıldırmak üzereyim." Son kelimeyi tıslayarak söylüyor.

"Tamam, on dakika içinde orada olacağım," diye onu temin ediyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor, "sadece buraya gel." Bağlantıyı kesiyor ve ben de evine gitmek için acele ediyorum.

Garaj yoluna girip arabasının yanına park ediyorum ve aynı anda bir araba kaldırıma yanaşiyor. Sürücü koltuğundan inip arabanın arkasından çantamı alıyorum. Ön merdivenlerden yukarı çıkarken omzumun üzerinden Josephine'in yürüyüş yoluna çıktığını görüyorum. "Merhaba," diyerek onu selamlıyorum ve ön kapıyı açıyorum. Neyse ki kapının şifresini biliyorum. Eva kalçasında bebek Cici ile mutfaktan çıkarken ona "İçeri gel," diyorum. Yoga pantolonu ve beyaz bir tişört giymiş. Saçlarını tepesinde toplamış

Başım. Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum ve onun önünde dururken bu kadar gergin olmam garip. Bana ne söyleyeceğinden emin değil ama gözleri arkamdaki Josephine'e bakıyor. "Merhaba." Ona doğru yürürken gülümsüyorum, eğilip dudaklarından öpüyorum. Bana şaşkınlıkla bakıyor, özellikle de ben eğilip Cici'nin yumuşak yanağını öptüğümde. "Çantamı odaya koyacağım," diyorum Eva'ya, o da başını sallamakla yetiniyor. Sonra Josephine'e dönüyorum. "Kusura bakmayın, iş için seyahat ediyordum ve uçağım rötar yaptı," diye yalan söylüyorum ona. "Hemen döneceğim."

Josephine bana "Acele etme," diyor. Merdivenlere doğru birkaç adım atarken ve bir hafta içinde meydana gelen değişiklikleri görürken onu başımla onaylıyorum. Şöminenin üstünde düğünümüzden kalma bir fotoğrafımız duruyor. Ona doğru yürüyüp bakmak için elime almak istiyorum ama bunun yerine merdivenlerden Eva'nın odasına doğru yürüyorum.

Çantayı odanın içinde yere bırakıyorum. Takım elbisemin ceketini çıkarıp yatağın üzerine attıktan sonra aşağı inmek için dönüyorum. Son basamağa geldiğimde Cici'nin telaşlandığını duyuyorum. "İşler nasıl gidiyor?" Josephine elinde bir kalem ve notlar yazdığı bir bloknotla oturuyor. Eva'nın önündeki masada oturuyor, Cici kucağında ama ona doğru dönmüş.

"İyi geçti," diyor ve yalan söylediğini biliyorum. Onunla konuştuğum birkaç seferde sesi sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi geliyordu. "Kesinlikle biraz öğrenme eğrisi var." Eva bir o yana bir bu yana hareket ederken Cici başını onun omzuna koyuyor. "Sanırım Lisa'yı özlüyor."

Josephine ona sadece başını sallıyor. Mutfağa giriyorum ve köşede bir mama sandalyesi olduğunu görüyorum. Ona doğru yürüdüm. "Biraz su ister misin?" Eva'ya elimi sırtının alt kısmına koyarak soruyorum.

"Evet," diye cevap veriyor, bana bakıyor, bakışları bitkinlikle korkunun bir arada olduğu bir şey. "Bir şey ister misin?" diye soruyor Josephine'e, o da sadece başını sallıyor.

Mutfağa, buzdolabına doğru yürüyorum ve lavaboda şişeler görüyorum. Gerçek kahve makinesinin yanındaki tezgahta kahve makinesine benzeyen bir şey var, a n c a k altında bir şişe var. Ayrıca sağ tarafta bir şişe rafı var.

yanında. Masaya dönmeden önce buzdolabını açıp ona bir şişe su alıyorum. Eva hâlâ ayakta sallanıyor ama şimdi Cici onun göğsünde yatıyor. Şişeyi onun için açıyorum ve ona uzatıyorum. Bana geri vermeden önce birkaç yudum alıyor.

"Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım," diyor Josephine bize. Oturma odasına bakıyorum ve köşede artık bir sallanan sandalye olduğunu görüyorum. Hemen yanında içinde renkli oyuncaklar olan beyaz bir sepet var. Yerde de kare şeklinde bir halı var ve etrafına oyuncaklar serpiştirilmiş. "Başka sorumuz olursa size haber veririm." Not defterini kaldırıyor. Josephine çıkarken ben de Eva'yla birlikte kapıya doğru ilerliyorum. Eve geri dönmeden önce el sallayarak vedalaşırken kolumu onun omuzlarına doluyorum.

Otururken kanepeye doğru adım atıyor. "Bütün bunları nereden buldun?" Uzanıp bir oyuncağı alırken soruyorum.

"Lisa'nın dairesi." Yan taraftaki küçük battaniyelerden birini alıp Cici'nin üzerine örtüyor. "Bütün haftayı her şeyi gözden geçirerek geçirdim."

Nefesim kesildi. "Neden beni beklemedin?" Onun yanında olmadığım için çok kızgınım. "Beni beklemeliydin," diyorum sonunda, önündeki kanepeye oturarak.

"Sen burada değildin," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor. "Gece üzerinde çalıştım." Cici'ye bakıyor. "Her şeyi hallettim ve nihayet bu sabah Cici'nin eşyalarını getirdiler." Parmağıyla Cici'nin yanağını okşuyor. "Geri dönüp mobilyaların geri kalanını da almam gerekiyor."

"Ofisten birkaç adam getireceğim," dedim ona. "Önümüzdeki hafta her şeyi hallederiz."

Bana sadece başını salladı. "Bira aldım." Çenesiyle buzdolabına doğru işaret ediyor. Bunun ona bira almam için bir ipucu olduğunu bilerek ayağa kalktım.

Buzdolabına doğru yürüyüp iki şişe bira alıyorum. İki kapağı çevirip ona bakıyorum. "Bir bardak ister misin?" Sadece başını sallıyor.

Kendi biramdan bir yudum almadan önce ona bir bira uzatıyorum. "Bu arada bitkin görünüyorsun." Birasından bir yudum alırken bana ters ters baktığında yüzümdeki sırıtışı gizlemeye çalışıyorum.

Bir nefes daha çekerken "Güzel," diye hayıflanıyor. "Göründüğümden daha kötü hissediyorum," diye itiraf ediyor.

"Nasılsın?" Sonunda ona bakarak sordum.

"Ben daha iyiyim. Sanırım Cici Lisa'yı özliyor." Kollarındaki Cici'ye bakıyor. "Hatırlamayacağını söylediklerini biliyorum ama onu özliyor. Geceleri kalkıp onu çağırıyor." Ona hiçbir şey söylemiyorum. Sadece dinliyorum, evde olduğum için mutluyum. "Onu aldığımdaya bile mutlu oluyor ama etrafta onu aramaya devam ediyor."

"Sanırım çocukların ölü insanları gördüğüne dair bir şey okumuştum," diye paylaşıyorum ve nefesi kesiliyor. Cici göğsünde kıpırdanıyor.

"Neden böyle söyledin?" diye tısladı bana. "Lisa'nın burada olduğunu mu düşünüyorsun?" Etrafına bakınıyor ve ben ona gülmekten kendimi alamıyorum.

"Şu anda burada olup olmadığını bilmiyorum," diyorum biramdan bir yudum alarak. "İşlerin nasıl yürüdüğü konusunda pek bilgili değilim. Ama internette okuduğuma göre, insanlar genellikle karşıya geçiyor."

Bana bakıyor, ağzı bir karış açık. "İnternette ne okuyorsun?"

Başımı salladım. "Bir süre önce okuduğum bir şeydi. Bir çalışma yapmışlar."

Tam bana başka bir şey söyleyecekken Cici kollarında kıpırdanıyor. Ona bakıyor ve Cici'nin kafası yukarı zıplayınca gülümsüyor. "Merhaba Prenses V," diye mırıldanıyor ona, öne doğru eğilip bira şişesini önündeki masaya koyarken. Cici, yumak haline getirdiği elleriyle gözlerini ovuştururken ona gülümsüyor. "İyi uyudun mu?" Başını öpüyor ve Cici yüzünü onun göğsüne gömüp bir o yana bir bu yana sürtünüyor.

"Bu bir şekerleme miydi?" Ona tuhaf tuhaf bakıyorum.

"Kedi uykusuydu." Ayağa kalkarken onu kucağına aldı. "Hiç hayalet gördün mü?" diye soruyor ve ben gülüyorum.

"Kedi uykusu," diye tekrarladım. "Dört dakika sürdü."

"Dört dakikalık bir şekerlemenin neler yapabileceğini bilerseniz şaşarsınız." Cici'nin sırtını sıvazlıyor. "Ben gidip yemeğe başlayacağım." Bana doğru yürüyor. "Onu tutabilir misin?"

Bira şişesini masanın üzerine bıraktım. "Evet," diyorum, tüm bu olanlar hakkında gerginim. Dürüst olmak gerekirse, sanırım hayatım boyunca bir bebekle belki altmış tam dakika geçirmişimdir. Aşağı yukarı, o da ebeveynlerden birinin fotoğraf çekirmek ve onları kucağına almak istediği zamanlardı. Ayağa kalkıp ellerimi pantolonumun ön kısmına sürüyorum ama ellerim hâlâ nemli. "Ellerimi yıkamalıyım."

Orada durmuş, yorgun bir yüzle bana bakıyor ama sanırım hiç olmadığı kadar güzel görünüyor. Onunla aynı gözlere sahip bir bebek bana bakıyor, ne olup bittiğinden emin değil. Yanakları biraz pembe görünüyor. "Ellerimi yıkayacağım," diyorum Cici'ye, "sonra seni alacağım."

"Gergin misin?" Eva bana soruyor, ses tonu sanki bu onun için eğlenceli bir şeymiş gibi. "Büyük kötü Levi, yönetim kurulu odasında çok başarılı." Cici'ye bakıyor. "Kimsenin onu terlerken görmesine izin vermeyen Levi." Gözlerimi deviriyorum. "Tek başına paraşütle atlayabilen Levi mi?" Nefes veriyorum. "Aynı Levi-"

"Evet," diye sözünü kestim, mutfağa doğru yürümek için döndüm, ama dönüp omzumun üzerinden bakmadan önce değil, "şu Levi."

On Beşinci
Bölüm Eva

"Büyük kötü kurt Levi." Benden uzaklaşıp mutfığa doğru yürürken dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bir kediye ağaçtan kurtaran Levi." Benden uzaklaşırken onu izliyorum. Elbise pantolonu her zamanki gibi üzerine tam oturuyor ve beyaz gömleğinin arkası kırıışmış ama yumuşak olduğunu hissedebiliyorsunuz. Cici de ona bakarken başımı koltuğa yaslıyorum, alt dudağından bir damla salya akıyor. Sırf bu yüzden evin her yerine serdiğim battaniyeyi hemen kapıyorum.

Lavabodaki suyu açıyor ve bana bakıyor. "O lanet kedi ağacın en tepesindeydi." Beyaz sabun kapağını aşağı doğru itiyor, köpük sabun elini doldururken onları köpürtüyor. "Neredeyse yüzümü kırıyordum."

İçimden gelen kahkahayı durduramıyorum. Çılgın bir hafta oldu ve bu hafta boyunca yaptığım son şey gülmekti. Ama Levi'nin evde olması, Cici'nin bana gülümseyerek bakması ve nihayet CPS'in ilk teftişinden geçmemiz sayesinde nihayet biraz olsun kendimi bırakabiliyorum. "O kadar uzun değildi."

Ellerini suyun altında duruluyor ve bunu yaparken bana ters ters bakıyor. "Bana yardım etmek için yukarı tırmandığını görmedim." Suyu kapatıyor ve lavabonun kenarından bir bulaşık havlusu alıyor. "Hayır, sen görmedin. Sen oradaydın ve her şeyi filme çekiyordun."

Homurdanıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bunu viral olalım ve belki, sadece belki, *Oprah*'a ya da hatta *Ellen*'a çikalım diye yapıyordum. Ayrıca, tam altı ay boyunca kızlara bu hikayeyi anlatıp sonra da videoyu göstererek sevişmedin mi? Bence söylemek istediğin şey, 'Muhteşem sinematografi becerilerin için teşekkürler Eva'."

Kalçalarını tezgâha bastırıyor, bana bakışı hâlâ güçlü, ama Cici kollarımda çığlık attığı anda ona bakıyor ve o bakış kayboluyor. Onun yerini sıcak bir bakış alıyor, gözleri güneşli bir günün ardından ılık bir okyanusa benziyor. "Teyzen komik biri mi?" diye soruyor Cici'ye yaklaştığımda. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Gözleri bana geliyor ve aynı kalıyor. "Akşam yemeği pişirmeyi denememe ne dersin?" Mutfığa bakıyor.

Kıkırdıyorum. "Bir keresinde bana Kraft peynirli makarna yapmıştın," diye hatırlatıyorum ona, "nasıl olmuştu o iş?"

"Talimatlara göre hareket ediyordum." Ellerini kalçalarına koydu. "Yedi ya da sekiz dakika ya da yumuşayana kadar kaynatın diyordu."

"Peki onları ne kadar süre kaydattın?" Hem Cici hem de ben ona bakarken başımı yana eğiyorum.

"On dakika," diye yumuşakça cevap veriyor.

"Peki ondan sonra ne oldu?" Çenesi gerildikten sonra dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Erişteler dağıldı." Bunu söylerken dişlerini sıkıyor. Sonra bileğindeki düğmelerden birini tutuyor ve dirseğine kadar sarmadan önce açıyor. "Süt ve peyniri de ekleyince lapa gibi oldu." Kollarını dirseklerine kadar kıvrıyana kadar ikinci koluyla aynı işlemi tekrarlıyor.

"Hâlâ bizim için yemek yapmaya çalışmak istiyor musun?" diye sordum.

"Bir şeyler sipariş edebilirim." Parmaklarını şıklatır. "Böylece çocuğun sorumluluğunu bana bırakmak zorunda kalmazsın ve ikimiz de mutlu oluruz."

"Bütün hafta boyunca dışarıda yedim," diyorum ona. "Sadece güzel bir ev yemeği istiyorum."

"Tamam," diye kabul ediyor, bana doğru adım atıyor, "ama ben değiş dediğim anda." Onu kollarının altından tutup beceriksizce kendisine yaklaştırıyor. "Değişeceğiz."

"Güreşteki gibi mi?" Lavaboya doğru yürüyüp ellerimi yıkarken soruyorum. "Aç mısın?" Buzdolabına doğru yürürken soruyorum.

"Havaalanında bir sandviç yediğimden beri bir şey yemedim," diye itiraf ediyor Cici'yi göğsünde tutarken, bir o yana bir bu yana gidip geliyor, aşağı yukarı zıplıyor.

"Haftan nasıl geçti?" Buzdolabını açıp bir kırmızı ve sarı biber, bir soğan ve İtalyan sosisi alırken soruyorum. Tezgâhın üzerine, kesme tahtasının yanına yerleştirdikten sonra birkaç patates almak için dönüyorum.

Cici kollarında kıvranırken bana "Olaysızdı," diyor. "Sanırım yer değiştirmemiz gerekebilir." Önce bana, sonra Cici'ye bakıyor.

"Neden şuraya gitmiyorsun?" Yerdeki paspası gösteriyorum. "Kare oyuncakla oynamayı seviyor." Paspasın ortasındaki oyuncağı gösteriyorum. "Kendi başına çok iyi oturamıyor ama bacaklarınızın ortasına oturabilir."

"Tamam," diye yanıtlıyor, mindere doğru yürüyor ve Cici'yle nasıl oturacağına karar vermeye çalışıyor. O sırada patatesleri soyuyorum ve Levi'yi görmek için başımı çeviriyorum.

"Biz hallederiz," diye güvence verir Cici'ye. "Belki başaramayacağız," diye tekrarlıyor dizlerinin üzerine çökerken, "ama deneyeceğiz." Patatesleri küp küp doğrayıp su dolu bir tencereye koyduktan sonra biber ve soğanları dilimlediğim yere doğru yürürken gülümsemeden edemiyorum. "Başardık." Levi'nin sesini duyuyorum ve bacaklarının ortasında oturan Cici'ye gülümsediğini görmek için ona bakıyorum. Cici'nin sevdiği kare şeklindeki aktivite oyuncağını almak için öne doğru uzanıyor. Ellerini karenin üzerine vuruyor, sonra uzanıp bir karenin kenarından tutuyor ve düğmeye basıyor. "Bu kırmızı," diyor ona ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu ses de ne?" diye soruyor nazikçe. "Bu bir inek."

Arkamı dönüp bir tava alıyorum, ocağın üzerine koyuyorum ve üzerine zeytinyağı ekliyorum. İyi olduğundan emin olmak için tekrar bakıyorum. Kare oyuncağın üzerindeki tüm renkleri anlatırken Cici'nin ona baktığını görüyorum. Kelimenin tam anlamıyla telefon rehberini ezbere okuyor olabilirdi ve Cici onunla ilgilenirdi. Bıçağı kapıp sosisleri dilimlemeden önce biberleri ve soğanları tencereye atarak geri dönüyorum. Yorgunluktan ölüyorum, geçen hafta neredeyse yirmi saatlik çılgın bir gündü. Bütün gün kuaförde çalıştıktan sonra aceleyle Lisa'nın evine gidiyordum ve her gece Cici'yi yatağına yatırırken bir yandan da onun evini toparlamaya çalışıyordum. Genellikle gece boyunca uyurdu ama sonra ağlayarak uyanır ve annesini çağırırdı. Uyuyup uyumadığını bilmiyordum.

Lisa'nın orada olup olmayacağını düşünmesine neden oldu. Orada uyumamayı düşündüm ama bir an önce halletmek istedim.

Bunu yapması için birini bulmam gerektiğini biliyorum. Tanıdığım herkes bana aynı şeyi tekrar tekrar söyledi ama ben bunu yapmam gerektiğini hissettim. Bunu onun için ve Cici için yapmalıyım. Yaptığım en zor şey onun kıyafetlerini gözden geçirmektir. Eşyalarını toplarken, Cici büyüdüğünde giymesi için bir kutu ayırmıştım. Bu, vaftiz edilirken giydiği kıyafetti ve fotoğraflarının sonsuza dek odasında kalacağını biliyordum. Her zaman içinde olacağı bir kıyafetti ve onu gördüğüm anda kendimi yerden kaldırmam bir saatimi aldı. Tüm mücevherleri bir kenara konmuş, Cici istediğinde kullanmak üzere bir kiralık kasa açacak zamanı bulmamı bekliyor. Onları kaybetmeyi göze almamın imkanı yok.

Kıyafetlerini temizlemenin zor olduğunu sanıyordum. Yatağının başucundaki komodini temizlemek gibisi yoktu. Orada ne sakladığınızı bilemezsiniz ama Lisa'da üçümüzün de resimleri vardı. Hatta annemizin bile bir resmi vardı. Bir çekmecede o kadar çok küçük kitap vardı ki, bir tanesini elime alıp yere düşene kadar onları kitap sanmıştım. Sanki biri elimden düşürmüş gibiydi. Almak için eğildiğimde bunun bir günlük olduğunu gördüm. Lisa'nın günlüğü, en üstte tarih yazıyordu. Gözlerim günlüğü kapatmadan önce birkaç dakika boyunca sayfada gezindi. Çekmecede yirmiden fazla günlük vardı ve bir kutu daha doluydu. Onlar da Cici'nin kasasına konacaktı. Yeterince büyüdüğünde anahtarı ona verecektim ve onlarla ne isterse yapabilecekti.

"Ne pişiriyor?" Levi'nin sesini duyuyorum ve ona bakıyorum. "Her neyse, kesinlikle güzel kokuyor." Cici'ye bakıyor. "Aç mısın?"

Cici ona gevezelikle karşılık veriyor. "Biliyorum, ben de kızım, ben de." Sosisleri tencereye atıp kapağını kapatmadan önce hepsini karıştırırken gülmekten kendimi alamıyorum.

Dondurucuya doğru ilerleyip açıyorum. "Bezelyeli tavuk ve havuç yapalım mı?" Omzumun üzerinden soruyorum. "Ya da brokoli, havuç ve tofu?"

"Iyy," diyor Levi. "A'yı seç kızım," diye fısıldıyor kulağına, "A'yı seç."

"Bugün tofu yemezse yarın yer." Yemek pişirmek için başka bir tencere alıp ona doğru yürürken ona gülüyorum.

Tüm yemeğin bitmesi otuz dakikamı alıyor. "Onu sandalyesine oturtabilir misin?" Levi'ye soruyorum, o da başıyla onaylıyor. Kendini yukarı iterken bir koluyla onu göğsünden tutuyor.

Masanın yanındaki sandalyeye doğru yürüyor, bu öğleden sonra paketini açtığım sandalyeye. "Hımm," diye düşünüyor, "nasıl yapacağım?" Cici'yi elinden alarak ona doğru yürüyorum.

"Sadece ihtiyacın olan..." Onu sandalyeye oturtuyorum, kıcının üzerinde kayıyor ve ben onu bağlamadan önce sandalyeye oturtuyorum. Ona bakıyorum ve yüzünü buruşturuyor.

"Bunu asla yapmayacağım; bacaklarına zarar verebilirsin."

"Sana söz veriyorum, ona zarar vermeyeceğim," diye onu temin ediyorum.

"Ben tabakları hazırlayayım," dedi bana, "sen onu besle." Yanımıza gelip bize iki tabak hazırlarken onu işaret ediyor. İkimiz Cici'yle birlikte onun sandalyesine oturuyoruz. Onu beslerken her hareketimi izliyor.

Huysuzlanmaya başladığında bakıyorum ve saatin neredeyse altı buçuk olduğunu görüyorum, Cici alışkanlıklarına bağlı bir yaratık. Bu yüzden onu yıkayıp yatağına yatırmak için otuz dakikam olduğunu biliyorum. "Gidip ona banyo yaptıracam," diyorum ve mama önlüğünü çıkarıp mama sandalyesinin üzerine koyuyorum.

Merdivenlerden banyoya doğru yürüyorum ve onu tam arkamda hissettiğimde şok oluyorum. "Ne yapıyorsun?" Işıkları açarken sordum.

"Sanırım bunu benim de bilmem gerekiyor," diyor, kapı pervazına yaslanırken ellerini ceplerine sokuyor. "Ya bana bunu sorarlarsa?" Küveti işaret ediyorum.

"Pekâlâ," diye anlatmaya başlıyorum, beyaz havluyu alıp halının üzerine koyduktan sonra onu yatırıyorum. "İlk iş onu yere yatırmak." Cici'yi işaret ediyorum. "Ve sonra suya başlayın." Köşedeki sıcaklığı gösteren sarı ördeğe uzanıyorum. "Çok sıcak olmadığından emin olmak için bunu içine at. Sonra diğer oyuncaklardan birkaçını ekleyin." Köşede duran ve önceki geceden kalma oyuncakları kurutan fileyi gösteriyorum.

Ayağa kalkıyor. "Bekle," diyor cebinden telefonunu çıkararak. "Kaç derece olmalı?"

Ona gülüyorum. "Doksan beş ile yüz arasında." Omzumu silkiyorum. "Elinle hissedebilirsin, çok sıcak olmamalı, sonra onu soyarsın." Tekrar Cici'nin yanına gidiyorum, şimdi ayaklarını tekmeliyor ve dönüyor. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay," diye şaka yapıyorum, onu ters çevirirken. Levi içeri giriyor ve onun yanına çömeliyor.

"Telefona bak," diyerek telefonu Cici'ye uzatıyor, Cici telefonu ondan alıp gevezelik edince şok oluyorum ama bu bana onu soymak için yeterli zamanı veriyor. "Soyunduktan sonra onu küvete koyacaksın." Telefonu ondan alıyorum ve onu küvete yerleştirmeden önce Levi'ye geri veriyorum.

"Tamam, sanırım bunu halledebilirim. Gidip mutfığı temizleyeceğim ve banyo sonrası konuşması için geri geleceğim." Ona başımı sallayıp küvetin yanına oturarak Cici'yi yıkıyorum.

"Yıka, yıka, yıka," diye şarkı söylüyorum onu yıkarken. "Fırçala, fırçala, fırçala." Elleri suyu tokatlayarak her yere gitmesini sağlıyor. "Sıçra, sıçra, sıçra."

Onu banyodan çıkarıyorum ve yatak odasına girmeden önce beyaz havluya sarıyorum. Boş bir yatak odasıydı ama bu sabahtan itibaren artık onun.

"Vay anasını." Yanımdan duydum. "Bunların hepsi onun mu?" Levi odaya girerken soruyor.

"Evet." Alt değiştirme masasına doğru yürüyorum. Lavanta kremini alırken "Bu sabah aldılar ve tüm günümü evdeki gibi olmasını sağlamak için harcadım" diye bilgilendiriyorum onu. Ben onu yatağa hazırlarken o da yanımda duruyor.

Pijamalarını iliklediğim sırada Cici huysuzlanmaya başlıyor. "Ben biberonunu getirirken sen de onu sallla." Onu ona veriyorum ve o da sallanan sandalyenin bulunduğu köşeye doğru yürüyor.

Aceleyle aşağıya iniyorum, mutfığı tertemiz görüyorum, tüm yiyecekler kaldırılmış. Bir şişe aldım ve düğmeye bastım. Şimdiye kadar icat edilen en iyi şey bu biberon makinesiydi. Toz mamayı koyuyorsun, her seferinde sıcak bir biberon yapıyor. Keurig gibi ama çocuklar için. Yukarı çıkmadan önce ışıkları kapatıyorum. "Sonra tanıştığımızda bana deli gibi aşık oldu." Bana bakıyor, yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Ona nasıl tanıştığımızı anlatacağım." Ona gülümsememeye çalışarak gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

"Kafasını doldurmayı bırak." Ona doğru yürüdüm ve şişesini görünce bana doğru uzandı. "Kaybol ki ona gerçek hikayeyi anlatabileyim."

"İyi geceler kızım," diyerek yanağından öpüyor. "Ben gidip duş alacağım." Başımı sallayıp sandalyeye oturuyorum.

"Yatmaya hazır mısın?" Cici'ye onu yan yatırarak soruyorum. "Sana küçük bir sır vereceğim," diyorum şişeyi verirken. "Şu Levi var ya, çok çekici biri, önemli olan ona kanmamak." Onu sallarken yanağını ovuyorum. Şişesini bitirir bitirmez gözleri kapanıyor. Kalkıp onu beşiğine yerleştiriyorum. "İyi geceler bebeğim," diye fısıldıyorum, dışarı çıkmadan önce beyaz gürültü makinesini açıyorum.

Yatak odama girdim ve yatağıma yığıldım. Vücudum beş yıldır uyumamış gibi hissediyor. Denesem bile hareket edemiyorum. Pantolonumu çıkarmak üzereyken banyonun kapısı açılıyor ve Levi şortuyla dışarı çıkıyor. "Yattı mı?" diye soruyor ve ben de ona başımı sallıyorum, ağzım aniden kuruyor. Yapabildiğim tek şey onun göğsüne bakmak olduğuna göre gerçekten çok yorgun olmalıyım. Ayrıca, ne zaman böyle çalışmaya başladı?

Tek yaptığım yatağın diğer tarafına geçip yastıkları yere atmasını izlemek. Ağzımdan çıkan tek şey "Um," oluyor. Ayağa kalktığımda kalbim çok hızlı atıyor.

Yorganı arkaya atıyor ve sonra yatağa kayıyor. "Çok yorgunum," diyor.

Sanki biri bana yanıyorsun demiş ya da üzerime buzlu su atmışsın gibi yataktan fırlıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Yatmaya gidiyorum." Başının altındaki yastıkları düzeltiyor.

"Burası mı?" Sesim çok ama çok yükselirken yeri işaret ediyorum.

Levi yatakta doğruluyor. "Başka nerede uyuyabilirim ki?"

"Bilmiyor muyum?" Kollarımı havaya kaldırdım. "Kanepede mi?" Kapıyı, kanepenin olduğu yere doğru işaret ediyorum.

"Bir yıl boyunca mı?" Şu anda bağırان o ve benim tek yapabildiğim ona gözlerimi devirmek.

"Sana bir şişme yatak da alabiliriz." Bu şişme yatağı nereye koyacağımızı düşünmeye çalışıyorum.

"Bir yıl için mi?" Yine bağırıyor. "Bir yıl! Kanepede ya da şişme yatakta uyumamı istiyorsun. Sana bunu hatırlatacağım-"

Elimi kaldırdım. "Peki," diye rahatlıyorum, "ama balıklı şeyler olmasın." Yatağa doğru yürürken onu işaret ediyorum.

"Aramıza yastık koymak ister misin?" diye soruyor yatağa onun yanına girdiğimde.

"Belli ki." Yastıklardan birini kapıp aramıza yerleştiriyorum. "Bu yatak çok küçük."

"Bu bir kraliçe boy," diyorum ona, kendi yastıklarını düzeltirken, aniden derimden sürünecekmişim gibi hissediyorum.

"Bunu bir kral boyuna yükseltmeliyiz," diye öneriyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

"Yapmalıyız, değil mi?" Alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Tamam, iyi, yükselteceğim." Yorganı kaldırır ve kendini rahat ettirmeye çalışır.

"O zaman ben de hafızalı köpüklü bir tane istiyorum." O kıkırdarken ona bakıyorum. "Bu hafızalı köpük bile değil." Bana bakmak için hareket etmeyi bıraktı.

"Madem yükseltiyoruz, bari büyük olsun, değil mi?" Odanın ışığını kapatırken gülmemeye çalışıyorum. Yatağın kendi tarafında oflayıp puflarken ondan uzağa bakarak yan yatıyorum. "Evde olduğun için mutluyum, tatlım." Gizlice gülüyorum ama yatak hareket ediyor.

Bana sırtını dönerken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Evet, her neyse," diye mırıldanıyor.

On Altıncı Bölüm Levi

Gözlerim bir saniyeliğine açılıyor, tekrar kapanmadan önce odanın karanlığını görüyorum. Kulaklarımı garip bir ses dolduruyor, *belki de hayal gücümdür*, diye düşünüyorum kendi kendime, *ya da bir rüya*. Homurtulara benziyor ama sonra kulaklarımı bir çığlık sesi dolduruyor. "Bu ses de ne?" Yan tarafıma dönerken kendime sorarak mırıldanıyorum. Kolum yanımdan fırlıyor ve sıcak bir bedenın üzerine düşüyor. Gözlerim aniden açılıyor, etrafıma baktığımda evde olmadığımı fark ediyorum. Gözlerim odanın karanlığına alışıyor ve Eva'nın sırt üstü yattığını görüyorum. Gözlerim

Ondan, aramızda bariyer görevi gören yastığın üzerinden sarkan elime ve elimi indirdiği karnına doğru gidiyorum.

"Bebek," diye mırıldanıyor, başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, şüphesiz uykudan uyanmaya çalışıyor. Yatakta uzanmaktan oturmaya geçmesi yaklaşık beş saniye sürüyor, sonra dönüp bacaklarını yana sallayarak ayağa kalkıyor. Elim yavaşça onun üzerinden kalkıyor ve bir gümbürtüyle yatağın üzerine düşüyor.

Yatağın hemen yanında dururken dirseğimin üzerinde ayağa kalkıyorum, gözlerim doğrudan kışına gidiyor. Daha önce yatağa girdiğinden beri değişmiş olmalı, çünkü şimdi ganimet şortu giyiyor. Pantolonunu ne zaman değiştirdi? Ayrıca, kışı ne zaman bu kadar seksi oldu? Kafamı toparlamak için birkaç kez daha göz kırpyorum. Belki de uykusuzluktan sayıklıyorumdur? Ya da belki son iki haftada hayatım alt üst olduğu için sayıklıyorumdur? Belki de biriyle seks yapmayalı bir ay olduğu için sayıklıyorumdur? "Neden ağlıyor?" Yatakta doğrulup ağlama sesinin gittikçe yükselmesini dinliyorum.

"Nereden bilebilirim ki? Ne yazdığını görmek için sihirli küremi çıkarmam gerekecek." Odadan çıkmadan önce avucunun içiyle gözünü ovuşturuyor. Ağlama sesi gittikçe yükseliyor. Beyaz monitörün durduğu komodine bakıyorum ve yeşil ışıkların onu tepeden tırnağa doldurduğunu görüyorum. Feryat ederken nefes almak için bir saniye durduğunda ışıklar sönüyor. Eva'nın sesinin monitörden geldiğini duymam bir saniyeden az sürüyor. "N'aber bebeğim?" Eva'nın sesi yumuşak çıkıyor. "Acıktın mı? Buraya gel kızım." Yorganı üzerimden atıp ayağa kalkarak Cici'nin yatak odasına doğru ilerlerken bebeği kaldırdığını duyuyorum. "Bütün bu gözyaşları ne için?"

Odaya girdiğimde Eva'nın Cici'yi göğsünde tuttuğunu görüyorum, tam da onu aldığı beşiğin önünde. "Bir şey yapmalı mıyım?" diye soruyorum ve o da dönüp bana bakıyor.

Cici yüzünü Eva'nın boynuna gömüp ağlayıp ağlamaması gerektiğinden emin olmadan bana bakarken, "Ona bir biberon getirebilir misin?" diye soruyor.

"Hımm," diyorum, önce ona sonra Cici'ye bakarak, "şişe hazır mı? Mesela nasıl şişe yapılır? Buzdolabından alıp üstünü mü açacağım? Sıcak suyun altına mı koyuyorum? Suyu kaynatıyor muyum?" Ellerimi kalçalarımaya koydum, birdenbire bana ne yapacağımı söyleyecek ve ben de aşağı inip tabii ki her şeyi berbat edeceğim, çünkü büyük ihtimalle her şeyi berbat edeceğim.

Eva bana doğru yürüdü. "Tamam, peki." Cici'yi bana verdi. "Onu tut, ben de gidip bir şişe hazırlayayım." Cici kollarımaya girer girmez çığlık atmaya başladı. Eva'nın hemen içeri girip ikimizi de kurtarmasını bekliyorum ama o sadece omzunun üzerinden bize bakıyor. Merdivenlere yönelirken bana "Yürüt onu," diye emrediyor ve beni ağlayan bir Cici'yle baş başa bırakıyor.

Eva'nın geri dönmesi için gözlerini kapıya diken Cici'nin sırtına elimi koyuyorum. "Seni anlıyorum," diye mırıldanıyorum. "Sorun yok." Sesim yumuşak bir şekilde çıkınca dönüp bana bakıyor. Bir an için ağlamayı kesiyor, sonra bana bakarken titriyor ve dudaklarını büzüyor. "İsteyeceğin son kişinin ben olduğumu biliyorum." Eva'nın tavsiyesine uyup yatağına doğru yürümeye başladım, sonra geri dönüp kapıya doğru yürüdüm. "Ama o gidip sana yemek getirecek. İyi şeyler." Bana bakıyor, küçük tombul elini yumruk yapıp gözlerini ovuşturuyor. Ben milyon dolarlık şirketleri dolandırıcılık ve zimmete para geçirme suçlarından batıran bir adli muhasebeciyim. Bazen yetişkin erkekleri ağlatıyorum, bazı insanların gözünde bir canavarım, özellikle de eninde sonunda bulacağım pislikleri saklamaya çalışanların çoğunun. Yine de, burada, ağırlığı 20 kiloyu geçmeyen bu küçük kız beni dehşete düşürüyor. Derin bir nefes alıyor. "Ben sadece aracıyım." Bir ileri bir geri yürüyorum. "Seni ihtiyacım olandan daha fazla tutmayacağıma söz veriyorum." Elimini başının arkasına koyup hafifçe ovuyorum. "Sadece nasıl şişe yapılacağını bilmiyorum. Ama sabah bunu düzelteceğime söz veriyorum." Sadece bana bakıyor. "Ya da sen uykuya dalar dalmaz YouTube'a yüklerim, sabah olmadan bir biberona daha ihtiyacın olabilir." Yumuşak bir ağlama sesi çıkarıyor. "Sadece malları alması gerekiyor ve sonra gelip seni alacak." Ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkarken kapıya bakıyor. "Sanırım aldı. Sanırım neredeyse geldi." Cici bana bakıyor, gözleri dolu dolu, ağlamak isteyip istemediğinden emin değil. İki yumruğunu çıplak göğsüme dayarken küçük alt dudağı titriyor ve ben bu küçük kıza aşık olmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerim kapıya doğru gidiyor. "İşte o r a d a ." Başını öperken

Eva odaya giriyor. "Çok hızlıydı." Eva'nın gözlerinde hâlâ uyku var ama Cici'nin ağlamayı bıraktığını görünce yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Evet." Bize doğru yürüyor. "Bu şişe yapma makinesi var. Bir tarafına toz, diğer tarafına su koyuyorsun. Şişeyi altına koyuyorsun, bir düğmeye basıyorsun ve bum, mama çıkıyor. Keurig gibi ama içinde bebek maması var." Bana gülümsüyor, sonra Cici'ye bakıyor. "Bak ne aldım." Biberonu ona doğru tutuyor, ileri geri sallıyor. Ellerini Cici'ye uzatıyor ve Cici hemen öne atılıyor. Elleriyle şişeyi kavrayıp ağzına götürüyor.

"Vay canına," diyorum elimi göğsüme koyarak, "acımasız. Bir nanosaniye içinde unutuldu."

Eva sallanan sandalyeye doğru yürürken kıkırdıyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse." Cici'yi göğsüne yanlamasına yerleştiriyor. "Biberonu ben tuttuğum için böyle oldu. Öyle değil mi bebeğim?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp ikisine de bakıyorum. "O seni seviyor."

Eva şişesini içerken Cici'ye bakar. Cici'nin elini tutuyor ve Cici tüm yumruğunu Eva'nın işaret parmağına doluyor. "Beni benim onu sevdiğimden daha fazla sevemez," diyor ve parmağını dudaklarına götürüp öpüyor. "Yatağına dön," diyor Eva onu ileri geri sallarken, Cici'nin beş gündür bir şey içmemiş gibi içerken çıkardığı ses.

"Sık sık uyanıyor mu?" Ayaklarım bataklığa saplanmış gibi hissederek, hareket edemeyerek soruyorum. Gözlerim de ikisine takılı kalmış durumda.

"İlk iki gece hayır, sanırım kendi yatağında olmak daha iyi hissettirdi," diye paylaşıyor usulca, "ama ondan sonra gecede birkaç kez kalkmaya başladı."

Onlara doğru bir adım atıyorum, kalbim endişeyle hızlanıyor. "Doktoru aradınız mı?"

Sandalyeyi hareket ettirmek için ayağını aşağı yukarı iterken başını sallanan sandalyeye yaslıyor. "İki kez," diye itiraf ediyor.

"Ve?" Doktorun ne diyeceğini duymak için bekliyorum.

"Pek bir şey söylemedi, sadece muhtemelen diş çıkarıyordur dedi." Omuz silkiyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyor gibi görünüyor," diye homurdanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "İkinci bir görüş almamız gerekiyor. Belki Google'da bölgedeki en iyi çocuk doktorunu bulabiliriz."

Bana kıkırdıyor. "Bunu yapılacaklar listeme ekleyeceğim." Bana gülümsüyor. "Onu yakaladım, yatağına git." Başımı sallayarak onlara doğru ilerliyorum.

"İyi geceler bebeğim," diye fısıldıyorum Cici'nin başını usulca öperek. Bana gülümsemeden önce biberonunu emmeyi bırakıyor ama sonra hızla tekrar içmeye başlıyor. "İyi geceler." Odadan çıkmak için dönmeden önce Eva'ya bakıyorum. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve Eva'nın onu sallarken gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum.

Yatağına git, diye bağılıyor başım, aynı anda Eva'nın başını yana çevirip boynunu açıkta bırakışına bakıyorum. Parmağım, ona dokunuyor olsaydım yapacağı gibi yanımda hareket ediyor. Üstümde oturduğu, sikimin içine gömüldüğü, kollarımın onu sardığı ve öne eğilip boynunu ısırduğım görüntüsünden kurtulmak için başımı sallıyorum.

"Senin derdin ne lan?" Yatak odasına geri dönerken kendi kendime mırıldanıyorum. Sikim artık kaya gibi sertleşmişti. "Delirdin mi sen?" Şortumun içinden çıkmak için zorlanan sikime bakıyorum. "Şu saçmalığı kesmen gerek. Eva'dan bahsediyoruz. Ona arkadaşın dışında başka bir gözle baktığını düşünse bile sana diz çöker ve bir hafta boyunca iş göremezsin. İstedğin bu mu?"

Yatağına geri dönüyorum, battaniyeyi belime kadar örtüyorum ve tavana bakıyorum. Yumuşak mırıltılar duyarken ellerimi göğsümün üzerine koyuyorum

bebek telsizinden geliyor. Eva onu öpüp beşiğine yatırırken, "İyi geceler tatlı kız," diye mırıldanıyor.

Yatak odasının kapısına baktığımda Eva'nın belirdiğini ve doğruca yatağa geldiğini görüyorum. Yanımdaki yatağa doğru kayıyor. "Uyuyor mu?" Sırt üstü yatarken soruyorum, pozisyonu benimkini taklit ediyor.

"Pek sayılmaz." Bana doğru baktı. "Ama Lisa onu besler ve uyuması için yatırırdı. Buna kendini yatıştırma deniyor."

"Kulağa korkunç geliyor." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı.

"Kendi kendini yatıştırmıyor musun?" Bana sırtıyor. "Eminim haftada en az bir kez, hatta belki günde bir kez kendi kendini yatıştırıyorsundur."

"Söylediğim bu değildi." Karanlıkta ona gülümsüyorum ve o da yatakta doğruluyor. Onu takip ediyorum ve kapıya bakıyorum. "Sorun nedir?" İkimiz de yatakta kendi tarafımıza doğru oturuyoruz. Eva'ya, sonra kapıya ve tekrar ona bakıyorum, bir şey söylemesini bekliyorum - herhangi bir şey.

"Bilmiyorum," diyor fısıltıyla, önce kapıya sonra da bebek telsizine bakarak. "Kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Neden?" Aslında neler olup bittiği konusunda kafam karışmış bir halde soruyorum.

"Çünkü onu orada yalnız ve uyanık bıraktım," diyor ve bir damla gözyaşını silmek için elini kaldırıyor.

"Ağlamıyor." Onu daha iyi hissettirmeye çalışıyorum. "Bu yüzden sorun etmediğini varsayıyorum."

Örtüyü alıp üzerinden atıyor ve yataktan kalkıyor. Yanında durup yatağa doğru eğildim, elini tuttum ve onu yatağa geri çektim. "Uyu artık."

"Peki," diye homurdanıyor, aynı anda ben de yatağın kendi tarafıma dönüp başımı yastığa yaslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ama yatağın onun tarafından gelen gergin enerjiyi hissedebiliyorum. Gözlerimi açıyorum, ona bakıyorum, ellerini karnına koymuş, işaret parmağı diğerine dokunuyor.

"Uyumayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Biraz bekleyeceğim," diyor ve monitöre bakıp yeşil ışığın yanmadığını görüyor.

"Tamam." Tavana bakıyorum, gözlerim gittikçe ağırlaşıyor. Gözlerim tamamen kapanmadan hemen önce Eva'ya bakıyorum. Onun da gözleri kapanıyor ve Cici'nin horlamasını dinlerken uykuya dalıyoruz.

On Yedinci Bölüm

Eva

Emniyet kemerini çözerken Cici'ye "İşte gidiyoruz," diyorum. "Kreş için hazır mısın?" Onu dikkatlice koltuğundan kaldırırken soruyorum. "Fiyonkun nerede?" Bu sabah saçına taktığım küçük fiyongu soruyorum. Ona pembe bir tulum giydirdikten sonra küçük bir fiyonk eklemenin sevimli olacağını düşünmüştüm, Cici öyle düşünmemiş anlaşılan. "Saçındaki hiçbir şeyi sevmediğimizi görebiliyorum," diye mırıldanıyorum onu kalçama yerleştirip bez çantasını alırken. "Bugün güzel bir gün olacak mı?" Etrafına bakınırken soruyorum. "Bence güzel bir gün olacak."

Cam kapıya doğru yürürken ayakkabılarım betona vuruyor. Yukarı uzanıp kapıyı açarken sol elimdeki bilezikler birbirine çarpıyor. Kreşin içine adım attığımda başka bir kapıyla karşılaşıyorum, bu kapıda merkeze girmek için bir kod var. Kolu çevirip çekerek açmadan önce kodu giriyorum. Tam seslenmek üzereydim ki elimin üstünde bir el gördüm. Arkamdan bir erkek sesi "Ben hallederim," diyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, takım elbise giymiş bir babanın üç yaşında olması gereken küçük bir kızın elini tuttuğunu görüyorum. "Teşekkür ederim." Ben de ona gülümsüyorum ve o da bana çenesini yukarı kaldırarak karşılık veriyor.

"Günaydın Eva," diyor kreşin sahibi Melanie, ön kapıdaki masasının arkasından. "Günaydın, Caine." Hâlâ arkamda duran adama bakıyorum.

"Günaydın." Halı kaplı koridorda yürümeden önce Melanie'ye gülümsüyorum. Duvarın sağ tarafında, altlarında kancalar olan, bazılarında ceketlerin asılı olduğu ahşap dolaplar ve uzun bir ahşap bank sıralanıyor.

Cici'nin Uğur Böcekleri adlı odasına varmadan önce üç odadan geçiyorum. "Günaydın," diyor Sylvia, Cici'nin öğretmeni, odanın kapısında dururken bize. Kapının alt kısmı kapalı, üst kısmı açık. "Bugün nasılsınız?"

"En iyi durumdayız." Cici'ye bakıyorum. "Değil mi, bebeğim?"

"Gecesi nasıldı?" Sylvia bana soruyor ve ben de ona gülümsüyorum. Altı haftalık olduğundan ve Lisa işe dönmek zorunda kaldığından beri Cici'nin öğretmeni idi. Onu benden daha iyi tanıyan biri varsa o da Sylvia'dır. "Uyudu mu?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum onu zıplatarak, "gecelerin abartıldığına ve en az iki şişe içmemiz gerektiğine karar verdik." Yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Bütün gece uyumadıktan sonra bu kadar iyi görünüyorsan, uykuyla nasıl görüneceğini merak ediyorum," diye şaka yapıyor ben kıyafetime bakarken. Ne giydiğimi bile hatırlamıyorum, o kadar yorgunum. Sakız pembesi pantolonum ayak bileklerime kadar iniyor, klasik düğmeli, beyaz pamuklu gömleğimin üst üç düğmesi açık. Çıplak yüksek topuklu sandaletlerim bu kıyafetle uyumlu mu onu bile bilmiyorum ama elimde olan bu.

"Git Sylvia'yı gör, ben seni almaya geleceğim," diyorum yeğenime, Sylvia başını omzuma koyan Cici için kollarını açarken, Cici beni bırakmaya hazır değil. Başımı bir saniyeliğine onunkinin üzerine koyuyorum. "Bu sabah ekstra sevimli miyiz?"

"Biraz meyvem var," diye rüşvet veriyor Sylvia, "biraz çilek ister misin?" Ellerini çırpıyor ve Cici kollarımdan kurtulup Sylvia'ya doğru eğiliyor.

"Çilek için beni bırakacağını bilmek güzel." Gülüyorum. "İşte çantası." Çantayı kapının üzerine koyuyorum. "Bir şey olursa beni ara," diyorum ve sonra elimi ağzıma götürüp ona bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum."

Sylvia, "Teyzeye bir öpücük gönder," diye ısrar ediyor ve Cici sakızlı gülümsemesiyle bana bir öpücük gönderiyor. "Ne kadar iyi bir kız." Yanağını öpüyor ve hızla arkasını dönüyor. Dönüp kapıya doğru yürümeden önce birkaç saniye izliyorum. Dışarı çıkarken başımı eğmişim, belli ki biriyle karşılaştığımda nereye gittiğime dikkat etmiyorum. Misk kokusu beni hemen çarpıyor. Kafamı kaldırıp baktığımda, bana kapıyı açan adamı görüyorum.

"Çok özür dilerim." Kendime utanarak gülüyorum. "Ay'daydım."

"Endişelenme." Kahverengi gözlerine baktığımda sesi hırçın çıkıyor. Önünde yürümem için elini uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum yürürken, beni kesip kesmediğini görmek için omzumun üzerinden bakmamaya çalışarak. Kapıyı iterek açıyorum, sol elimle onun için tutuyorum. Tam arkamda duran adama bakarken yüzüğüm aynı anda güneşe çarpıyor.

"Teşekkür ederim," diyor bana ve ben sadece başımı sallıyorum, onunla konuştuğum için kendimi gerçekten suçlu hissediyorum.

Kendimi suçlu hissettiğimi görmezden gelerek ve bunu yorgunluğuma bağlayarak arabama bindim.

Birkaç gün çok garip geçti. Cici'nin eşyalarını temelli evime taşımak. Sonra Levi eve geldi ve benim alanımda birlikte yaşamaya başladık. Dün gece benimle uyandı ve sonra benimle yatağa girdi. Aptalcaydı, uzun zamandır arkadaşız. Hatta bir keresinde tatilde sarhoşken aynı yatakta yatmıştık. Ama bunun tek nedeni ikimizin de düşmeden kalkamamasıydı, bu yüzden yan yana uyumak

Yapılacak en güvenli şey gibi görünüyordu. Kendimi bu kadar kötü hissetmemin nedenini uykusuzluğa bağlıyordum. Hatta bu sabah ben banyodayken elinde bir kahveyle yukarı geldiğinde bile. Giyinebilmem için Cici'yi elimden alması ve sonra takım elbise giyerek dolaptan çıkması. Kıyafetlerimizin artık birbirimizinkilerle karışmış olması beni yine şaşırtıyor. Çok tedirgin edici birkaç gün oldu. İyi bir gece uykusuna ihtiyacım var, sonra normale döneceğim.

İşe geldiğimde, içeri girerken gülümsememi takınıyorum ve kimsenin bir sorun olduğunu bilmediğinden emin oluyorum. Burası benim iş yerim ve herkesin sorunlarını kapıda bırakmasını beklersem, kıcımı sürükleyerek işe gelip hayıflanamam. Hayır, kimsenin buna vakti yok. "Günaydın," diyerek ofisime doğru yürüyorum ve yol boyunca birkaç kişiye selam veriyorum. Çantamı masamın önündeki sandalyeye koyduktan sonra etrafından dolaşarak ofis koltuğuma doğru yürüyorum.

Otururken kapının çalınmasıyla duraksadım. Raquel elinde bir dosyayla içeri girdi. "Hazır mısın?"

"Bugün izinli olduğumu unutmuşum," diyorum ona. "Yani izinli değildim ama müşterilerle birlikte olmayacaktım, onun yerine idari işlere bakacaktım." Ellerimi çırpıyorum. "Aydın bu zamanını seviyorum."

Raquel, "Hayır, yok," diye hatırlatıyor bana, "geçen sefer sırf bu görevden kurtulmak için o gün müşteri arlamıştın."

"İyi haber," diyorum ona, sandalyemde arkama yaslanarak, "bugün müşteri yok."

Dosyasını açarken bana başını sallıyor. "Güzel, çünkü bitirmemiz gereken iki ay var." Bana gülümsüyor. "Ayrıca yakında düğün sezonu açılacak."

Gün düşündüğümünden daha hızlı geçti. Halletmemiz gereken birkaç küçük sorun vardı. Saat dörtte toplantımızı tamamlıyoruz ve telefonum bir mesajla çaldığında çantamı alıp çıkmak üzereyim.

Levi: Beşte evde ol ve akşam yemeğine yardım et.

Buna gülümsedim, sonra ona geri mesaj attım.

Ben: Çok evcil. Akşam yemeğinde ne yemek istersin?

Levi: Izgaraya atabileceğim bir şey istiyorsan, yemek yapabilirim.

Ben: Oh, biftek kulağa hoş geliyor.

Şimdi işten çıkıp kasaba gideceğim. Aklına başka bir şey gelirse bana haber ver.

Kalbimin hızlanmasını ve midemin düğümlenmesini görmezden geliyorum.

Ben: Yapacağım.

Telefonumu çantama götürüyorum, elime alıyorum ve ofisten çıkıyorum. Dışarı çıkmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için her odaya ve istasyona uğruyorum. Kreşe kadar camlar açık bir şekilde araba kullanıyorum ve kimseye çarpmadan içeri giriyorum. Cici'nin sınıfına gittiğimde, yerde oturmuş Sylvia şarkı söylerken ellerini çırpıyordu. Bu manzara karşısında gülümsüyorum ve o da beni hissetmiş olmalı ki bana bakıyor ve yüzündeki gülümseme gidiyor, yerine ağlaması geliyor. Sylvia onu kucağına alıp yanıma getirirken, "Oh, işte bu sahte," diyorum. "Merhaba bebeğim," diye selamlıyorum onu boynundan öperek. "Günü nasıl geçti?"

"Zor." Bana karşı dürüst. "Kollarımda olmayı daha çok istiyordu." Ne diyeceğimi bilemedim. "Sorun değil, alışıktır."

Bebek bezi çantasını bana uzatırken "Umarım," diyorum. "Yarın görüşürüz."

"Eve gitmeye hazır mısın?" Koridorda yürürken sordum. Kapı açıldı ve sabahki adam içeri girdi.

"Hey," diyor, takım elbise ceketini çıkarmış, manşetlerini dirseklerine kadar kıvrımış, "bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız." Ellerini ceplerine sokarak gülüyor. Beni suskun bırakıyor ve neyse ki küçük bir kız "Baba!" diye bağırdığında ona bir şey söylememe gerek kalmıyor. Babasına doğru koşan kıza bakıyorum.

Kızını kucağına almak için çömeldiğinde, "İyi geceler," diyorum.

"Sen de Eva," diyor ben kreşten çıkarken adımı söyleyerek.

"Bu garipti, değil mi?" Göğsümü tokatlayan ve bana gevezelik eden Cici'ye soruyorum. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Yine de çok seksi." Arkama bakıyorum, kızıyla birlikte siyah bir Range Rover'a doğru yürüdüğünü görüyorum. "Suda bir şey olmalı," diyorum onu araba koltuğuna bağlarken.

Eve varmamız uzun sürmedi, garaj yoluna girdiğimde Levi'nin çoktan burada olduğunu görünce şok oldum. Çantasını ve onu alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken "Merhaba," diye sesleniyorum. Levi mutfakta duruyor, takım elbisesi hala üzerinde, marketten aldığı poşetler önündeki tezgahın üzerinde.

"Selam," diyor telefonundan başını kaldırarak. Sonra Cici'ye bakıyor ve gülümsüyor. "Sana da merhaba." Adam ona gülümsüyor ve kız ciyaklıyor. "Bunu duymak senin ağlamandan daha çok hoşuma gidiyor."

Çantayı mutfak masasının üzerine bıraktım ve masanın üzerindeki büyük kutuya baktım. "Nedir bu?" Son zamanlarda bir şey sipariş edip etmediğimi hatırlamaya çalışarak soruyorum. Geçmişte gecenin bir yarısı bir şeyler sipariş ettiğim biliniyor.

"Oh, bu sana aldığım bir şey." Bana doğru yürüdü. "Büyük bir şey değil. Sen gelmeden önce taktırmayı umuyordum ama bir iş görüşmem vardı."

"Nedir bu?" Kutuya bakarak soruyorum.

"Bu bir bebek telsizi ama kameralı. Yani yatağının üzerine ya da yatağının karşısına bir kamera koyuyorsunuz," diye açıklıyor kutuyu açarken, "ve sonra onu izleyebiliyorsunuz."

"Ne?" Fısıldıyorum, sandalyeye oturuyorum çünkü bacaklarımın pes edeceğini hissediyorum.

"Evet, onu yatırdığınızda uyuyup uyumadığını görebilmeniz için." Kesinlikle odayı okumuyor. Yanağımdaki ıslaklığı hissedene kadar ağladığımın farkında bile değilim.

"Çok düşüncelisin." Ona bakıyorum ve gözlerinin yumuşadığını görüyorum. Oturduğum yere doğru yürüyor ve önümde çömeliyor.

"Neden ağlıyorsun?" Eli dışarı çıkar ve parmakları bir damla gözyaşını siler.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, "uykusuz kalmış olmalıyım."

Bana sırtıyor, gülümsemesi çok yumuşak. "Neden sen gidip duş almıyorsun, ben de bebeğe bakarım?"

Gözyaşlarıma engel olamıyorum ama gülüyorum. "Onunla ne yapacağını biliyor musun?" Onu kollarımdan alırken soruyorum.

Ağlamasını bekliyorum ama ağlamıyor, eğilip yanağından öpüyor. "Biraz bile değil, ama sanırım bunu yapabilirim." Ona gülümsüyor ve o da ona gevezelik ediyor. Kocaman bir salya akıyor ve ceketinin üzerine düşüyor. "Git ve bir duş al." Başıyla merdivenleri işaret ediyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa." Ayağa kalkıyorum. "Gel ve beni al."

"Duşta seni çıplak yakalamamı mı istiyorsun?" diye dalga geçiyor, tıpkı daha önce birçok kez yaptığı gibi, ama bu sefer farklı hissettiriyor. Bu kez onun da benimle birlikte çıplak olarak duşa girdiğini hayal ediyorum. "İyi misin?" diye soruyor ve yanaklarımın yanmaya başladığını hissederek ona bakmaktan kaçınıyorum.

"Geri döneceğim." Merdivenlerden çıkıp Levi'den uzaklaşmadan önce Cici'nin iyi olup olmadığını kontrol bile etmedim. "Aman Tanrım." Banyo kapısını arkamdan kapattım. "Onu duşta seninle hayal ettiğini bildiğini düşünebiliyor musun?" Kendi kendime mırıldanıyorum. "Muhtemelen kusardı." Kapıyı itiyorum. "Soğuk bir duşa ihtiyacın var." Suyu açıyorum. "Bu noktada buz gibi soğuk."

Duşta fazla kalmıyorum ve rahatlamak yerine duştan önceki halimden daha gergin oluyorum. Bir şort ve atlet giyip saçlarımı başımın üstünde topluyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Son basamağa geldiğimde mutfak lavabosundan dönüyor ve BabyBjörn giydiğini görüyorum. "Hey," diyor bana, sanki göğsüne bağlı bir çocuk yokmuş gibi. Takım elbise ceketi sandalyelerden birine asılı, gömleği bileklerinden kıvrılmış. Onu görünce ne yapacağımı bile bilmiyorum. Cici bana bakıyor, kolları havayı yumrukluyor ve bacakları tekmeliyor. Elimi göğsüme götürüyorum, kalbimde üfürüm varmış gibi ya da boğazımda bir şey varmış gibi hissediyorum. Hatta baskının geçip geçmeyeceğini merak ederek temizliyorum.

"Ne giyiyorsun?" Uykusuz kalan birinin hayal görüp göremeyeceğini merak ederek soruyorum. Cici'yi uyuturken bunu Google'da araştırmayı aklıma not ediyorum.

"Kollarımda olmaktan hoşlanmıyordu," diye yanıtlıyor Cici'ye bakarak. "Ama bu aleti taktığım anda iyi oldu." Cici sanki kendisinden bahsettiğini biliyormuş gibi ona bakıyor. "Bana dönük değil, hayır, dışarı bakmak zorunda."

"Merak ediyor." Sonunda son adımı atıyorum ve ikisine doğru yürüyorum.

"Ayrıca bebek dilinden nefret eder," diye bilgi veriyor ve içimden gelen kahkahaya engel olamıyorum.

"Bunu giymen ne kadar sürdü?" Göğsünü işaret ediyorum.

"İki YouTube videosu." İki parmağını kaldırıyor. "Ve bekleyen mutlu bir insan değildi." Gülümsüyor. "Onu duymamana şaşırdım."

"Sana çok şey borçluyum," diyorum ona usulca.

"Ne demek istiyorsun?" Sesi benimki kadar yumuşak, neredeyse bir fısıltı.

"Bunu kastediyorum." Göğsüne bağlanmış bebeği gösteriyorum. "Bütün bunlar." Tezgâhın üzerinde duran ama şimdi orada olmayan poşetleri gösteriyorum. Bakıyorum

Onları kaldırıp kaldırmadığını merak ediyordum. "Biz," diyorum ve sonra kendimi düzeltiyorum, "Belli ki bunu iyice düşünmemiştim."

"Hey," diye teselli ediyor, kolunu omuzlarıma doluyor. "Sadece on bir ay ve iki hafta daha."

Bölüm Onsekiz Levi

"Herkes günaydın," diye selamlıyorum, bir elimde not defterim, diğer elimde kahvemle konferans salonuna giriyorum. Etrafıma bir göz attım ve burada benden başka kimsenin olmadığını gördüm. Not defterini tutan elimi çevirip saatime baktığımda saatin neredeyse on olduğunu görüyorum. Bu toplantı için erken mi geldim? Kendi kendime cevap verme fırsatım olmuyor çünkü duvardaki televizyonun açıldığını duyuyorum.

"Günaydın çiçeğim," diye anons ediyor Stefano ekrandan, "iyi görünüyorsun." Avery'nin kendi kızı olduğunu öğrendiğinden beri seyahat etmeyi tamamen azalttı. Seyahat edebiliyor ama daha önce haftalarca giderken, şimdi yirmi dört saatlık bir dönüş yapıyor. Aniden değiştiğinde bunu anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

"Dün gece sadece bir kez uyandığımı düşünürsek, kendimi bir rock yıldızı gibi hissediyorum." Önce kahvemi sonra da not defterimi bıraktım. "Bu neredeyse başıma gelen en iyi şey." Sandalyeyi çekip oturuyorum.

"Kuzenim nasıl?" diye soruyor ve ben de ona sırtarak havalıymış gibi davranmaya çalışıyorum. Havalıymış gibi davranıyorum çünkü ortaya çıkacak her şeye hazır değilim. Arkasından gelecek tüm sorulara. Başka bir sürü şey ortaya çıkmadan bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Konuşmaya hazır olduğumdan emin olmadığım şeyler. Benim bile şok olduğum şeyler. Eva ve onun son iki haftadır aklımda olması gibi şeyler. Ona her baktığımda, sanki daha önce görmediğim yeni bir şey görüyorum. Ya da belki de görmüştüm ama şimdi fark ettim, bu da kafamı alt üst ediyor. Kendime bunun sürekli onun alanında olduğum için olduğunu söylüyorum ama bunu söylerken bile kafam bana gülüyor.

"Karım iyi." Kendimi işaret ediyorum, bana kaşlarını çatığında kahrkahr tutmaya çalışıyorum ama elimde değil. "O iyi. Harika. İnanılmaz." Kaşlarını çatarak bana bakarken ellerimi çırpıyorum. Teknik olarak birbirimizin yanına taşınmamızın üzerinden iki hafta geçti, yani ben iş seyahatimden döndüğümünden beri. Bu her neyse başlayalı iki hafta oldu.

"Cici nasıl?" diye soruyor ve ben sandalyede arkama yaslanıyorum, yüzümü dolduran gülümseme yanaklarımı acıtıyor. Yemin ederim onu düşündüğümde göğsüm bile kabarıyor.

"İnanılmaz." Sandalyede bir ileri bir geri sallanıyorum. "Hâlâ gecede bir kez uyanıyor. Ama sanırım sakinleşiyor." Her geçen gün ona daha da çok aşık oluyorum. Onun için uzuvlarımı kesebilirim. Kız sadece tek bir kelime söyleyebiliyor, o da anne ve bunu her söylediğinde kalbim parçalanıyor ve az önce el sallamaya başladı.

"Bir çocuğun gece rutininden hiçbir şey yokmuş gibi bahsedeceğin günü göreceğimi hiç düşünmezdim," diye gözlemliyor Stefano. "Bir dahaki sefere ne zaman gidiyorsun?"

Elime bir kalem alıp not defterine vururken gözlerine bakmaktan kaçınıyorum ama şansına insanlar odaya gelmeye başlıyor. Herkes yerine otururken "Hepiniz geç kaldınız," diye şakalaşıyorum onlarla.

"Tamam, başlayalım mı?" Stefano başlıyor. "İncelememiz gereken çok şey var." Büyük soru gündeme geldiğinde toplantı başlar. Seyahat. Açılmamasını umduğum o korkunç konu. Bu konudan daha önce hiç korkmamıştım ama seyahat etmediğimi öğrendiğinde sorular soracağını biliyorum.

"Herkesin seyahat programı nasıl?" Stefano soruyor. Uzaklara gitmekten bahsederken odada teker teker dolaşıyoruz.

Sıra bana geldiğinde bacağım sinirle bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Gelecek hafta gitmem gerekiyordu," diye başladım, "ama birkaç gün erteledim." Her şeyi iptal ettim, ama bununla başlayabilirim, sonra yavaşça devam edebilirim. "İşi yapmak için kendi tarafımdan ihtiyacım olan her şeye sahibim."

Bana öylece bakıyor ve gözlerindeki soruları şimdiden görebiliyorum. O benim en iyi arkadaşım ve Eva dışında onu herkesten daha iyi tanıyorum ve bunun tam tersi de geçerli. "Bir sonraki seyahatin için tahmini bir zamanın var mı?"

"Kontrol etmem gerek." Yine, ben durduramadan yalan ortaya çıkıyor. Kontrol etmem gerekmiyor çünkü ayın geri kalanını temizledim. Eva'yı Cici'yle yalnız ve yardımsız bırakmak istediğimden emin değildim, bu yüzden işleri iptal ettim.

Stefano bana "Bunu daha sonra konuşabiliriz," diyor ve satır aralarını okursam, bu konuşmayı tüm personelin önünde yapmak istemiyor.

Ona başımı sallıyorum, aynı anda telefonum çalıyor. Bütün gözler bana çevriliyor. "Kahretsin," diye yemin ediyorum, yere bakıyorum ve kreşten aradıklarını görüyorum, "Cici'nin kreşinden arıyorlar." Telefonu elime alıp toplantıdan dışarı çıkıyorum. "Alo." Telefonumu kulağıma götürdüm.

"Levi." Bir kadının adımı söylediğini duydum. "Ben Küçük Yaban Arısı Kreşi'nden Melanie." Yemin ederim ki tüm vücudumdan kan çekilmiş gibi hissediyorum.

"Evet," çıkabilen tek kelime.

"Arıyorum çünkü Cici'nin ateşi var," diyor usulca. "Son yirmi dakikadır Eva'ya ulaşmaya çalışıyorum ama sadece sesli mesajını alabiliyorum. Listedeki bir sonraki kişi sizsiniz."

"Tamam." Etrafıma bakındım, telefonu kulağıma götürdüm ve ofisime doğru yürüdüm.

"Bebeğin ateşi çıkarsa gelip onu almanız gerektiğine dair bir politikamız var" diye beni bilgilendirdi.

"Tabii ki." Masamdan anahtarlarımı aldım. "Hemen geliyorum," diyorum ona, "sadece bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

"Sorun değil. Yakında görüşürüz," diye cevap veriyor ve ben de telefonu kapatıp konferans odasına geri dönüyorum.

"Gitmem gerekiyor. Cici'nin ateşi var," diye anons ediyorum odadakilere.

"Eva nerede?" Stefano bana soruyor ve ben de telefonuma bakıp onun adını buluyorum ve onu arıyorum.

Yarım zil sesinden sonra açılıyor. "Eva'ya ulaştınız."

"Sesli mesaj," diye cevap veriyorum, telefona bakıyorum, elimde çalmasını bekliyorum, ama çalmıyor. "Gitmem gerekiyor." Eşyalarımı bile toplamıyorum, sadece telefonumu alıp odadan çıkıyorum.

"Seni sonra ararım," diyor Stefano ve ben de ona başımı sallayarak dönüyorum ve neredeyse koşarak arabama gidiyorum. Rekor bir sürede kreşe varıyorum. Bunca zamandır Eva'yı aramaya çalışıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor. Midem

kreşe girdiğimde sıkılıyor. Daha önce sadece bir kez onu bırakmak zorunda kaldığımda girdiğim kodu giriyorum.

Melanie beni karşılamak için ofisinden çıktı. "Seni aradığım için özür dilerim."

"Sorun yok," diyorum, ağlama seslerinin geldiği koridora doğru bakarak. "Gidip onu getireyim." Koridorda yürümeden önce onun bir şey söylemesini bile beklemiyorum.

"Her şey yoluna girecek." Cici kollarında ağlarken onu tutan kadının söylediklerini duyuyorum.

Kapıya ulaştığımda kolu çeviriyorum ve odaya giriyorum. Yerde oturan diğer bebeklere bakarak hiçbir şeye basmadığımdan emin oluyorum. "Bakın kim var orada," diye mırıldanıyor kadın ve Cici başını çevirip beni görüyor.

Hiçkırırken alt dudağı titriyor ve kalbim parçalanıyor. Bunu tarif etmenin tek yolu bu. Göğsümde bir ağrı var ve sanki biri beni bıçaklamış gibi hissediyorum. "Ah, bebeğim," diye fısıldıyorum, bana doğru hamle yaparken ellerimi ona doğru tutuyorum. Ağlıyor olmasına rağmen mavi gözleri çok parlak görünüyor. Küçük burnu kıpkırmızı, yanakları da pespembe görünüyor. "Sorun nedir?" Bana cevap veremeyeceğini bildiğim halde soruyorum. Tüm sümük ve gözyaşlarıyla birlikte yüzünü göğsüme sürtüyor, ama daha az umursayamazdım.

"Bütün gün çok huysuzdu. Pek bir şey yemedi," diyor kadın benimle paylaşırken, Cici'nin pijamasının üzerinde asılı duran emziği alıp ağzına götürdüğünü görüyorum.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim." Başını öperim. "Benden bir şey ister misiniz?" Bana gülümserken adını hatırlamadığım bayana soruyorum.

"Bez çantasını getireyim," diyor ve alt değiştirme istasyonunun olduğu köşeye doğru yürüyor. Çantayı alıp bana getiriyor.

"Teşekkür ederim." Onunla birlikte odadan çıkmadan önce çantayı omzuma koyuyorum. Kreşten çıkıp arabama doğru yürürken Melanie'ye başımla selam veriyorum. "İyi ki o araba koltuğunu almışım," diyorum Melanie bana bakarken.

Ellerini omzuma koymuş, canını kurtarmak için tutunuyordu. "Ve Eva bunun aptalca olduğunu söyledi." Arka kapıyı açıp onu koltuğa yerleştirirken başımı sallıyorum. Kemerini bağlarken ağlamaya başlıyor. "Bunu istemediğini biliyorum ama eve gitmek için bu şekilde yapmak zorundayız," diye açıklıyorum ve o da mızızlanıyor. "Biliyor musun, ellili hatta belki altmışlı yıllarda eve kollarımda seninle gidebilirdim." O beni izlerken gülüyorum. "Söylediğim her şeyi anladığına eminim."

Sürücü koltuğuna geçiyorum ve başını araba koltuğunun kenarına yaslarken ona bakıyorum. Eva'yı tekrar arıyorum ve doğrudan telesekretere düşüyor. Ona mesaj bırakma zahmetine girmiyorum, onun yerine telefonu kapatıyorum. Eve vardığımızda, ayakkabılarımı çıkarmadan önce çantasını kapıya bırakıyorum. "İşte başlıyoruz," diyorum ve onu oturma odasındaki minderine yatırıyorum. Ondandır uzaklaşır uzaklaşmaz yerin ortasında olmak istemediğini belli ediyor. Ona doğru yürüyüp kucağıma almadan önce ceketimi silerken feryadı odayı dolduruyor.

Başımı onunkine koyuyorum ve gerçekten sıcak olduğunu hissediyorum. "Ateşini ölçmeliyiz," diyorum ona, üst kattaki yatak odasına doğru yürürken. "Burada bir yerde olduğunu biliyorum." Sepetleri çıkarıyorum ve ateşinin normal olduğundan emin olmak için her gün kullandığım küçük saplı şeyi buluyorum. "Gidelim mi?" Bir düğmeyle açıp alnına doğrultarak soruyorum. Aşağıya bakıp ateşle birlikte kırmızı rengi görmeden önce bip sesini bekliyorum. "Yüz bir. Kahretsin," diye küfredip yere bırakıyorum. "Tamam, Eva'yı arama zamanı." Bu sefer onun telefonunu değil, iş hattını arıyorum.

Birisi hemen telefona cevap veriyor. "Selam, ben Levi, Eva bugün çalışıyor mu?"

"Öyle," diye onaylıyor, "bir müşteriyle birlikte."

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünüyorum ama ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. "Bu acil bir durum. Sence onunla hemen konuşabilir miyim?" Cici kollarımda sızlanırken aynı anda açıklama yapıyorum. "Ona telefonda olduğumu söyleyebilir misin?"

Uzun süre dündü ve ben tam ona çıkışmak üzereyken "Lütfen bekle" dedi.

"Beklememi söyledi," diye Cici'ye bilgi veriyorum ve yemin ederim Eva'nın telefonu açtığını duyana kadar bir milyon yıl geçmiş gibi geliyor.

"Merhaba," diyor nefes nefese.

"Neredesin?" İş yerinde olduğunu bildiğim halde sinirlenerek soruyorum, çünkü az önce orayı aradım. "Son bir saattir seni arıyorum. Kreşten aradılar."

"Ne?" diye çığlık atıyor. "Neden?"

"Cici'nin ateşi var," diyorum ona. "Seni aramaya çalıştıklarını söylediler."

"Siktir," diye tıslıyor. "Telefonum dün geceden beri rahatsız etmeyin seçeneğindeydi. Bu sabah kapatmayı unutmuş olmalıyım. Geliyorum."

"Hayır," diyorum, "sorun yok. O yanımda ve ben

evdeyim." "Ne?" Yine çığlık attı.

"İyiyim dedim, o bende. Ateşi yüz bir derece." Başını omzuma koyan Cici'ye dönüp bakıyorum. "Ona Tylenol vereceğim sanırım ama doktorunu aramalısın."

"Tamamdır," diye yanıtlıyor. "Tylenol'un nerede olduğunu biliyor musun?"

"Banyosunda, değil mi?" Teyit etmek için soruyorum, banyosuna doğru yürüyorum ve aynalı ecza dolabını açıyorum. "Beyaz bir şişenin içinde."

"Evet, ona iki nokta beş mililitre vermelisin." Tam ona iki nokta beşin ne olduğunu nereden bileceğimi soracaktım ki devam etti: "Şişeyi çalkalayın. Şişenin üst kısmını sıkın ve

çekip çıkarırsan, ona bağlı bir şırınga var. Yavaşça ağzına sıkın."

"Tamam, hallediyorum."

"En kısa zamanda orada olacağım," diye mırıldanıyor ve telefonu kapatıyorum.

"İyi haber, yakında burada olacak," diyorum Cici'ye. "Kötü haber ise beni yakaladın." Gülümsemiyor ve gözleri donuk bakıyor. "Hadi sana biraz ilaç getirelim." Yatak odasına geri dönüyorum ve onu alt değiştirme masasına yatırıyorum. Sızlanmaya başladı. "Biliyorum ama iki elime de ihtiyacım var," diye açıklıyorum ona, Eva'nın dediği gibi şişenin üstünü sıkıyorum ve sonra vidasını açıyorum. "Şimdi dürüst olacağım, bunun tadı güzel mi değil mi bilmiyorum." Kırmızı sıvıya bakıyorum. "Bir kontrol edeyim." Parmağıma biraz sürüp tadına bakıyorum. "Şimdiye kadar tattığım en kötü şey değil ve geçen gün tofu yedin, bu yüzden bunu alabileceğini düşünüyorum. Ama bu seni daha iyi hissettirecek." Ucunu ağzına sokuyorum ve emiyor. "Gördün mü, benim kızım bir şampiyon." Ağzına sıkıştırırken onu övüyorum. Ona gülümsüyorum. "Şimdi üzerimi değiştirip kanepede rahatlayabilir miyiz?" Şişenin kapağını yerine koyduktan sonra soruyorum. "Sadece şortumu ve tişörtümü giymem gerekiyor."

Onu kucağıma alıp yatak odasına doğru yürüyorum ve hiçbir yere gitmediğimi anlaması için dolabın halısının üzerine koyuyorum. Bir şort ve tişört alıp hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı üstümü değiştiriyorum.

Ellerini bana doğru kaldırıyor, yani onu kucağıma aldığımda yerde oturuyor. "Nasıl hissediyoruz?" Merdivenlerden inip mutfığa doğru yürürken soruyorum. "Biraz su içmeye ne dersin?" Yanlarında kulpları olan küçük pembe fincanını kaparak onu sorguluyorum. Elime alır almaz kapıyor ve ağzına götürüyor. Yavaşça oturma odasına doğru ilerliyorum. "Ne yapmalıyız biliyor musun?" Kanepeye oturup kumandayı alıyorum. "Sarılalım ve televizyon izleyelim."

Televizyonu açıp, onu göğsüme yatırarak kanepeye uzanıyorum. Kanallar arasında gezinirken başının üstünü öpüyorum. "Her şey yoluna girecek," diye onu yatıştırıyorum ve bana bakıyor, ağzından salyalar akıyor. "Bahse girerim şu anda kendini eşek gibi hissediyorsundur." Bana bakarken mızızlanıyor ve bana

Doğru. "Muhtemelen kık dememeliyim." Başını bir an için koluna yaslayıp sonra tekrar bana bakınca gülümsüyorum. "Eminim kendini... Bir bok diyemiyorum bile," diye mırıldanıyorum. "Eminim korkunç hissediyorsundur." Tabii ki bana cevap vermiyor, sadece yüzünü göğsüme sürtüyor ve smğ her tarafıma bulaşıyor. "Vay be." Ona bakıyorum. "Başka hiçbir kadın üzerime smk bulaştırmamıştı." Ona gülümsüyorum. "Sen ilksin." Başını göğsüme koymadan önce bana bir an gülümsüyor. Başının üstünü öpüyorum. "Her şey yoluna girecek." Kanepedeki keten örtülerden birini tutarak onu kaldırıyorum ve sonra tekrar göğsüme yatırıyorum. Başını göğsüme yaslarken "Smk içinde yatmanı istemiyorum," diyorum. Hareket etmediğinden emin olmak için elimi poposuna koyuyorum. O göğsümde dinlenirken televizyon izliyorum ve ilk kim uykuya dalıyor bilmiyorum, ben mi Cici mi?

Arabanın kapısını çarparak kapattım ve aceleyle ön merdivenleri çıktım. Aradığından beri suçluluk duygusu içimde dolaşıyor ve beni yiyip bitiriyordu. Lanet olası telefon rahatsız etmeyin açtı, bunu gördüğüm anda lanet olası şeyi duvara fırlatmak istedim, kendime çok kızmıştım. Bana ihtiyacı vardı ve ben yine orada değildim. Müşterimi bitirdim ve Raquel'e öğleden sonrayı temizlemesini söyledim. Neyse ki, bana yardımcı olması için önümüzdeki hafta işe başlayacak yeni birini işe aldım, bu yüzden omuzlarımdan büyük bir yük kalkacak.

Ön kapıyı açtım ve kanepeye baktım. Kelimenin tam anlamıyla vücudumdaki her şey duruyor. İki kanepede uyuyor, Levi'nin bacakları bileklerinde çapraz, televizyon ikisini izliyor. Tüm bu ebeveynlik olayına benimle birlikte iki ayağıyla atladı, arkasına bile bakmadan. Onu onunla birlikte gördüğüm her gün, ne kadar harika biri olduğuna daha çok şaşıyorum. Kendi çocukları için ne kadar iyi bir baba olacağını düşündüğümde de içim bir parça acıyor. Asla çocuk sahibi olmayacağını söylemiş olabilir, ama Cici ile ne kadar iyi olduğunu bildiğimden, fikrini değiştireceğinden hiç şüphem yok. İçimden çıkmak isteyen safrayı bastırıyorum, onun başka birinden çocuk sahibi olmasını tam olarak düşünmeye hazır değilim. Bir yıl sonra bunun nasıl olacağını düşünmek istemiyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu kendime itiraf etmek istemiyorum.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapıyı arkamdan kapatıyorum ve düğmeyi tıkırdamaması için çeviriyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp Levi'nin ayakkabılarının yanına koyduktan sonra parmak uçlarımla eve giriyorum. Cici onun göğsünün üstünde yüzüstü yatıyor, iki eli iki yanında yumruk olmuş, emziği ağzında sallanıyor. Yanakları kıpkırmızı ve uzanıp alına hafifçe dokunuyorum. Gözlerim ondan, gözleri artık açık olan Levi'ye kayıyor. "Hâlâ sıcak mı?" diye soruyor sessizce ve kıpırdamadan.

Uyanmak için gözlerini birkaç kez kırıştırırken, "Hayır," diye yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

"Ona Tylenol verdim," dedi ve sonra yüzü gülümsedi, "onu bir şampiyon gibi aldı. Sonrasında biberon vermedim çünkü midesini bozacağından korktum. Ama su içti, çünkü bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm." Göğsümde yine bir dolgunluk hissettim.

"Ben de aynısını yapardım," diye onu temin ederim.

"Tylenol'ün tadına baktın mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Çok tatlı." "Tadına baktın mı?" Şaşırmış bir şekilde soruyorum. "Neden tadına bakasın ki?"

"Tadının kötü olup olmadığını bilmek istedim," diye yanıtlıyor ve Cici göğsünde kıpırdandığında hareket etmeyi bırakıyor, ama Cici sadece yan dönüyor, her şeyden çok göğsüne sarılıyor.

"Çok üzgünüm, Levi." Onunla konuşurken sesim titriyor.

"Ne için?" diye soruyor ve gözlerinin benimkileri aradığını görebiliyorum.

"Sen bunun için kaydolmadın." Kelimeler ben onları durduramadan döküldü ve bir gözümden de yaş geldi. Eve döndüğüm süre boyunca güçlü olmaya çalıştım. Kendime böyle şeylerin olabileceğini söylemeye çalıştım. Kreşin çağrısına cevap vermeyerek büyük bir hata yaptığım için kendimi hırpalamamaya çalıştım.

"Hey," diyor, "hayatımda aynı anda ağlayan tek bir kadın var." Bundan bir şaka çıkarmaya çalışıyor. Beni güldürmeye çalıştığını bildiğim için ona hak veriyorum. "Doktor yarına kadar hala ateşi çıkarsa onu aramamı söyledi."

Kızgın olduğunu hemen anladım. Bütün tavrı değişti. Gözleri sertleşiyor, çenesi ısırırken sertleşiyor ve alnındaki damar patlayacakmış gibi görünüyor. "Sana yeni bir doktor lazım." Uyandırmadığından emin olmak için Cici'ye bakıyor. "Ya kulak enfeksiyonu varsa?" diye soruyor ve benim ona verecek bir cevabım yok. "Ya da boğaz ağrısı?"

"Ya da hiçbir şey." Bana ters ters baktığı o anda tek kelime etmemem gerektiğini anlıyorum. Ellerimi ateşkes yapar gibi kaldırdım. "Ben sadece mesajı iletıyorum."

"Onu kendim arayacağım," diye fısıldarken sıkılmış dişlerinin arasından sesleniyor.

"Kalktığında Addison'ı FaceTime'la arayacağım ve ona ne yapacağını soracağım. Çocuk sahibi olan tanıdığım tek kişi o."

"Onaylıyorum," diye onaylıyor ve bu sefer elimde olmadan yüksek sesle gülüyorum, sesle sıçrayan Cici'yi şok ediyorum. Hemen kollarını ona doluyor ve onu kendine daha da yaklaştırıyor. "Git buradan," diye fısıldıyor.

Elimi kaldırdım. "Yarınki randevularımı değiştirebilir miyim diye bakmaya gidiyorum." Ayağa kalkıyorum.

"Yapabilirim." Cici'ye bakar ve hâlâ uyuduğundan emin olur. Emzik şimdi ağzından düşüyor.

"Seyahat etmiyorum, bu yüzden onunla evde kalabilirim."

"Emin misin?" Ellerimi birleştirirken soruyorum ve o da başını sallıyor.

"En kötü senaryo." Bana sırtıyor. "İşler kötü gider ve ben seni ararım." Başını yana eğiyor. "Tabii rahatsız etmeyin yazısını çıkarırsan." Şimdi ona ters ters bakan benim, aynı anda elimi kaldırıp ona ters ters bakıyorum.

Gülmemeye çalışırken göğsü kıpırdıyor ama Cici başını kaldırıp ona bakıyor. Daha iki dakika önce bana dik dik bakan gözleri şimdi yumuşaklıkla dolu. "Merhaba kızım." Sesi de yumuşak. "İyi uyudun mu?" Burnunu ileri geri ovmak için onun göğsünü kullanıyor. "Buna evet diyeceğim." Başını öpüyor ve tek yapabildiğim ikisini izlemek oluyor. Kalbim önümdeki manzara karşısında eriyor, bunun sonsuza dek sahip olacağım bir anı olacağını biliyorum.

Cici'nin bana bakması bir saniye sürüyor. "Merhaba bebeğim." Elim uzatıyorum ve bana o kadar çok gülümsüyor ki ağzından bir topak salya akıyor. "Bu çok fazla salya." Bana doğru eğilmesini bekliyorum ama onun yerine Levi'nin kollarında öylece duruyor, kıpırdama zahmetine bile girmiyor. Levi kolunu ona sararken o sadece bana bakıyor.

"Addison'ı arayacak mısın?" diye hatırlatıyor ve ben sadece başımı sallıyorum çünkü nedense boğazımda bir yumru var.

Addison'ın numarasını bulup FaceTime düğmesine basıyorum. Zil sesi Cici'nin kafasını kaldırmasına neden oluyor. "Oh, bunun için mi uyandın," diyorum ona, zil sesi kesilip beyaz daire dönüp dolaşıp bağlanıyor dediğinde gülümseyerek. Birkaç saniye sonra yüzü ekranı dolduruyor. "Merhaba." Bana gülümsüyor ve sonra yan tarafa bakıyor. "Ben Eva," diyor yanındaki kişiye.

"Hey," diye selamlıyor Stefano kafasını telefona uzatırken, "Cici'yle ne oldu?"

Nasıl duyduğunu merak ederek telefona bakıyorum. "Kreşten aradıklarında toplantıdaydım," diyor Levi ve ben yine tavana bakıyorum, kendimi suçlu hissetmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Ateşi var-" diye söze başladım.

"Yüz bir," diye araya giriyor Levi ve ben ona bakıyorum. "Sadece ona haber veriyorum."

Telefona bakıyorum, Addison'ın dudaklarını büktüğünü ve gözlerini telefona dikip beni izlediğini görüyorum. "Başka hangi semptomları var?" diye soruyor sonunda.

"Ateş ve salya, akan burun."

"Diş çıkarıyor gibi görünüyor," diye değerlendiriyor Addison. "Diş çıkarma üzücü bir şekilde uzun sürebilir ve onlar için yapabileceğiniz pek bir şey yoktur."

"Hangi tıp fakültesinden mezun oldu?" Levi'nin, emziğini çiğneyen ve bacağını havaya kaldıran Cici'ye mırıldandığını duyuyorum.

"Daha kırılmadı mı?" diye soruyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neyi aştı?"

Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Diş etleri, dişleri hissedebiliyor musun?" Dönüp Levi ve Cici'nin yanındaki kanepeye oturuyorum.

"Merhaba çocuklar," diyor Levi, Cici'yi kucaklayan elini kaldırarak, ama sadece bir saniyeliğine.

Addison, "Dişlerini hissedip hissedemediğini anlamak için diş etlerini hissetmelisin," diye talimat veriyor ve ben sadece Levi'ye bakıyorum.

"Bunu yapmayacağım," diye karşılık veriyor, diğer elini onun yüzüne koyarak. "Onu rahat bırak." Stefano'nun güldüğünü duyuyorum ve Levi'nin ona ters ters baktığını görüyorum. "Ya onu incitirsem ve benden nefret ederse?"

Stefano ve Addison aynı anda, "Senden nefret etmeyecek," derler.

"Neden konuşuyorsun ki?" Levi bağıyor. "Avery diş çıkarırken yanında değildin, yani bu konuda söz hakkın yok. Beş yaşına geldiğinde ve tacını ödünç almak istediğinde seni arayacağım." Stefano başını geriye atıp gülmekten kendini alamıyor. Kız beş yaşına girdiğinde onu arayacağını söylemesine odaklanmamaya çalışıyorum. "Sen kızların tarafındasın."

"Ben kimsenin tarafında değilim." Ellerini barışçıl bir şekilde kaldırıyor.

"Tamam, yapacağım." Bunu yapmak istediğimden emin değilim. Çünkü ya Levi haklıysa ve bu onun canını yakarsa, ya bu yüzden benden nefret ederse? "Sadece diş etlerini yoklayacağım," diyorum bana bakan Cici'ye.

Alt dudağını aşağı çekiyorum. "Diş etleri beyaz görünüyor," diye gözlemliyorum, korkmamaya çalışıyorum ama korkan Levi.

"Bu normal mi?" diye soruyor, dokunuşumdan kaçacakmış gibi bakarak. "Çabuk, Google'a bakmalısın."

"Telefondayım," diye hatırlatıyorum ona telefonu kaldırırken. "Google'da nasıl arama yapmamı istersin?" Tek yapabildiği bana ters ters bakmak. Onu görmezden geliyorum, parmağımı ağzına sokup alt diş etini yokluyorum. Gözlerim Levi'ninkilere kayıyor. "Sanırım hissediyorum."

"Hissetmek istiyorum." Elini yukarı kaldırıyor ve parmağını kızın ağzına sokmak üzereyken duruyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Az önce yaptığımı gördün," diye işaret ediyorum ona. "Ağladı mı? Sadece alt sakızına dokun."

Cici'ye bakar. "Bunu sadece bana söylediği için yapıyorum, istediğim için değil." Addison ve Stefano telefonun diğer ucundan kıkırdarken ben de gözlerimi deviriyorum. Alt dudağını aşağı doğru hareket ettiriyor, parmağını ağzına sokup alt diş etinde hafifçe gezdirirken aşağıya bakıyor. "Sanırım hissediyorum," diyor yüzündeki şok ifadesiyle. "Sert hissediyorum."

Gördüğüm şeyden emin olmak için "Beyaz olup olmadığına bakın" dedim.

"Hayır." Islak parmağını gömleğine silerken başını sallıyor, umursamıyor bile. "Kontrol edeceğim." Ona önemli bir şey olmadığını göstermeye çalışıyorum. "Neyin var senin?" Bana ters ters bakarken ona bakıyorum. Dudağını aşağı indiriyorum ve alt diş etinde iki yuvarlak kabarık beyaz iz görüyorum.

"Avery'ye yardımcı olan şey," diye öneriyor Addison, "diş kaşıcılar." Levi'ye bakıyorum.

"Not almıyor musunuz?" diye soruyor. "Kağıt kalem alın ki hatırlayabilelim."

"Dişlikleri hatırlamak için kâğıt kaleme ihtiyaç duymam beni aşıyor," diye çıkışıyorum ona. "Dişler ve ers gibi."

"Onları çiğneyebilmesi için dondurucuya koymak işe yarıyor." Addison aramızdaki küçük kavgayı ayırmaya çalışıyor.

"Bu ne kadar sürecektir?" Levi ona sorar.

"Avery altı aylıkken salya akıtmaya başladı ve ancak bir yaşında diş etlerini kırdı."

"Altı ay!" Levi bağıyor. "Bu normal değil." Addison ona sadece güler.

"Ayrıca, bir yüz bezini ıslatıp otuz dakika boyunca buzluğa koyarsan, bu da yardımcı olacaktır." Addison bana gülümsüyor. "Kesinlikle ebeveynliğin eğlenceli bir parçası değil."

"Yok artık," diye mırıldanıyor Levi, "altı ay. Bu çok fazla gün demek."

Stefano başını sallayarak az önce söylediklerini tekrarlar: "Bu çok fazla gün demek." "Adli muhasebecisin ve altı ayda kaç gün olduğunu bilmiyorsun."

Levi öylece bana bakıyor, çenesi geriliyor ve alnındaki damarlar artık gerçekten zonkluyor. Sıkılmış dişlerinin arasından "Kapat telefonu," diye homurdanıyor.

Şu anda bu kadar üzgün olmasaydı, yüzüne gülerdim, ama sesinin uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi geldiğini biliyorum, bu yüzden tek yapabildiğim dudaklarımı yuvarlamak ve yüzüne gülmemeye çalışmak. "Tamam, yardım ettiğin için teşekkürler," diyorum Addison'a, o ise sadece başını sallıyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Bana baktı ve sonra Levi'ye baktı. "İkinize de iyi eğlenceler."

Yirminci Bölüm

Levi

Bir elim göğsümde, diğer elim yatağın ortasında duran yastığın üzerinde, yatak odasına gittikçe yaklaşan ayak seslerini dinleyerek yatağa uzanıyorum. Çok yorgun olduğum için gözlerim yanıyor. "Yattı mı?" Eva tekrar yatak odasına girdiğinde başımı kaldırıyorum.

Ayaklarını yatağa doğru sürüklüyor, büyük bir gümbürtüyle karnının üzerine çöküyor, ayakları a ı nedeniyle yana yatıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. Başının yanından monitör ekranına doğru bakıyorum, Cici'nin yüzüstü yattığını ama hareket etmediğini görüyorum.

"Mızımız mıydı?" Ekranı bakmayı bırakıp başımı yastığa koyuyorum, gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Yanma daha da kötüleştiriyor ve neden vücuduma bir Mack kamyonu çarpmış gibi hissettiğimi merak ediyorum.

"Birazcık," diye aktarıyor ve örtülerin hareket ettiğini hissediyorum, bu yüzden kendini örttüğünü biliyorum. "Hareket edemiyorum."

Başını bana doğru çevirdiğinde gözlerim bir an için açılıyor.  rt n n altında top gibi kıvrılmış, gözleri kapalı, elleri yanağının altında. "Işık açık."

"Gözlerini kapatırsan öyle değil," diyor ve kalkıp ışığı kapatmak için örtüyü üzerimden atıyorum. Yatağın onun tarafına doğru yürüyüp lambasını kapatıyorum. "Klaket şeyini almalıyız," diye mırıldanıyor, vücudu hareket etmiyor.

"Onu yedide yatırdık." Yatağın benim tarafıma doğru yürüdüm. "Ve o zamandan beri üç kez kalktı." Eğilip telefonuma dokunuyorum. "şu an gece yarısı."

"Haber verdiğin için teşekkürler," diye homurdanıyor ve ben de kıkırdayarak ona bakıyorum. "Umarım bu gece için yatmıştır."

Onu uyandırmak için hareket etmekten ve gürültü yapmaktan korkarak yatağa giriyorum. Onu kreşten eve getirdiğimden beri her dört saatte bir ateşleniyor. İlaçların etkisinin ne zaman geçtiğini anlayabiliyordunuz. Fazladan huysuzlanıyordu ve her şeyi denedik. Yani her şeyi. Stefano ve Addison'la telefon görüşmemiz biter bitmez giyinip Wal-Mart ve Target'a gittim ve elime geçen her diş kaşıyıcıyı aldım. O kadar çok farklı diş kaşıyıcı vardı ki aklım almıyordu. Bir saat sonra üç çanta dolusu şeyle eve girdim. Z rafa diş kaşıyıcım var. Muzlu diş fırçası diş kaşıyıcı, emzik diş kaşıyıcı, eldiven diş kaşıyıcı aldım,

Dondurucuya koyduğunuz bir çift yuvarlak dişlik. Adını siz koyun, ben aldım. Eğer adında diş kaşıyıcı varsa, benimle eve geldi. Tekrar ağladığını duymadan önce on dakikadan fazla uyuduğumu sanmıyorum.

"Bu olamaz," diye homurdanıyor Eva ve sesi neredeyse hayal kırıklığı içinde ağlıyormuş gibi çıkıyor.

"Onu ben alırım," diye teklif ediyorum, kalkıp yatak odasına doğru yürüyorum. Sızlanmalar önce feryada, sonra da çığlığa dönüşüyor. Odaya girdiğimde karnının üzerine yuvarlanmıştı ve şimdi poposunun üzerinde oturuyordu. "Neyin var kızım?" Yavaşça söyledim ve onu kaldırmam için ellerini kaldırdı. "Bu sefer ne oldu sana?" Ateşli olup olmadığını anlamak için dudaklarımı başına götürürken soruyorum ve neyse ki değil. Bana bakıyor ve yumruğunu gözlerini ovmağ için kullanıyor. "Yorgun musun?" Sallanan sandalyeye doğru yürüyorum. "Sanırım yorgun olmamak için uyumak zorunda olduğun için." Pijamasına takılı olan emziğini alıyorum. "Uyumakta zorlanıyor musun?" Emziği ağızına sokarak soruyorum. Onu sallamaya başladığımda başını göğsüme koyuyor, başımı sandalyeye yaslayıp gözlerimi dinlendiriyorum.

"Onu şımartacaksın," diye suçluyor Eva ve gözlerim çakmak çakmak açılıyor. Kapı pervazına yaslanmış, ayaklarını bileklerinden kavuşturmuş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. Üzerinde yine bir çift ganimet şortu ve ona uygun bir atlet var. Saçları yüzüne dökülmüş ve yarı karanlıkta sadece silüetini görebiliyor olsam da yüzünde bir gülümseme olduğunu hayal edebiliyorum. Sanki biri göğsümde oturuyormuş gibi hissediyorum ve bu, göğsümdeki küçük kızıdan çok daha fazlası.

"Sadece tekrar uykuya dalana kadar," diye fısıldıyorum ona, elim sırtında ve poposunda. "Sadece biraz sallanmaya ihtiyacı var. Yatağına dön." Benimle tartışmıyor, bu da yorgunluk noktasını geçtiği anlamına geliyor. Normalde bunu üstlenmeye çalışırdı ama bugün değil. Dönüyor ve yatak odasına doğru yürürken kıcının hareketini izliyorum. Çalım atmaya çalıştığını bile sanmıyorum, ama oluyor ve ben aval aval ona bakıyorum.

Hafifçe horladığını duyana kadar Cici'yi sallıyorum, onu uyandırmamak için elimden geldiğince yavaş kalkıyorum. Onu beşidine koyarken bile çok fazla hareket ettirmemeye çalışıyorum, yan yatırıyorum. Onu yatırır yatırmaz biraz mızızlanıyor ama ben

hafifçe poposuna dokunuyorum. Ben sessizce odadan çıkarken o hemen uykusuna geri dönüyor.

Hemen yatağa giriyorum, başım yastığa değmeden gözlerim kapanıyor. Eva'nın yanımda bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama şu anda hangi gün olduğundan bile emin değilim. Üniversitedeyken bazen günlerce uyanık kaldığım olmuştı. Partiye gittiğimi, eve altıda geldiğimi ve sekizde derse koştüğümü hatırlıyorum. Şimdi yetmiş iki saattir uyanıkım gibi geliyor. Sanırım ona bir şeyler mırıldanıyorum ama gözlerimi açacak enerjim bile yok. Derin bir uykuya dalmam on saniyeden az sürüyor.

Feryatlar tekrar havayı doldurmadan önce ne kadar uyuduğumu, on dakika mı yoksa altı saat mi uyuduğumu bilmiyorum. "Bu gerçek değil." Yanımdan bir ses duyuyorum ve yanımda sıcak bir şey hissediyorum, ayrıca bacaklarımda da ağırlık hissediyorum. Gözlerimi açtığımda hâlâ sırtüstü yattığıma ve sıkıştığımndan beri hareket etmediğime şaşıyorum. Eva'nın kızı kalçama dayanmış ve bacakları geriye atılmış, benimkilerle iç içe geçmiş. Şu anda karnının önünde duran yastık bariyerini aştığını fark ettiğini bile sanmıyorum.

"Ben onu getiririm," diye tekrar teklif ediyorum, hareket etmesem de.

"Hayır," diyor, benden uzaklaşıyor, yanıma bir soğukluk çöktüğünü hissediyorum. "Geçen sefer onu haklamıştın." Yatağa otururken ışığı açıyor, sanırım gerçekten uyandığından ve sadece sayıklamalarını duymadığımızdan emin olmak için monitöre bakıyor. "Kesinlikle kızgın." Monitörü tekrar yan masanın üzerine koyuyor.

Doğruluyorum ve saati gösteren telefonuma dokunuyorum. "İki saat oldu," diyorum yüzümü ovuşturarak. "Yine ateşi çıkmış olabilir. Lanet olası dişler." Örtüyü kapıp üzerimden atıyorum ve Eva'nın yattığı tarafa fırlatıyorum. "Hayatım boyunca bir şeyden bu kadar nefret ettiğimi hatırlamıyorum." Eva'ya bakmak için dönüyorum. "Bir şişe getireyim. Akşam yemeğinde pek bir şey yemedi, o yüzden acıkmış olabilir."

Yataktan kalktı, bana bakmak için döndü. Gözleri yüzünde kocaman oldu. "Bu da ne?" Hiç şüphesiz ona aletimi gösteren şortumu işaret ettiği yere bakıyorum.

"O benim sikim olurdu," diye bilgilendirdim onu, bu noktada umursamayacak kadar yorgundu. Ayrıca, kıcını üzerime koyması kısmen onun suçuydu. Benim aletim ikimizin de uyuduğunu nereden bilecekti? Benim aletim onun yasak bölge olduğunu nasıl bilmez?

Şimdi dudaklarını yuvarlıyor. "Gidip icabına bakmak ister misin?" Arkasındaki banyoyu işaret ediyor. İki dakika önce şok olmuş gözleri şimdi kahkahalarla parlıyor.

"Bu işler böyle yürümez." Ellerimi kalçalarımın koydum.

"Gerçekten mi?" Kalçalarını yana doğru eğiyor ve ellerini göğüslerinin altında birleştirerek onları daha da yukarı kaldırıyor. "Yani bunca zamandır boşuna mı mastürbasyon yapıyordum?" Ona ters ters bakıyorum. "Bir kere öğrenirsen, patlarsın diye düşündüm." Ellerini havai fişekleri yaymak için kullanıyor. "Sonra uykuya geri dönüyor."

"Uyanık olması aletimin suçu değil," diye açıklıyorum ona, "kıcın neredeyse üstündeydi. Bariyeri aştığını nereden bilebilirdi ki?"

Nefes nefese kaldı. "Bariyeri ihlal etmedim." Başımı yana eğiyorum, yatağa doğru yürüyorum ve yastığın yatağın kendi tarafında, kenarda olduğunu ona göstermek için örtüleri hareket ettiriyorum.

"Şuna bakar mısınız?" Sesim kutlama ile doluyor.

"Kalktığımda yastığın yerini değiştirdim." Ellerini havaya kaldırıyor ve benim yapabildiğim tek şey ona başımı sallamak oluyor.

"Cici ağlarken cidden sikimi mi tartışıyoruz?" Ben soruyorum. "Sorun değil, geçer." Tekrar ona bakıyorum ve gözlerim yüzünden aşağıya, bol olan ama belki de sertleşmiş aletimden o kadar da rahatsız olmadığını gösteren atletine doğru kayıyor. "Sikime bakmayı kes, meme uçların sertleşiyor." Söz konusu meme uçlarını işaret ediyorum, memesine bakarken ona sırtıyorum. "Gidip bununla ilgilenmek ister misin?" Ona gülmemeye çalışarak banyoyu işaret ediyorum.

"Bebeği ben alırım," diye homurdanıyor ve sanki bir yarıştaymış gibi odadan kaçıyor.

"Şişeyi getireyim," diye sesleniyorum boş kapı aralığından, sikime bakmadan önce. "Gerçekten yanlış ağaca havlıyorsun koca adam."
Merdivenlere doğru yürürken. Cici'yle konuştuğunu

duyabiliyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, "şu
kocaman gözyaşlarına bak."

"Ateşi var mı?" Aşağıdan bağıriyorum.

"Bence de!" diye bağıriyor v e ben de ellerimi kalçalarımaya koyup tavana bakıyorum.

"Sabah onu doktora götüreceğiz!" Mutfağa doğru yürürken ona bağıriyorum ve onları kurutmaya yardımcı olan sahte plastik çimlerden bir şişe alıyorum. Makinenin altına yerleştirip bir düğmeye basıyorum ve daha önce her seferinde olduğu gibi ne kadar çabuk bittiğine şaşırıyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Eva'yı duyuyorum, "Bezin doluydu ve şimdi tamamen temiz ve kurusun." Onu alt değıştirme masasının üzerine çıkarıyor. "İşte benim mutlu kızım." Cici emziğini çiğniyor ve sonunda gözleri bana geliyor. O kadar büyük gülümsüyor ki emziğı ağzından düşüyor. "Gördün mü, sana biberonla geleceğini söylemiştim."

Yüzümde kendi gülümsememle ona doğru yürüyorum. "Kızım aç mı?" Eva'ya şişeyi uzatırken soruyorum. "Ona Tylenol verdin mi?" Sallanan sandalyeye doğru yürürken başıyla beni onaylayan Eva'ya bakıyorum. "Görüyorum ki sorununu halletmişsin." Önce bana, sonra da sikime baktı.

Atletine bakıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, gülümsememi gizlemeye bile çalışmıyorum. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Bölüm Yirmi Bir Eva

"Saat kaç oldu?" diye mırıldanıyor yanımdan, ben yatağa yan yatmışken. Ayaklarım hâlâ yatağın dışında ama ahşap zeminde uyuyabileceğime eminim.

"Sanırım dördü biraz geçiyor," diye cevap veriyorum, üstümü örtme zahmetine bile girmeden. "Nasıl oluyor da bütün gece ayaktaydı ve yorgun bile değildi?"

"Sanırım çok yoruldu," diyor ve ben ona sinirli bir şekilde bakıyorum.

"Kimse sana sormadı Levi," diye homurdanıp yatağın kendi tarafıma dönüyorum. Kıçımı ona dayamış ve bacaklarım onunkilere dolanmış bir halde uyandığımdan beri yatağın kendi tarafıma yapışmış durumdayım.

Gülüştünden yatağın hareket ettiğini hissederek top gibi kıvrılıyorum. "Şimdi anlıyorum," diyor ve ben inliyorum.

"Ne aldın?" Neden konuştuğumu bile bilmiyorum; enerjimi saklıyor olmalıydım.

"Al Pacino'nun oynadığı film. *Insomnia*. Daha önce anlamamıştım, uykusuzluktan nasıl delirdiğini. Ama şimdi," diye mırıldanıyor, "şimdi anlıyorum. Sanırım sayıklamaya başlıyorum."

Şimdi gülmekten kendimi alamıyorum, gülerken tüm vücudum hareket ediyor. "Sen de öylesin," diyor ve ikimiz de aynı anda duyuyoruz.

O lanet feryat ikimizi de inletiyor. "Bu mümkün mü?" Ona bakıyorum. "Onu acile götürmeli miyiz?"

"Hayır." Ayağa kalkıyor. "İnternette diş çıkarma ve uykunun birlikte gitmediğini okumuş olabilirim ya da olmayabilirim."

"Yaptın mı, yapmadın mı?" Yataktan kalkıp ona bakıyorum.

"Tam bu noktada." Gözleri hâlâ kapalı, onu kontrol etmeme izin veriyor. Göğsü çıplak ve çok belirgin. Şortu kalçasının bir tarafında aşağıya doğru iniyor, karnında neredeyse sikine doğru inen bir ok gibi parlayan bir miktar kıl var. Uzun zamandır onun etrafındaydım, kız tavladığını gördüm ama aletini hiç birkaç saat önceki kadar belirgin görmemiştim. "Hiçbir fikrim yok."

Başını sallıyor ve ben de dönüp yatak odasından çıkıp kızımın odasına doğru yürüyorum. "Bebeğim," diye inliyorum, onu beşiğinden çıkarırken. "Senin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Onu bana getirin!" Levi yatak odamızdan bağılıyor.

"Gelip bizimle yatakta uyumak ister misin?" Emziğini emerken ve kapıyı işaret ederken soruyorum. "Sakin bana senin de ona aşık olduğunu söyleme."

Yatak odasına doğru yürüyorum. Kapıdan çıkar çıkmaz "Bana başka kim aşık?" diye soruyor.

"Ben hariç her kadın Levi'nin cazibesine kapılır." Gözlerine bakmaktan kaçınıyorum, çünkü bu noktada olan biten hiçbir şeyden emin değilim. Aletine baktıkça meme uçlarım sertleşiyor, kığım vücudunu mıknaş gibi çekiyor ve çok ama çok uzun bir gece oldu. Onu yatağın ortasına poposunun üzerine yatırıyorum. Levi'yi görünce gülümsüyor ve ona doğru dönüp başını göğsüne koyuyor. "Ugh," diyorum yatağa girerken, "bir tanesi daha tozu ısırdı."

Gölmekten kendini alamıyor. "Benim cazibeme kapılmayan tek kişi sensin." Onun sırtını okşar. "N'aber bebeğim?" Ona bakıyor, saat beş gölgesi görünüyor, sesi uykuyla kalınlaşmış. "Yorgunsun, değil mi?" Hızlı bir hareketle onu göğsüne yatırıyor ve yatağın içine doğru ilerliyor.

Yüzünü bana doğru çevirdiğinde ona "Bariyeri parçalıyorsun," diyorum.

"Kıçın o bariyeri dört saatten kısa bir süre önce kırdı." Başını arkaya çeviriyor ve gözlerini kapatıyor. "şimdi neden konuşmayı kesmiyorsun ve bakalım ne kadar uyuyacak?"

"Muhtemelen bu yüzden cazibene kapılmadım," diye homurdandım, "tanıdığım en sinir bozucu insansın."

"şşşt," diyor bana, gözlerim Cici'ye gidiyor. Gözlerinin gittikçe ağırlaştığını görüyorum.

Yastığı diğer tarafıma, sırtıma doğru çekiyorum ve ikisini, dışarıda yükselen güneşten gelen yumuşak ışığı izliyorum. İkisi de uyuyor, adamın kolları kadının etrafında koruyucu. Uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey bu.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve uykuya daldığım andaki pozisyonumdayım. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum ve yanımdaki yatağın boş olduğunu görüyorum. "Levi?" Adını sesleniyorum, yatak odasının kapısına bakmak için dönüyorum ama kapı kapalı. Yataktan kalkıp kapıyı çekerek açıyorum ve aşağıya inip onları buluyorum.

Cici köpük halısının üzerinde, yatağa girdiğinde üzerinde ne varsa aynısı olan Levi'nin karşısında oturuyor. Saçları parmaklarını geçirmiş gibi görünüyor ve bir elinde bir fınan kahve tutarken sırtı kanepeye dayanmış durumda. "Bu mavi," diyor, elindeki mavi topu kaldırıp ona doğru yuvarlayarak.

Topu eline aldığında ciyaklıyor. "Mavi," diyor tekrar. Ona gülümsüyor ve ona baktığını hissetmiş olmalı ki bana bakıyor. "İyi günler." Kahvesini içerken sırtıyor.

"Saat daha bir bile değil," diye karşı çıkıyorum, elimi çevirdiğimde saatin öğleden sonra biri geçtiğini görüyorum. "Aman Tanrım," diye hayıflanıyorum. "Neden bu kadar uzun süre uyumama izin verdin?"

"Dışarıdaydın, dışarıda gibiydin. Ağzından salyalar akıyordu." Elim hemen yanağıma gidip ıslak olup olmadığını kontrol ediyor, bu da onu güldürüyor.

"Ne zamandır ayaktasın?" Kahve makinesine doğru yürürken sordum.

"Yaklaşık bir saattir, şişesini yeni bitirdi."

"Bir saat mi?" Kahve kokusu odayı doldururken ona bakarak soruyorum. "Ateşi var mıydı?"

"Hayır, ateşim yok." Bir elini havaya kaldırdı. "Ayrıca ona mısır gevreği yedirmeye çalıştım ama yemedi."

Kahve fincanımı kanepeye taşıyorum, üzerine oturup onları izliyorum. "Daha iyi görünüyor," diye not ediyorum, ağzında emziğiyle gülümserken onu izliyorum. "Oh, şimdi mutlu muyuz?" diye soruyorum. "Eğer uyumak istersen, ona ben bakabilirim."

"Hayır." Başını sallıyor ve benim tek yapabildiğim onu izlemek oluyor. "Uyandım, kahve içtim. Yeni bir gün."

Ona cevap vermiyorum çünkü telefonu üst kattaki yatak odamızda alıyor. "Hemen döneceğim." Ayağa fırlayıp merdivenlere koşuyor ve ben de onu merdivenleri ikişer ikişer çıkarken izliyorum.

Dönüp bana bakan Cici'ye bakıyorum, evet, ona baktığını görüyorum. "Lütfen, onun göğsünde uyuyakalmışsın." Ayağa kalkıyorum, onunla birlikte yere yatıyorum. "Yani beni yargılayamazsın." Eğiliyorum ve burnumu onunkiyle ovuyorum. "Güzel bir vücudu var, bunu asla inkâr etmedim." Bir yudum alıyorum

kahve. "Şimdi neden bütün gece ayakta olduğunu ve şimdi de mısır gevreğini yemediğini konuşalım." Bana bakıyor, bana gevezelik ederken emziği ağzından düşüyor. "Evet, öyle mi?" Başım la onaylıyorum. "Bakalım şimdi aç mısın?"

Onu kucağıma alıp mama sandalyesine götürüyorum ve sandalyeye oturtuyorum. "Bu sabah ya da aslında öğleden sonra meyve ister misin?" Buzdolabına doğru yürüyorum ve sevdiğini bildiğim çilekleri çıkarıp yıkadıktan sonra minik parçalara ayırıyorum. Parçaları eline alıyor, bir kısmını yiyor ama sonra geri kalanını yere atıyor. "Bir köpek almamız gerekebilir." Ben bir yüz bezini ıslatıp yanına gidip yüzünü silerken mama sandalyesinden ağlamaya başlıyor. Benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Sadece bir saniyeliğine," diyorum ona, "işte, bitti." Yumuşak ağlamaları şimdi tiz bir çığlığa dönüşüyor. "Aman Tanrım," diyorum sakince, onu kucağıma alarak. "Neyin var?" Yanağıma başına koyuyorum ve gerçekten sıcak oluyor.

"Neler oluyor?" Levi merdivenlerden iniyor, sanki onu ağlatan benmişim gibi bakıyor.

"Sıcak," diyorum ona, termometreyi dün gece ya da bu sabah bıraktığım yatak odasına doğru yürürken. "Ateşini kontrol edeceğim," diye belirtiyorum. Yatak odasına girer girmez üzerime kusmaya başladı. Kusmuğu gömleğimden aşağı inerken adımımın ortasında durdum.

Bunun olmayacağını düşünerek gözlerimi kapatıyorum. "Sanırım bu yüzden ağlıyor?" Levi arkamdan söylüyor.

"Aman Tanrım," diye öğürüyorum, başımı yana çeviriyorum, nefes almıyorum. "Kusacağım."

"Tamam," diye araya giriyor Levi, "Onu yakaladım. Sanırım birinin banyoya ihtiyacı var." Onu kol uzunluğunda tutuyor. "Tam bir banyo ve duş gibi." Elini yana koyuyor. "Sanırım kakasını da yaptı." Tıkanır. "Bu kıyafetlere ne kadar bağlıyız?" diye soruyor onu çevirirken ve görüyorum ki kaka yapmış ve sırtından yukarı çıkıyor. "Çocuk hariç her şeyi atıyoruz."

"Üstümü değiştirip gelip onu alacağım," diyorum ve yatak odama doğru yürüyorum.

"Benim için endişelenme," der omzunun üzerinden, "kendin için endişelen. Bacaklarının her yerinde var."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"O kıyafetleri de at," diye ısrar ediyor ve tek yaptığım banyoya girip kapıyı arkamdan kapatmak oluyor.

Aşağıya bir göz attım ve çilek parçalarıyla karışık beyaz parçalar gördüm. "Belki de meyveleri yapmamalıydık." Kıyafetleri vücudumdan sıyrıp çöp kutusuna attıktan sonra dönüp duşu başlatıyorum. Duşa girmeden önce elimi ılık suyun altına koyuyorum.

Su üzerimi yıkarken başımı arkaya yaslıyorum, gözlerim kapanıyor ve hemen Levi'yi görüyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, lif kabağını kapıyorum ve bacağımı kaldırıp bileğimden yukarıya doğru köpürtmeye başlamadan önce biraz vücut yıkama suyu ekliyorum. "Sikime bakmak meme uçlarını sertleştiriyor." Az önceki sesi kafamın içinde çınlıyor. Aşağıya baktığımda, onun sikine bakarken sert olan meme uçlarının aynısını görüyorum. Aletinın hatırası şimdi kafamda tekrar tekrar oynuyor. Lif kabağını boynuma yerleştiriyorum, sabun köpükleri yıkandıkça meme uçlarım geriliyor. Lif kabağı ile meme uçlarımı ovuyorum ve nefesim kesiliyor. "Siktir," diye fısıldıyorum gözlerimi kapattığımda ve onu burada, yanımda, duşta çıırılçıplak hayal ediyorum. Parmaklarım karnımdan aşağıya ve amıma doğru hareket ederken lif kabağı ellerimden düşüyor. Dizlerinin üzerine çöktüğünü, ağız beni yutarken gözlerinin bana baktığını hayal ederken bir parmağımı içime kaydırıyorum. Mavi gözleri koyu zümrüt rengine dönerken, dili beni klitorisimden açıklığıma kadar yalıyor ve oraya kaydırıyor. "Evet," diye tıslıyorum, başparmağım klitorisimle oynarken bir parmağımı daha sokuyorum, bu his beni inletiyor. Gözlerim kapanıyor, parmaklarını, dilini, dişlerini hayal ediyorum. "Tanrım," diye öyle yüksek sesle inliyorum ki yankılanıyor.

"Orada iyi misin?" Kapıyı çaldığını duyuyorum ve ellerim benden uzaklaşıyor.

Kekelememeye çalışırken kalbim hızlanıyor. "Um, evet," diye geri sesleniyorum, gözlerimi kapatıyorum ve neredeyse kafamı fayanslı duvara çarpıyorum.

"Emin misin?" Kapalı kapıya bakıyorum, suyu kapatıyorum ve bir havlu alıyorum.

"Elbette eminim," diyorum ona, başka bir şey söylemesini bekliyorum. "Güzel," diye azarlıyorum kendimi, lif kabağını alıp dışarı çıkmadan önce tutamağa asıyorum. "Pürüzsüz." Kurulandıktan sonra henüz kaldırmadığım temiz giysi sepetinden bir şort ve bir atlet daha alıyorum. Giyinip kapıyı açtığımda beklediğim son şey dışarı çıkıp onu yatakta yatarken görmektir. "Cici nerede?"

"Yatakta uyuyor." Bana doğru baktı. "Ona banyo yaptırdım ve onu giydirirken neredeyse uyuyordu."

"Oh, güzel." Monitöre doğru yürüdüm ve onu beşiğinin ortasında sırt üstü yatmış uyurken gördüm.

"Duş nasıldı?" Gözlerim tekrar ona dönüyor ve gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum.

"Peki, neden?" Orada ne yaptığımı yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum. Oraya bir kamera koymadıysa, hiçbir şey bilmiyor.

"Bilmiyorum, sanırım inlediğini duydum." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Yapmadın çünkü ben yapmadım." Kafam sonuna kadar inkar etmem için bana bağıyor.

"Oh, bebeğim," diyor ve tam bebeğim dediği anda amım kasılıyor ve meme uçlarım sertleşiyor. *Lanet olası hainler*, diye bağıyorum içimden ikisine de. "İnliyordun."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Hayır, yapmıyordum." Sinirli görünmeye çalışıyorum ama ayağa kalkıp önümde duruyor. Basketbol şortu kalçalarından aşağı sarkıyor ve ben

onlardan nefret ettiğime karar verdim. Hepsinden nefret ediyorum. Altına bir şey giymediğinden de yüzde doksan dokuz eminim.

"Güven bana." Yatağın ön tarafına doğru yürürken beni işaret ediyor. "Pek çok şey bilmiyorum ama inleme-" Kıkırdıyor. "Bunu biliyorum."

Ona ters ters baktım. "Eminim biliyorsundur." Göğüs uçlarımın da onun bildiklerini bildiği gerçeğini gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Sadece biraz yardıma ihtiyacın olursa diye söylüyorum." Ellerini kalçalarına koyar ve bir tanesini kaldırır.

Ellerimi çırpıyorum ve gülüyorum. "Bana yardım mı edeceksin?"

"Hey, bir arkadaş olarak." Elini göğsüne koyuyor ve görüldüğü kadar sert olup olmadığını merak ediyorum. Cici sürekli üzerinde uyumak istediğine göre biraz yumuşak olmalı. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum." Ona iki nedenden dolayı ters ters bakıyorum. Bir, çünkü haklı ve iki, çünkü neredeyse teklifini kabul edecek gibi oluyorum. Karnım geriliyor, göğüs uçlarım karıncalanıyor ve yemin ederim onun karşısında dururken bile ıslanıyorum.

"Ben duş alacağım." Gözlerim bana ihanet ediyor ve göğsünden aşağıya, sikine doğru iniyor. Bana tekrar sertleştiğini gösteriyor.

"Yardıma ihtiyacı olan biri varsa" -çükünü gösteriyorum- "o da sensin."

"Bana yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?" Sesi şehvetle kalınlaşıyor, bu yüzden ağzımın neredeyse evet diye gevelediğini düşünüyorum.

Bu kelimeyi söylemenin daha önce hiç bu kadar zor olduğunu sanmıyorum. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Gidip Cici'yi kontrol edeceğim." Odadan çıkmak için döndüğümde tüm yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum.

Yatak odasından çıkmadan hemen önce "Pembe sana çok yakışıyor," diye takılıyor. Siyah şortuma ve üstüme bakıyorum. "Pembe giymiyorum!"

Sırıtarak ve kıkırdayarak banyoya doğru yürüyor ve kapıyı kapatmadan hemen önce, "Yanaklarını kastetmişim bebeğim," diyor.

Bölüm Yirmi İki Levi

Emin olmadığım bir şey yapmadan ya da geri alamayacağım bir şey söylemeden önce kapıyı arkamdan kapatıyorum, *seni tatmama izin ver* ya da *gel ve yüzüme otur* gibi. Her ikisini de yapmamı isteyen sikime bakmadan önce gözlerimi kapatıyorum. "Üzgünüm dostum," diyorum şortumu çıkardıktan sonra ona, "sadece sen ve ben varız." Neden bilmiyorum ama inlediğini ve sonra ağladığını duyduğuma yemin edebilirim. "Evet, biliyorum dostum." Suyu açıyorum. "Güven bana, biliyorum."

Duşta kendime bakmayı düşünüyorum, ama dürüst olmak gerekirse, ayaklarımın üzerinde duramıyorum. Bu noktada aletimin kalkabilmesine bile şaşıyorum. Suyu kapatıyorum, dışarı çıkmadan önce belime bir havlu sarıyorum ve Eva'nın yatakta olmadığını görüyorum. Gömme dolaba doğru ilerliyorum, aşağı inmeden önce başka bir şort ve beyaz bir tişört alıyorum. Eva mutfakta temizlik yapıyor. "Hâlâ uyuyor mu?" Bulaşık makinesine bir şeyler koyarken onu izliyorum ve siyah ganimet şortunu giymediğini görüyorum. Şimdi sanki çok yumuşakmış gibi görünen gri bir pantolon giyiyor ve önünde V şeklinde bir tişört var.

Göğüs. Omuzlarından birinden düşüyor ve hemen koparacağımı bildiğim seftali rengi bir kayış görüyorum.

"Evet," diye cevap veriyor nefes nefese, bana bakarak. "Neden gidip biraz kestirmiyorsun?" Gülüyor. "Yine vahşi ve çılgın bir gece olabilir."

"Bu günlerde vahşi ve çılgın geceler tamamen farklı bir şey ifade ediyor. Gidip biraz çalışacağım," diyorum ona. "Sonra da uyandığında onu yürüyüşe çıkaracağım. Biraz temiz hava alsın."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Biraz temiz hava al," diye tekrarlıyor bana, lavabonun suyunu açıp elindeki bezi ıslattıktan sonra yanındaki tezgahı silerken. "Kimsin sen?"

Ona gülmekten kendimi alamıyorum, çünkü o tamamen haklı, ben kimim ki? On gün boyunca bir kez bile ışığı görmediğimi hatırlıyorum. İşe karanlıkta giderdim ve karanlıkta çıkardım, ama şimdi her şey farklı. Ne zaman farklılaştıklarını söyleyemem, aslında söyleyebilirim, sadece itiraf etmek istemiyorum. "Eğer şanslıysan, seni davet bile edebiliriz."

"Eğer şanslıysam," diye alay ediyor sözlerimle. "Çok şanslı olabilirim."

Yukarı çıkıp dizüstü bilgisayarımı alırken ona sırtıyım. Yemin ederim, belki de tam beş dakika çalışmış olmalıyım ki hafif bir ağlama sesi duyuyorum. Yan masadaki monitöre bakıyorum ve Cici'nin oturduğunu görüyorum. "Şşt," dediğini duyuyorum Eva'nın, "Levi çalışıyor ve seni duyarsa koşarak gelir." Yüzümde oluşan gülümsemeye engel alamıyorum. Dizüstü bilgisayarımı yatağın kenarına bırakıp kalkıyorum ve onlara doğru gidiyorum.

Odadan çıktığında onlarla yüz yüze geliyorum. "İşte buradaymış," diyorum ve bir yanağı yatmaktan hâlâ kızarmış olan Cici'den bir gülümseme alıyorum. "İyi uyudun mu?" Elini kaldırıyor ve hemen indiriyor. "İşe gideceğim ve sonra yürüyüşe çıkabiliriz." Bana ciyak ciyak bağıyor. "Eva kartlarını doğru oynarsa gelebilir."

"Git başımdan," diye karşılık veriyor Eva, yanımdan geçip giderken. "Şimdi onu yürüyüşe çıkarabilirim."

"Hayır, yapmayacaksın," diye cevap veriyorum ve o beni görmezden gelerek merdivenlerden aşağıya doğru yürüyor. "Sakın buna cüret etme."

"Sanırım öğreneceğiz," diye karşılık veriyor ve bana bakıyor.

"Bebeğim, eğer biraz oyun oynamak istersen-" diye söze başlıyorum ve bebeğim dediğim anda yanakları anında aydınlanıyor. "Oyun oynayabiliriz."

"Bana öyle deme." Bana ters ters baktı. "Adlarını hatırlamadığın kadınlara böyle seslendiğini bilecek kadar uzun süredir buralardayım." Bu onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama ben rahatsız olduğunu hissedebiliyorum. "Seninle oyun oynamıyorum. Bu bir oyun değil."

Merdivenlerin tepesine doğru bir adım atarak ikisine de bakıyorum. "Dikkatini verdiğini sanmıyorum." Kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. "Adını hatırlamadığım kadınlara tatlım derim." Hatırladığını görebiliyorum. "Ben kimseye bebeğim demedim." Cevap vermesini beklemiyorum. "Birazdan ineceğim." Ondan uzaklaşmak için dönüyorum, sonra tekrar yanına gidip Cici'yi kollarından alıyorum ve beni kızdırdığı için onu öpüyorum.

Yatak odasına geri dönüp kapıyı kapatıyorum ve nedenini bilmiyorum çünkü çalışmıyor gibiyim. Hayır, ben değil, onun yatak odasının ortasında ileri geri volta atıyor, kendime bunun olmadığını söylemeye çalışıyorum. Kendime onun en iyi arkadaşım olduğunu ve bu her neyse ona göre hareket etmemin akıllıca bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum. Kendime bunu yaparsam onu ve Cici'yi kaybetme riskim olduğunu söylemeye çalışıyorum. Kendime bunu yapmazsam hayatımın geri kalanında pişman olacağımı söylemeye çalışıyorum. Yatağa baktım ve sonra kapalı kapıya baktım. Aşağı inip muhtemelen sahip olduğum en iyi şeyi mahvetmek yerine yatağa geri dönüyorum. Oturuyorum ve dizüstü bilgisayarımı alıyorum, çalışmıyorum bile. Sadece ekrana bakıp zamanımı bekliyorum.

Saat neredeyse dört olduğunda dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve yatak odasının kapısına doğru yürümeden önce komodinin üzerine koyuyorum. "Ve sonra minik örümcek yine musluktan yukarı çıktı," diye şarkı söylüyor Eva ve sonra Cici'nin ellerini çırpışını ve sonra heyecanla çırpışını izliyorum. Eva'nın gözleri benimkilere bakıyor. "Oh, hayır,"

"Büyük kötü kurt burada." diyor. Cici'ye dönmeden önce bana sırtıyor.

"Vay canına, bir dövüş ve ben bir kurdum," diye karşılık veriyorum ve Cici'nin gözleri bana doğru fırlıyor ve gülümsemesi daha da büyüyor. Mutlu olduğunu unutup somurtuyor ve mızızlanıyor.

Eva onu kucağına alarak, "Eğer bu bir sahtekârlık değilse, nedir bilmiyorum," diyor. "İki saniye önce iyiydin."

"Buraya gel." Onu Eva'nın kollarından tuttum ve yüzümü boynuna gömdüm. "Seni özledim."

"Ah, lütfen, iki saat oldu," diye azarlıyor başını sallayarak. "Yürüyüşe mi çıkıyorsun?"

Başımı salladım. "Sadece bebek arabası mı alacağımızı yoksa göğsüme bağlı mı gideceğini kararlaştırmamız gerekiyor."

"Neden bebek arabasını kullanmıyoruz?" diye soruyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Ne?" Kalçamı eğiyorum. "'Seni terslediğim için özür dilerim Levi' demen gerekiyordu." Kollarını kavuşturuyor. "Seni affediyorum." Cici'ye bakıyorum. "Üzgün olduğunu böyle söylersin."

"Peki, yürüyüşe bensiz çık," diye suratını asıyor, bana bakmıyor.

"İşte Cici, hatalı olup da bunu kabul etmemek diye buna denir." Bana gevezelik eden Cici'ye bakıyorum. "Senin haklı olduğunu söylüyor, Levi."

"Şimdi öyle mi?" Eva gülümser.

"Hadi yürüyüşe çıkalım." Ben de ona gülümsedim. Yürüyüşe çıkmak için eşyalarımızı toplamamız beş dakikamızı alıyor. Önce bez çantasını unutuyoruz, sonra yanımıza alsak mı almasak mı diye tartışıyoruz. Su mu yoksa süt ve su mu getirmeliyiz diye tartışıyoruz. Dışarıya dönük mü otursun, yoksa içeride mi otursun diye başka bir tartışma daha oluyor.

bize dönük oturmalı mı? Sonunda su ve yüzümüz dışarı bakacak şekilde oturmaya karar verdik. Onu caddeden aşağı iterken sürekli bir şeyleri işaret ediyor, ona bir şeyleri gösteriyordu. Çoğunlukla bundan hoşlanıyor, ancak eve on dakika kaldığında huysuzlanıyor, bu yüzden yolun geri kalanında onu ben taşıyorum. Eve döner dönmez Eva yemeğini hazırlamak için mutfığa gidiyor, ben de pizza sipariş ediyorum.

Bir şişe bira açtım. "Bugün ne yiyor?"

"Bugün," diye yanıtlıyor Eva, "çoban böreği yiyor, yanında da bezelye."

"Nefis," diyorum, onu bir şampiyon gibi yerken izlerken. "Sanırım miden daha iyi hissediyorsun?"

Saat altı buçuğa gelene kadar gülüyor ve kıkırdıyor, sonra da huysuzlaşıyor. "Ben ortalığı toparlayayım," diyorum Eva'ya, "ve biberonunu hazırlayayım." Bana başını sallayıp Cici'yle birlikte yürüyor. Her şeyi temizlemem ve biberonu hazırlamam yaklaşık yirmi dakika sürüyor. Ben yukarı çıkana kadar Cici'nin mızımızlandığını duyuyorum.

"Birileri yorulmuş," diyor Eva, onu alt değiştirme masasında ayağa kaldırıp gözlerini ovuştururken.

"Bir şişem var." Bir o yana bir bu yana sallıyorum. Onu kucağıma aldığımda Cici bana uzandı. "Sen rahatına bak, ben onu yatırırım."

Sallanan koltuğa doğru yürürken Eva bana, "Uyuyana kadar onu sallama," diye tembihliyor ve Cici biberonu elinde tutarak ağzına götürüyor. "İyi geceler bebeğim. Bu gece uyumayı deneyebilir miyiz?"

Gözleri kapanana ve şişe boşalıp ağzından düşene kadar onu sallıyorum. Onu yatağın ortasına yan yatırıyorum, uyanmıyor ve yatak odasına geri dönüyorum. Odaya girdiğimde Eva'ya "Sırtımda beş kişiyle birlikte hayatımın maratonunu yapmış gibi hissediyorum" diyorum. Saçları başının üstünde bir havluya sarılmış, üzerinde başka bir bol şort ve daha da bol bir atletle banyodan çıkıyor.

"Kendimi alemdeymişim gibi hissediyorum." Gölüyor, yatağa doğru yürüyor. "Ama dışarı bile çıkmadım." Bana bakıyor ve daha önce hiç bu kadar güzel olduğunu sanmıyorum. "Yaşlanmak böyle bir şey mi?"

"Akşam yemeğini beş buçukta yediğimizi düşünürsek, sanırım yaşlılar gibi yaşamaya doğru gidiyoruz." Gölüyorum ve tişörtümü çıkarıyorum. "Ben duş almaya gidiyorum."

"Burada uzanıp bütün gece uyuması için dua edeceğim," diyor ve yatağa girip bir topun içine kıvrılıyor. Gözleri kapanırken başı yastığa çarpıyor ve ışıkları söndürüyor. "İyi geceler."

"Saat yedi buçuk," diye işaret ediyorum ona, gülerek banyoya geri dönüyorum. Duşa giriyorum ve tıraş olacak enerjim bile yok. Yatağın benim tarafıma doğru yürürken gözlerim neredeyse kapanmıştı. Yatağa girdiğimde yastığının değil, kıcının yatağın ortasında olduğunu görüyorum. Yatağa uzanıp ona bakarken kendi kendime gülümsüyorum, beyaz havlu saçlarından çözölmüş ve yana atılmış.

İtiraf etmek istediğimden daha hızlı uyuyorum ve üzerimde bu sıcaklığı hissettiğimde uyanıyorum. Dönmeye çalışıyorum ama yatağa yapışmış durumdayım. Gözlerimi açıyorum ve aşağıya baktığımda Eva'nın üzerime örtöldüğünü görüyorum. Ön tarafı yan tarafıma doğru itilmışti. Kolum onun etrafında ve kıcını avucumun içinde tutuyorum. Sıkıştım ve şok oldum, ama kim sıkışmadı ya da şok olmadı biliyor musunuz, sikim. Hayır, sikim tam alarımda. "Ne yapmalıyım?" Yavaşça Eva'ya doğru dönerken kendi kendime fısıldıyorum.

İnliyor ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor, çünkü sikim artık bir mermer parçası gibi hissettiriyor. "Eva." Adı kalın bir sesle, neredeyse vahşi bir hırıltıyla çıkıyor.

Yüzüm ona dönük ve göğüsleri göğsüme bastırılmış durumda. "Eva," diyorum tekrar, gözlerini açmasını bekliyorum.

Ama yapmıyor; onun yerine sırtını dikleştiriyor. "Levi?" diye inliyor bacağını kalçama dolamak için kaldırırken.

Karanlıkta ona bakıyorum, gözlerinin nihayet açılmasını bekliyorum. "Eva," diye tekrarlıyorum ve gözleri sadece bir saniyeliğine açılıyor. Başını geriye yaslaması ve dudaklarını dudaklarıma değdirmesi için yeterli bir süre. Dili ağzımın içine kayıyor ya da benim dilim onunkine kayıyor, her iki şekilde de onu öpüyorum. Bu öpücüğü derinleştirmek için başımı yana çevirirken gözlerim kapanıyor. Kahretsin, onu öptüğüme inanamıyorum. Bu yumuşak bir öpücük değil, hayır, bu ıslak, sert ve çılgınca. Ellerim kıkından sırtına doğru ilerliyor ve saçlarını avucumun içine alıyor.

Dillerimiz hâlâ birbiriyle savaşıyor. "Eva," diyorum fısıltıyla, dudaklarına geri dönmenden önce onu bir dakikalığına bıraktığımda. Bu öpücüğü kelimelere bile dökemiyorum. Bu öpücükle bambaşka bir atmosfere girdim. Daha önce hiç böyle bir ilk öpüşme yaşamamıştım, her şeyi tüketen, onsuz öleceğim bir öpüşme. Elleri sırtımda gezinirken göğüslerini tekrar göğsüme bastırıyor. Kıkındaki elim onu içime doğru sıkıştırıyor, sikimin sertliği ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyor.

"Levi." Yanağına ve çenesine öpücükler kondururken, ısırırken, emerken ve yalarken dudaklarımı bırakıyor. Eli şortumun arkasına giriyor. Kalçama doğru ilerlerken tırnaklarıyla kıkımın üst kısmını tırmıklıyor. Elinin sikimi kavradığını hissettiğimde boynuna odaklanıyorum, ikimiz de inliyoruz.

"Eva," diye fısıldıyorum adını, elini aşağı yukarı hareket ettirip sikimi sarsarken gözlerim yarı kapalı.

"Levi." Kalçalarını bir kez daha sikime ve elime doğru itiyor. Kıkındaki elim şimdi parmaklarımla şortunu kavlıyor, yukarı kaldırıyor ve altından kayıyor, onu çıplak buluyor. "Evet." Parmak uçlarım kıkının yanağından ön tarafına doğru hareket ederken tekrar ağzıma saldırıyor. Parmaklarım onun sıcaklığına ve ıslaklığına kayıyor, iki parmağım aynı anda ona giriyor ve o da avucunun içinde sikimi sertçe kavlıyor. O bana mastürbasyon yaparken ve ben ona parmaklarımı sokarken tüm vücudum patlayacakmış gibi hissediyor. Birlikte hareket ediyoruz. O parmaklarımı becermek için kalçalarını itiyor, ben de onun elini becermek için kalçalarımı itiyorum. "Evet." Dudaklarımı bırakıyor ama yüzünü hareket ettirmiyor. Alnı benimkinin üzerinde, dudakları benimkinin üzerinde gezinirken elim daha hızlı hareket ediyor ve sonra onunki de öyle. Aynı anda taşaklarımın sıkılaştığını hissedebiliyorum.

Amcığı parmaklarımın etrafında kapanıyor, başparmağım klitorisinin üzerinde ileri geri hareket ediyor. "Levi."

"Eva," diyorum, "neredeysel-" Alt dudağımı ısıırıyor ve gözlerimi kapatıyorum çünkü başını geriye atıyor ve ben onun eline boşalırken o da parmaklarıma boşalıyor. Son damlasına kadar birbirimizin orgazmını yaşıyoruz. Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Kesinlikle birinin eline boşalmamıştım çünkü o bana mastürbasyon yapıyordu, ama Eva ile her şeyin düşündüğüm gibi olmadığını fark ettim. "Bebeğim," diyorum usulca, eli şortumdan kayıyor ve benden uzaklaşıyor, parmaklarım içinden kayıp gidiyor. "Gitmeliyim ve..." Şortuma bakıyorum. "Geri döneceğim," diye mırıldanıyorum, aynı anda o havluyu kapıp elini temizlerken ben de kendimi temizlemek için banyoya giriyorum. On altı, hatta belki de on beş yaşından beri pantolonumun içine boşalmamıştım ama onun tek bir dokunuşuyla gidici oluyordum. Başka bir şort almak için dışarı çıkmadan önce kendimi temizledim ve onu çoktan horlarken buldum.

Bölüm Yirmi Üç Eva

"Kreş için hazır mıyız?" Ellerimi durularken Cici'ye bakıyorum. "Güzel bir gün geçireceğiz ve hastalanmayacağız, değil mi?" Bulaşık havlusunu alıp ellerimi kuruluyorum, bu sırada Levi'nin takım elbiseyle merdivenlerden indiğini görüyorum. Onu izlerken oluşan yumruyu yutkunarak geri çekiyorum.

"Tamam, ben çıkıyorum," diye anons ediyor, merdiveni dönüp yanımıza geliyor. Ona bakmaktan kaçınıyorum çünkü gecenin bir yarısı kuru kuru seviştiğın birine nasıl bakabilirsin ki? "Bu sabah ateşini kontrol ettin mi?" diye soruyor.

"Ben yaptım." Başımı sallıyorum, yanlışlıkla ona bakıyorum. Bunu yaptığım anda yemin ederim amım kasılıyor. Özel dikim olduğunu bildiğim siyah bir takım elbise giyiyor çünkü bir keresinde onu takım elbise için ben götürmek zorunda kalmıştım. Takım elbise, kömür rengi bir gömlek ve siyah bir kravatla eşleştirilmiş, bu da onun lanet olası görüldüğü anlamına geliyor

Sıcak. Tabii artık aletin nasıl bir his olduğunu biliyorum, bu yüzden yanaklarımın ısındığını hissetmeden önce gözlerim otomatik olarak gitmemeleri gereken yere gidiyor. "Ateş yok."

"Woo-hoo." Ellerini havaya kaldırıyor, biri boş, diğeri ceketini tutuyor. "Bu iyi bir gün olacağı anlamına geliyor."

O mutfak lavabosuna doğru yürürken ben de Cici'nin yanına gidip onu mama sandalyesinden alıyorum. "Üstünü değiştirmeliyiz," diye fısıldıyorum ona ve göz ucuyla onun bize doğru geldiğini görüyorum. Kelimenin tam anlamıyla, yalan yok, nefesimi tutuyorum.

"Akşama görüşürüz," diyor ve eğilip Cici'yi yanağından öpüyor. Aklandığımı düşünüyorum ama o kadar da şanslı değilim. "İyi günler." Bana bakıyor ve kapıdan çıkmadan önce beni dudaklarımdan öpüyor.

Mutfağın ortasında öylece kalakalıyorum, dudaklarım hâlâ onun öpücüğüyle karıncalanıyor. Kalbim göğsümde hızla atarken, midem ağzımdan çıkacakmış gibi hissediyorum. Şaşkınlıkla Cici'ye bakıyorum, bana baktığını görüyorum ve yemin ederim bilmesem bana baktığını düşüneneğim. "Bana öyle bakma," diye azarlıyorum onu, "işler biraz..." Merdivenlere doğru yürüyorum. "Onun parmaklarına dokunduktan sonra ne olacağını sanıyordun?" Kendi kendime mırıldanıyorum. "Biraz bulanık ama her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek." Cici'ye bakıyorum. "Sorun yok."

İşe gitmeden önce Cici'yi kreşe bırakıyorum. Herkese gülümseyerek, ofiste sıradan bir günmüş gibi davranıyorum, oysa öyle değil. Hiçbir şey diğer günlere benzemiyor çünkü dün gece, gecenin bir yarısı, tüm öpücüklere son verecek bir öpücük aldım. Şu anda telefonu elime alıp Levi'yi aramak ve onunla konuşmak istiyorum ama yapamıyorum.

Masamda oturuyorum, sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ama bunun bir faydası olmuyor. Tek görebildiğim Levi'nin gelmeden hemen önceki yüzü. Telefonum çalıyor, o olduğunu ve beni onu düşünürken yakaladığını düşününce sırıyorum. Aşağı bakıyorum ve arayanın Addison olduğunu görüyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, dün gece parmak yememiş gibi görünmeye çalışarak. "Nasılsın?"

"Neden bu kadar tuhafısın?" diye soruyor hemen. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki öyle." O kadar sahte kıkırdıyorum ki ben bile içten içe utanıyorum. Zil sesini duyuyorum ve telefonuma bakıyorum. "FaceTiming mi yapıyorsun?"

"Evet," diye onaylıyor, "cevap ver."

Bağlan düğmesine basmadan önce yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Oyun yüzü," diyorum kendime, beyaz daire bağlanıyor yazarken dönüp duruyor. "Günaydın." Addison'ın yüzü görüldüğünde kameraya gülümsüyorum.

"Size de günaydın," diye selam veriyor ve ardından arkasından "Günaydın" diye bağırıldığını duyuyorum. "Kızlarla birlikteyim," diye açıklıyor elini uzatarak, böylece bir masanın etrafında oturduklarını görebiliyorum.

"Merhaba çocuklar." Elimi sallıyorum, şu anda tamamen yapmacık davrandığımın farkındayım.

Clarabella, "Neden cinsel hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğüne gelmeden önce," diye söze başlıyor. "Her şey nasıl?"

"Her şey harika," diye cıvıldıyorum, gülümsemem yüzümden gitmiyor. "Ben iyiyim, Cici de iyi. Hepimiz iyiyiz."

"Aman Tanrım," diyor Addison, "ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun."

"Ben de patlamak diyecektim." Bütün gözler Shelby'ye çevrildi. "Hani çizgi filmlerde bir kişi ben iyiyim der ama içi titrer ve kafası patlayacak gibi olur ya, işte o öyle görünüyor." Nefesim kesildi. "Ama sen harika görünüyorsun."

"Güzel kurtarış," diyor Shelby. "Evlilik hayatı nasıl?"

"Evlilik hayatı evlilik hayatıdır." Omuzlarımı silkiyorum. "Sorun değil."

"Nerede uyuyorsun?" Presley önündeki masaya vurarak sırtışını gizliyor.

"Sadece bir yatağım var," diye itiraf ediyorum onlara, sorun yokmuş gibi davranmaya çalışarak. "Senin tarafında her şey nasıl?"

"Oh, sapma," diye işaret ediyor Sofia. "Demek ki orada bir şey var." "Var mı?" Addison gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Hayır, orada hiçbir şey yok." Başımı hızlıca ileri geri sallıyorum.

"Toplanıyor mu?" Clarabella bana soruyor ve eğer kendi kıcımlı tekmeleyebilseydim, yapardım, çünkü bunu söylediği anda yüzümün alevlendiğini hissediyorum.

"Aman Tanrım!" Addison bir yandan beni işaret ederken bir yandan da elini ağzına götürüyor. "Onunla seks yapmışsın."

Masamı tokatladım. "Ben yapmadım!" İnkâr ediyorum. "Seks yapmadık."

"Tamam," diye soruyor Shelby, "onunla aynı yatakta mı yatıyorsun?"

Presley, "Bu hayattaki en kötü soru," diyor. "Amber Heard'ün avukatları gibi konuşuyorsun." Gülüyor. "Büyük boy bira mı içtin?" Avukatı taklit ediyor.

"Sanırım kendilerine bile itiraz ettiler; onun için iyi bir gün değildi." Clarabella başını sallıyor.

"Tamam, bırak ben yapayım," diye ısrar ediyor Sofia. "Onu öptün mü?" "Oh, güzel soru." Addison onu işaret ediyor.

"Her zaman öpüşüyoruz." Gözlerimi deviriyorum.

"Diliyle mi?" Sofia ekliyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Bu evet demek."

"Onu öptün." Addison masayı tokatlıyor. "Dilimle, yani büyük bir dille."

"Sadece bir öpücük." Önemli bir şeymiş gibi göstermemeye çalışıyorum, çünkü değil. "Sadece bir öpücük." Tekrarlıyorum, sesim yine biraz yükseliyor. "Sadece küçük bir öpücük." Bir ciyaklama sesi çıkıyor.

"Aman Tanrım," diye uyarıyor Shelby, "patlamak üzere."

"Aleti ne kadar büyük?" Clarabella şimdi yüzünü telefona yapıştırıyor. "Ve yalan söyleyemezsin. Yemin altındasın."

Presley ona, "Artık sana mahkeme televizyonu yok," diye tısladı. "Şimdi sorusuna cevap ver."

"İkimiz de yorgunduk," diye söze başladım. "Uzun bir gündü. Cici hastaydı ve uyumadı. Biz de uyuyamadık. Sonra üzerime kustı." Onlara bir saniye bile vermedim. "Sonra uyandım ve kığım onun her yerindeydi."

"Evet, kızım." Clarabella bana göz kırpmıyor. "Devam edin."

"Ve sonra ortada yaptığım bariyer yok oldu, nereye gittiğini bile bilmiyorum."

"Aleti onu kesti." Presley kıs kıs güler.

"Sonra uyandım ve onu kuru kuru beceriyordum." Yüzüm kameraya yaklaşıyor.

"Yaptınız mı çocuklar?" Addison usulca soruyor.

"Hayır." Başımı salladım. "Uyandığımda onun kollarındaydım ve elleri kığımdaydı." Hepsi evet der gibi başını salladı. "Ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi."

"OHH," hepsi şarkı söylüyor.

"Ve o beni öpüyordu, ben de onu öpüyordum-" diye söze başlıyorum ama Addison sözümü kesiyor.

"Garip miydi?" diye soruyor, "En iyi arkadaşını öpmek?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum ve kafamı masaya vurmak istediğimi hissediyorum. "Öyle olması gerektiğini hissediyorum, ama değildi. Hiç de öyle değildi." Kollarım yanımda uzanıyor. "Hepsi dildi." Karnım zangır zangır titriyor. "Öyleydi-" Kelimeler bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum.

"Çok sıcaktı." Sofia bana yardım ediyor. "Yani az önce öpüştünüz mü?"

Hayır de, diye bağılıyor beynim, *hayır de*, ama onun yerine sadece başımı sallıyorum. "Beni parmaklarıyla boşalttı," diye mırıldanıyorum, "ben-"

"Direğini tuttu." Shelby gülüyor.

"Büyük mü?" diye sorar Clarabella. "Büyük olmalı; şu Avrupalı erkeklerden birine benziyor. Bilirsin, şu filmdeki seksi adam gibi. Sanırım İtalyan."

"Ne?" Addison ve ben aynı anda söyledik.

"Ne?" Clarabella tepki verir. "Bana Stefano'nun ateşli olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Addison bir şey söylemiyor. "Aynen öyle. Kayınpederinin ateşli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Clarabella, "Yüzde bin bir şey topluyor, bu adam iyi," diye bayılırken Addison kusacakmış gibi bakıyor. "O çok iyi. Vivienne..." Başını iki yana sallar. "O adamı herhangi bir kadın değil, o tutabilir. Her şeyi o yapmalı."

"O bir Fransız," diye açıklıyor Shelby, "cinsellikleri konusunda dünyanın geri kalanından daha açıklar."

"Affedersiniz, kayınvalidemin ne iş yaptığını bir daha asla tartışmak istemiyorum," diyor Addison, "bir daha asla."

"Ona katılıyorum." Elimi kaldırıyorum.

"Evet, Levi ve Eva'ya geri dönebilir miyiz?" Addison yönlendiriyor.

"Bir sorum var," diyor Shelby. "Eğer onunla seks yapmış olsaydın, bu sabah normal yürüyor olur muydun?"

"Oh, bu iyiydi." Clarabella kalemmini ona doğru tutuyor. "Sinsi de."

"Tek söyleyeceğim, şimdi bu heyecanı anlıyorum." Gözlerimi kapatıyorum. "Neden bu kızların hepsi geri dönüp daha fazlası için yalvarıyor?" Bir dakikadan az bir süre önce çırpınan midem şimdi yanıyor. "Beni sertçe becermesini isteseydim, ertesi gün oturmakta zorlanacağımdan hiç şüphem yok. Onu günlerce hissederdim."

"Kendine bundan biraz almalısın," diye teşvik ediyor Sofia. "İnan bana, bununla ne kadar çok savaşırsan o kadar zor olacak."

"Oh, bu iyiydi." Clarabella homurdanıyor. "Onunla ne kadar mücadele ederseniz, size o kadar sert davranacaktır. Eğer şanslıysan, bir anda patlayacak ve bum!

-Pound Town mutfak masasının her yerinde."

Shelby, "İşte bu yüzden senin evinde yemek yemiyoruz," diye mırıldanıyor, "tam burada."

"Çocuklar," diyorum sonunda usulca. "Bu olamaz. O şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşım ve bunu ona yapamam."

"Belki de bunun olması gerekiyordu," diyor Shelby. "Ace ve bana bak. Uzun zamandır en iyi arkadaşız ve sonra, bum. Başka bir adamla evlenmek üzereyken seni aldattığını öğreniyorsun ve sonra da en iyi arkadaşınla balayına çıkıyorsun." Gülümsüyorum. "Hayatımda yaptığım en iyi şey."

Kızların hepsi "Biliyoruz, sürekli söylüyorsun" diyor.

"Bir keresinde şu popo kadranını hatırlıyor musunuz?" Clarabella bize hatırlatıyor. "Hep sen," diye inliyor. "Tanrım, bir ay boyunca kulak tıkacı taktım."

"Tek söyleyeceğim," diye araya giriyor Addison, "her şeyin bir nedeni vardır."

Onun sözlerini düşünüyorum ve müşterimin burada olduğu haberini aldığım da onlara öpücükler göndererek işimi bitiriyorum. Dışarı çıkıp güne başlamadan önce kolyemi ve ardından yüzüğümü çıkarıp zincire geçirdikten sonra tekrar boynuma takıyorum.

Bir gün kaçırdığım için randevularım arka arkaya gelince zaman su gibi akıp gidiyor. Bırakın yemek yemeyi, hiçbir şey yapacak vaktim bile yok. Cici'yi alıp eve girdiğimde ayaklarım zonkluyor. Başım ağrıyor, midem her türlü gürültüyü çıkarıyor ve aslında istediğim tek şey güzel bir kadeh şarap. Cici'yi oturma odasında minderine yatırdıktan sonra mutfağa geçip çantalarımızı bırakırken ağzımın suyunun aktığına yemin edebilirim. Buzdolabını açıp yarısı boşalmış bir şişe şarap alıyorum. "En iyi şey ne biliyor musun?" Dişliklerinden biriyle oynayan Cici'ye bakıyorum. "O ilk yudum." Kendime bir bardak dolduruyorum ve ilk yudumu alıyorum. "Lezzetli."

Ön kapı açıldığında bir yudum daha alıyorum. "Merhaba," diye selamlıyor ve Cici başını onun sesine doğru çevirip heyecanlanınca gözlerimi deviriyorum. "İşte geldi." Ceketini bile çıkarmadan ona doğru yürüyor ve onu kucağına alıyor. "Günün nasıl geçti?" diye soruyor, bana dönmeden önce yüzünü onun boynuna gömüyor. Gülümsemesi hâlâ yüzünde ama gözleri biraz daha parlıyor. "Bu bir parti mi?" Bana ve şarap bardağına bakıyor.

"Hayır." Bardağı bitirdim. "Sadece bir gün oldu."

"Evet," diye kabul ediyor ve mutfağa giriyor. "Akşam yemeğini benim halletmemi ister misin?"

Hayır, diye bağırıyor kafam, kışını kaldırıp buraya gelmeni, beni öpmeni ve belki de akşam yemeğinde beni yemeni istiyorum. "Elbette," diye cevap veriyorum tüm düşüncelerimi kusmadan önce. "Ben Cici'yi hallederim, sen bana bir hamburger söyle."

Dondurucuya doğru yürüyorum ve seçeneklere bakıyorum. "Ne istersin? Biraz makarna mı yoksa bezelye ve havuçlu ızgara tavuk mu?"

"Makarna de," diye ısrar ediyor Levi, beni güldürerek, "makarna de."

"Makarna olsun o zaman," diyorum ve çıkarıyorum. Bana bakıp sırtıyor ve bütün gece gülüşerek ve neredeyse birbirimizin etrafında dolanarak geçiyor. Ben lavabodayken yanıma geliyor ve belime hafifçe dokunuyor. Ben oturduğumda ve o bir şey almak için kalkmak zorunda kaldığında, omzuma hafifçe dokunuyor. Bu beni çok heyecanlandırıyor ve sonunda Cici'yi indirdiğimde duştan çıkıyor.

"İndi mi?" diye soruyor ama tek odaklanabildiğim saçlarından göğsüne düşen iki küçük su damlası. Tek yapmak istediğim öne doğru eğilip onu yalamak, lanet olasıca onu yalamak.

"Evet," diye cevap veriyorum, gözlerine bakmaktan kaçınarak, çünkü yine kızardığımdan eminim ve o tek kelime etmedi. "Ben duşa gireceğim."

Bana başını sallıyor ve orada fazladan zaman geçirmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Sonunda dışarı çıktığımda, odanın ışıkları kapalı ve sırtı bana dönük uyuyor.

Bölüm Yirmi Dört Levi

Yumuşak çanlar biraz daha yükselene kadar rüyamı dolduruyor. Uykudan ağırlaşmış gözlerim yavaşça açılıyor. Yüzüm komodine dönük, yüzüstü yatıyorum. "Bekle, bu benim alarmım mı?" Yanımdan bir homurtu duyuyorum ve dirseklerimin üzerine kalkıyorum. "Aman Tanrım." Karnımdan sırtıma doğru dönüyorum. "Bu benim alarmım."

"Neden hâlâ çalıyor?" Yan yatmış, bu kez tek gözü açık bana bakan Eva'ya bakıyorum. "Nasıl kapatacağına dair talimatlara ihtiyacın var mı?"

"Eva." Kapatmak için bedenimi döndürüyorum. "Saat altı buçuk."

"Flaş haber için teşekkürler," diye homurdanıyor ve gözünü kapatıyor.

"Eva," diye tekrar sesleniyorum ve bu sefer bana ters ters bakmak için iki gözünü de açıyor, "saat altı buçuk."

"Basına haber vereyim mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde ve sonra ona doğru eğiliyorum. Eli çıplak göğsüme değiyor ve sikim iki dakika öncesine göre daha uyanık. Bilenler bilir, ereksiyonla uyanırsınız ama onun üzerimdeki sıcak elleri aletimi daha da sertleştiriyor ve acı veriyor. "Oof," diye inliyor, "ne halt ediyorsun?"

Monitörü onun tarafındaki ekrandan alıp aşağıya bakıyorum ve Cici'nin beşiğinde hâlâ uyuduğunu görüyorum. "Eva."

"Yemin ederim, adım bir kez daha söylersen," diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hâlâ uyuyor." Monitörü işaret ediyorum.

"Şok edici," diye mırıldanıyor, "Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

"Bütün gece uyudu mu?" Çok yorgun olduğum için mi onu duymadım diye merak ederek soruyorum. İşte o anda gözleri kocaman oldu.

"Hayır." Oturur pozisyona geçti ve monitörü elimden kaptı. "Aman Tanrım." Monitöre baktı. "Onunla birlikte mi kalktın?" Eva ancak kaşlarımı birleştirdiğimde gülümsüyor. "Sanırım bütün gece uyudu." Elini yana doğru kaldırıyor ve ben de ona beşlik akıyorum.

Telefonumu elime alıp uyku uygulamasını açıyorum ve "On saatten fazla uyumuşum." diyorum. Elimi kaldırıyorum, bu sefer bana beşlik akmasını bekliyorum.

"Demek tazelenmek böyle bir şeymiş," diyor Eva, yorganı üzerinden atıp ayağa kalkarken. Gözlerim gözlerinden dudaklarına doğru kayıyor ve hiç vakit kaybetmeden göğüslerine iniyor. Göğüs uçları atletini sararken beni tahrik ediyor, dilim dudaklarımı yalamak için dışarı çıkıyor, aynı anda Cici'den ilk hareket belirtilerini duyuyoruz. "Ben onu yakalarım." Eva neredeyse zıplayarak göğüslerini zıplatıyor ve ben içten içe inliyor ya da inliyorum. Her iki durumda da, keşke göğüsleri yüzümde zıplasaydı da meme ucunu ağzıma alabilseydim. Ya da daha iyisi, keşke ağzı sikimi alırken sikim onların arasında kayıyor olsaydı.

"Şişesini getireceğim!" Geri çekilirken ona bağıyorum. Yataktan kalkarken, seks yapmadığım için morarmış olabilecek sikime bakıyorum. Monitörden Eva'nın aşağı inmeden önce Cici'ye iyi uyuyup uyumadığını sorduğunu duyuyorum.

Biri şişe diğeri kahve fincanı için olmak üzere iki düğmeye basıyorum, ikisi de neredeyse aynı anda bitiyor. Bir fincan kahve daha koyarken şişenin kapağını kapatıyorum ve kahvaltı için aşağı inmelerini bekliyorum. Dün gece yatağa girer girmez o bariyer yastığını alıp yatak odasının kapısına doğru fırlatmak istedim ama gece aramızda olanlar yüzünden gizliden gizliye çıldırdığını da biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, tek korkan o değildi. Günün büyük bir bölümünü masamda oturup not defterine kalemle vurarak ve onu aramamak için elimden geleni yaparak geçirdim. Çünkü böyle şeyler olduğunda onu aramak çok doğaldı. Bana neler olduğunu, bundan sonra ne yapmam gerektiğini başka kim söyleyebilirdi? Onu aramalı mıydım, aramamalı mıydım? Sakin mi davranmalıydım yoksa görmezden gelip hiç olmamış gibi mi davranmalıydım? Kendime güveniyordum ve soğukkanlı davranmaya karar verdim. Ama eve girdiğim anda tek yapmak istediğim yanına gidip dudaklarını öpmekti. Dudaklarından küçük bir öpücük bile olsa, istediğim tek şey buydu. Ancak onu kendisinden daha iyi tanıyordum ve bunu yaparsam beni dışlayacağını biliyordum.

"Ne arıyorsun?" Eva'nın merdivenlerden gelen sesini duyuyorum. Ona baktığımda son basamaktan indiğini görüyorum, kollarında Cici, yanağı hala yatmaktan kızarmış. Ben konuşana kadar gözleri her yere bakıyor.

"Bakın kim gelmiş." Onlara doğru yürüyorum, Cici'nin başı dönüyor ve bana doğru eğilmeden önce yeterince yaklaşmamı beklerken yüzü kocaman bir gülümsemeyle doluyor. "Günaydın kızım." Yatağının sıcaklığını hissederek yanağına bir öpücük konduruyorum. "Neredeyse on iki saat uyudun mu?" diye soruyorum ve eliyle göğsüme vuruyor. "Sana bir şişe hazırladım," diyorum tezgâha doğru yürüyerek, "teyzene de kahve yaptım."

Eva bana bakıyor ve gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Fincanı kapıyor ve kahvesine biraz süt koyuyor. "Kahvaltıda ne yiyeceğiz?" Tezgâha yaslanıyor. "Meyveli yulaf ezmesine ne dersin?" diye soruyor, Cici biberonunu bulup mızımızlanarak ona uzanırken.

"Bugün onu kreşe bırakırken ben de seninle geleceğim," diyorum Cici'yi sütünü içebilmesi için yan çevirirken.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," diye karşı çıkıyor Eva ve buzdolabına gidiyor.

"Bu gece onu görmeyeceğim," diye hatırlatıyorum ona, bir kolumda Cici, diğer elimle kahvemi tutarak kanepeye otururken.

"Nereye gidiyorsun?" Eva yulaf ezmesini çıkardı ve bana baktı.

"Çocuklarla yemek yiyeceğim," diye hatırlatıyorum ona. "Bu Daniel'ın bekârlığa veda partisi, unuttun mu?"

"Ah, doğru ya," diye yanıtlıyor bana bakmadan. "Bunu unutmuşum."

"İptal etmeye çalışabilirim," diyorum ona, dışarı çıkmayı gerçekten istemediğimden.

"Hayır." Başını sallıyor. "Gitmelisin, sen onun sağdıcısın."

"Üç tane daha var," diyorum ona, Cici biberonunu bitirdiğinde kalkıyorum. Mutfağa geri dönüp onu mama sandalyesine oturtuyorum ve kemerini bağlıyorum. Bebek atıştırmalıklarını alıp ona bir pirinç krakeri veriyorum.

"Görünüşe göre sadece ikimiz varız," diyor Eva, yulaf ezmesine sıcak su koyduktan sonra biraz yaban mersini ekliyor. "Kızlar gecesi." Ona gülümsüyor.

İkimiz birbirimize gerçekten hiçbir şey söylemiyoruz. Söylemek istediğim şeylerin bir listesi var ama bunların üzerinden geçecek vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Özellikle de onu öpmek istediğim kısmı.

Ben Cici'yi tutarken Eva da beni takip ederek kapıdan aceleyle çıkıyoruz. İkisini kreşe kadar takip ediyorum ve arabayı Eva'nın yanına park ediyorum. Eva daha arabayı park etmeden ben arabamdan iniyorum. Arka kapıyı açıp Cici'ye gülümsüyorum. "Bu topraklardaki en güzel kız kim?" Ben soruyorum, o da bacaklarını tekmelerken gülümsüyor.

Bebek bezi çantasını alırken onu kucağıma alıyorum ve Eva bize katılmadan hemen önce kapıyı kapatıyorum. İçeri doğru yürümeye başladığımızda

Dışarı çıkan adam. Yere bakıyor ama Eva'ya baktığında tüm yüzü aydınlanıyor. "Hey, Eva," diye selamlıyor biz onun önündeyken.

Ona gülümseyen Eva'ya bakıyorum. "Merhaba, Caine."

"Selam, Cici." Beni tamamen görmezden gelerek Cici'ye döndü. "Daha iyi hissediyor mu?" Bir yandan Eva'ya bakıyor, bir yandan da bu adamın boğazını yumruklamak istiyorum. Gözleri Eva'nın gözlerinden hiç ayrılmıyor. "Çok daha iyi görünüyor," diyor ve ben gülmek istiyorum çünkü ona gerçekten bakmadı bile. Onu gördüğünden beri gözleri Eva'nın üzerinde.

"Merhaba," diye araya giriyorum, yüzümde bir gülümsemeyle Eva'ya bakıyorum ama bu sahte bir gülümseme. Olabildiğince sahte çünkü tek yapmak istediğim ona ters ters bakmak.

"Ah, pardon." Eva yanımdan sinirli bir şekilde gülüyor. Kahretsin, onunla flört mü ediyor? Konuşuyorlar mı? Burada mı tanıştılar? Her sabah görüşüyorlar mı? Kafamdaki soruların sayısı artmaya devam ediyor. "Bu Levi."

"Kocası." Elimi ona doğru uzattım. Neredeyse şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyor, sonra dönüp Eva'ya, sonra da hızla bana bakıyor. "Ben Cici'yi içeri götüreyim, siz ikiniz arayı kapatırsınız." Bana bakmaktan kaçınan Eva'ya bakıyorum. Caine'in etrafından dolaşıp ondan uzaklaşırken midem düğüm düğüm oluyor. Çok kızgınım ama kızmak için hiçbir nedenim yok, gerçekten. Yoksa var mı? Kreşe giriyorum ve onu Sylvia'ya bırakıyorum. Onu teslim ederken Eva'nın yanımda durduğunu görünce şok oldum.

"İyi misin?" diye sorar, sesi kısıktır.

"Evet," diye cevap veriyorum ona, Cici'ye el sallarken onu görmezden geliyorum. Kalbimin göğsümde nasıl attığını görmezden geliyorum. Ellerimin ne kadar nemli olduğunu ve özellikle de şu anda ne kadar canı hissettiğimi. Hayatım boyunca hiç böyle hissetmemiştim. Eva'ya bakmak için bir saniyemi ayırıyorum. "Sonra görüşürüz," diyorum olabildiğince hızlı bir şekilde, pişman olacağım bir şey söylemeden önce ondan uzaklaşma ihtiyacım çok büyük. Cici'ye el sallıyor ve benimle birlikte dışarı çıkıyor. Hiç bu kadar öfkelenmemiştim, tüm bedenim öfkeyle titriyordu. Hiç bu kadar konfor alanımın dışına çıkmamıştım, tek yapmak istediğim deliliğimi kükrekti.

Hiç bu kadar konfor alanımın dışına çıkmamıştım, tüylerim diken diken olmuştu.

Arabamın diğer tarafından "Hoşça kal," diyor ve sanırım homurdanıyorum, emin değilim. Bildiğim tek şey, o hala orada dururken otoparktan ayrıldığım ve kendimi daha da pislik gibi hissettiğim. İşe gidiyorum ve etrafımdaki herkes kızgın olduğumu biliyor mu bilmiyorum ama bütün gün bir kişi bile bana bir şey sormuyor. Ayrıca, itiraf etmeyeceğim ama bütün günü her on dakikada bir telefonuma bakarak onun aramasını bekleyerek geçiriyorum. Dakikalar saatlere dönüşüyor ve günün sonunda gitmek bile istemediğim bir yemeğe çıkmak zorunda kalıyorum.

Restorana yanaşıyorum ve ona mesaj atıp Cici'nin kreşteki gününün nasıl geçtiğini sormak geliyor içimden ama sormuyorum. Hayır, bu yapılacak normal bir şey olurdu. Eva'yla aramızdaki hiçbir şey normal değil, özellikle de o lanet öpücükten sonra. Özellikle de benim için gelmesini sağladıktan sonra. Restorana girmeden önce anahtarlarımı valeye fırlatıyorum. Bana gülümseyen hostese bakarken lounge müziği beni hemen etkiliyor, saçları mükemmel, göğüsleri tam teşhirde, kısmen elmas taklidi bir sütyenle kaplı. Göğüsleri o kadar sahte ki denize düşse yüzebilir. "Hoş geldiniz."

"Merhaba," diye selamlıyorum etrafıma bakarak, "Daniel için geldim."

"Tabii ki." Baştan çıkarıcı gülümsemesini bana yöneltmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Eğer beni takip edersen." Dönüyor ve önüne geçtiğinde kalçalarını iki yana sallıyor, siyah mini elbisesi kıcını zar zor örtüyor. Masaların yanından geçip iki basamak çıkarak bir parti odasının bulunduğu yere varıyoruz. Dışarıda olup bitenleri izleyebilmemiz için camla kapatılmış, yerden bir metre yükseklikte bir oda. "Bir şeye ihtiyacın olursa," diyor neredeyse, "Ben Audrey."

"Evet." Onun yanından geçip çocukların beklediği odaya giriyorum.

"İşte orada," diyor Daniel, yan taraftaki koltuktan kalkarak, "diğer sağdıç." Ellerini çırparak yanıma geliyor. Elini bana uzatıyor, sıkıyor ve beni kendine çekiyor. "Kahretsin, çok uzun zaman oldu" diyor ve ben de ona başımı sallıyorum. Yaklaşık beş yıl önce çalışırken tanışmıştık.

bir projede birlikte çalıştık. Denetlediğimiz şirketlerden birinin avukatı. "Gelebilmeneze sevindim."

"Siktir et," diyor Todd yanından, "bize burayı anlatan oydu." Herkes gülüyor ve ben etrafıma bakıyorum. Odanın duvarları boyunca uzanan kanepeler ve odanın ortasında, üzerinde yiyecekler olan kare bir masa var. Çok geçmeden yirmi otuz kadar erkeğin bu saçmalık için geleceğini biliyorum.

"Hey, ben buraya hiç gelmedim. Buraya gelen birini tanıdığımı söyledim." Elimi savunmak için kaldırdığımda odanın köşesinden bir garson içeri giriyor. Hemen hemen öndeki kadın gibi giyinmiş, sadece eteği daha da kısa ve sütyeni sadece göğüslerini tutuyor, tamamen dışarıdalar.

Yanımıza geliyor ve Daniel'a içkisini uzatıp bana gülümsüyor. "Ben Dahlia," diye tanıtıyor, "Size hizmet edeceğim. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

Daniel'e dönmeden önce ona "Ben bir viski ve soda alacağım," diyorum. "Damat adayı nasıl? Hazır mısın?" İnsanlar içeri girmeye ve yanımıza gelmeye başlarken ellerimi ceplerime sokuyorum. Bundan nefret ettiğimi anlamam tam on dakika sürüyor. İçkimin gelmesi otuz dakika daha sürüyor ve masalardan birine gidip yiyecek bir tabak alıyorum. Etrafıma bakıyorum, en son ne zaman bir bara gittiğimi düşünüyorum. Sadece bir ay önce miydi? Sadece bir ay oldu ama sanki bir ömür geçmiş gibi mi geliyor? Hep nefret mi ederdim? Bugün olduğu kadar berbat mıydı? Berbat olduğunu biliyor muydum yoksa iyiymişim gibi mi davranıyordum? Daha önce ne kadar mutsuz olduğumu biliyor muydum, şimdi her gün eve gitmek için koşturuyorum? Hayatımın sığ bir yer olduğunu biliyor muydum, oysa şimdi küçük bir kız kalbimin bir parçasını minik ellerinde tutuyor ve tüm hayatımı onu korumak için harcayacağımı biliyorum. Kahretsin, bir ay ne kadar fark yaratıyor.

Geceyi erkeklerle takılarak geçiriyorum, etrafımızda kucak dansı yapıldığını umursamıyorum bile. Masama gelip beni diğer erkeklerin yaptığı saçmalıklara ortak etmeye çalışan tüm kadınları görmezden geliyorum. Aslında tüm erkekler değil, evli erkeklerin hepsi kenarda oturmuş izliyor. Bunun ben olduğuma bile inanmıyorum. Oysa daha önce

şu an olduğum kişiyle dalga geçen kişi olurdu. Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum, alyansım sergileniyor. Saat ilerledikçe müzik daha da yükseliyor ve oda daha da dumanlı bir hal alıyor. Bu hayattan nefret ettiğime ve bunu bir daha asla yapmak istemediğime karar veriyorum. Kalkıp baktığımda saatin sabahın birini geçtiğini görüyorum. "Benim çıkma vaktim geldi," diye duyuruyorum çocuklara. "Daniel'ı sonra yakalarım." Daniel'a bakıyorum, sanki yer yarılsa da onu yutup tükürse istiyor gibi görünüyor. Başka tarafa bakmaya çalışıyor ve onun için para ödedikleri bir kucak dansına daha katlanıyor.

Dumanlı kara bulutların arasından gecenin serinliğine doğru yürüyorum ve vale görevlisine koçanımı uzatıyorum. Telefonumu çıkarıyorum, bana mesaj atmadığını görüyorum. Hiçbir şey yazmamış. Bütün gün telsiz sessizliği oldu ve bundan nefret ediyorum.

Eve doğru yol alırken ruh halim daha iyiye gitmiyor. Hatta, arabayı çekip yanına park ettiğimde daha da sinirleniyorum. İçeri girdiğim anda sanki bedenim rahat bir nefes alıyor. Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve gürültü yapmamaya çalışarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Gidip Cici'yi kontrol etmeyi düşünüyorum ama bunun yerine yatak odasına giriyorum.

Yorganın hışırtısını duyduğumda ceketimi çıkarıyordum. Hareketimin ortasında duruyorum ve onun konuştuğunu duyduğumda midemdeki sıkışma bambaşka bir nedenle ortaya çıkıyor. "Eve geleceğini düşünmemiştim."

Bölüm Yirmi Beş Eva

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve yalan yok, nefes almayı bırakıyorum. Kalbim hızlanırken aynı anda midem de boğazıma kadar yükseliyor. Dirseğimin üzerinde doğrulup karanlık kapı aralığına bakıyorum. Komodine baktığımda Cici'nin sırtüstü yattığını, kollarını iki yana açmış, umursamaz bir halde uyuduğunu görüyorum. Telefonuma dokunuyorum ve saatin gece 1'i geçtiğini görüyorum, ayakkabılarını tekmelediğini duyduğumda midem tekrar sıkışıyor.

Karanlık olmasına ve uyanık olup olmadığımı görmemesine rağmen hemen yatağın kendi tarafına uzanıyorum, gözlerim kapalı. Kendime onu beklemediğimi söylemeye çalışsam da onu beklediğim için çok kızgınım. Sadece uyuyamadım. Saat 22:00'den beri yataktayım, dönüp duruyorum. Yatağın boş olan onun tarafına bakarak o anda ne yaptığını merak ettim. Açıkçası bu bana yardımcı olmadı çünkü tek hayal edebildiğim, on kadınla birlikte, onları motorla zıplatırken onun üzerinde aşağı yukarı zıplamasıydı. Bu da beni daha da sinirlendirdi. Beni kreşin otoparkında bıraktığı andan itibaren bütün gün öfke içindeydim. Zor bir gün olacağını biliyordum. Ona kızgın olmamın bir faydası olmadı ve Cici'yi bırakmadan önce otoparkta her ne olduysa onun bana ulaşip özür dilemesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Saatler ilerledikçe ruh halim de değişti. Herkes bana bir şey sormaya korkuyordu.

Biri yaptı. Cici'yi kucağıma aldığımda keyfim yerine geldi ama sonra onu ve rutinimizi çok özledim, her şeyin geçici olduğunu düşünürsek bu benim için çok aptalcaydı. Başımı eğip onun yatak odasına girişini izledim.

Karanlıkta onun köşeye doğru yürüyüşünü izliyorum ve nihayet ceketini silktiğini gördüğümde aynı anda doğruluyorum. Kafamda bir sürü soru dönüp duruyor. Bildiğiniz şeyden sonra mı buraya geldi? En azından duş aldı mı? Onu tekrar görecek mi? Tüm bu sorulara rağmen ağzımdan çıkan tek şey "Eve geleceğini düşünmemiştim" oluyor.

Ceketini çıkarırken hareketi durdu. Başını bana doğru çeviriyor, karanlıkta bile bakışlarını görebiliyorum. "Evet, nedenmiş o?" Ceketini çıkarmaya devam ediyor ve köşedeki sandalyeye fırlatıyor. Kısa bir süre önce üzerinde sadece benim kıyafetlerimin olduğu sandalye, şimdi ikimizin eşyalarının bir karışımı.

Ses tonu onu görmezden gelmemi ve yatağıma dönmemi ya da umurumda değilmiş gibi davranmamı sağlamalı. Ama burada, okyanusun ortasında, karanlıktayım ve bana doğru gelen, beni altına çekmeye hazır dalgaların gürültüsünü duyabiliyorum. "Striptiz kulübünde olacağını düşünmüştüm." Bundan sonra bir şey söylemiyorum ama o da söylemiyor. Onun için hecelemememe gerçekten ihtiyacı var mı? Şimdi daha da kızgınım. "Ve ne bileyim, biriyle takılayım mı?"

İkimizin gerginliğiyle dolu olan oda şimdi buz gibi. Sanki odaya buz girmiş gibi. Bakışlarının ölüm bakışına dönüştüğünü görmek için ışıkları açmama gerek yok. Elleri gömleğinin eteklerine gidiyor, pantolonundan çekip çıkarıyor, soyunmak için dolaba ya da banyoya bile gitmiyor. Bunun yerine, gömleğinin düğmelerini açarken öfkeyle orada duruyor, ya da bu noktada Hulk gibi yırtıp açtığını hissediyorum. Beyaz gömleğini çıkarıyor ve eli kemerine gitmeden önce sandalyenin üzerine fırlatıyor. Birden, ne bileyim, kendine zarar vermediğinden emin olmak için ışığı açmam gerektiğini hissettim.

"Caine buraya gelecek miydi?" diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ne?" Fermuarını duyduğumda neredeyse nefesim kesilerek soruyorum. Pantolonu yere düştüğünde göğsüm kabarıyor ve o da boxer'ı ve çoraplarıyla orada duruyor. Pantolonunu gömleğinin üstüne atıp çoraplarını da giydikten sonra yatağın kendi tarafına doğru yürüyor.

"Caine," diye adını tekrarlıyor, örtünün kendi tarafını tutup neredeyse çekiştiriyor. "Seni becermek isteyen adam." Neden Caine'in beni becermek istediğini düşünsün ki?

Sadece boxer'ıyla yanımdaki yatağa girmesini izlerken gözlerim kırpışıyor. Beynim benim de sadece külotla kalmamın normal olduğunu söylerken. "Beni becermek istemiyor." Sırt üstü uzanıp ellerini karnına koyarken gözlerimi deviriyorum.

Gülüyor ama kahkahası dostça değil, daha çok *Batman*'deki Joker'e benziyor. "Oh, güven bana, seni becermek istiyor." Burada oturan bana bakıyor ve şimdi tek yapabildiğim onun pozisyonunu taklit ederek geriye doğru uzanmak. "Yani, bu onun suçu değil." Bana bakıyor. "Yüzüğünü takmadığın zaman evli olduğunu nereden bilecekti?"

Tek yapabildiğim şok içinde nefes nefese kalmak. "Yüzüğümü takıyorum." Yüzüğümü taktığımı göstermek için elimi kaldırdım.

"Evet," diye homurdanıyor, "tabii, boynuna dola."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum, "Geceleri takıyorum. Gün içinde isteyken takmıyorum çünkü yağlanmasını falan istemiyorum." Bu sahip olduğum en güzel mücevher ve gün boyu ellerime yağ ve krem sürmek zorunda kaldığım için kirlenmesini hiç istemem.

"Tamam," diyor, ki bu benim için gidip kendimi becermemi söylemekten daha kötü olabilir. Sonra işleri daha da kötüleştirmek için arkasını döndü ve bana sırtını verdi.

Tek düşünebildiğim, *seni orospu çocuğu*. "Güzel," diye hayıflanıyorum, sırt üstü düşüyorum. "Tüm sahip olduğun bu mu?" Üzerimdeki battaniyeleri tokatlayarak kendimi içeri sokuyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar yüzünü bana döndü, üzerime örttüğü battaniye şimdi her yerde. Başımı ona doğru çeviriyorum. "Hayır, sahip olduğum tek şey bu değil," diye homurdanıyor ve bana yaklaştığını hissedebiliyorum, daha doğrusu sıcaklığını hissedebiliyorum. "Sahip olduğum şey bu."

Önce ben mi hamle yapıyorum yoksa o mu hamle yapıyor bilmiyorum ama göğüslerim onun göğsüne bastırılmış, birbirlerine bakıyorlar. Kolları belime dolanıyor, benim kollarım onun boynuna dolanıyor, ağızlarımız birbirini buluyor. Dillerimiz birbirine karışıyor, dönüp dolaşıyor. Sanki bu benim kurtuluşum, sanki onun bir dokunuşu beni rahatlatıyor. Sanki vücudum onun yanımda olmasıyla rahat bir nefes alıyor. Sanki diğer yarım gelmiş ve ben artık tamamlanmışım gibi.

Öpüşmeyi derinleştirmeye çalışırken başlarımız bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Yan yatarak başlıyoruz ama o beni hızla sırtüstü yatırıyor. Çılgınca öpüşme şimdi rahatlarırken bacaklarım aralarına girmesi için açılıyor. Beni yumuşaklıkla öpüyor, dudaklarımı bırakmadan önce burnunu benimkine sürüyor. Dudaklarımdan çeneme doğru öpücükler kondururken göğsüm inip kalkıyor, gözlerim hâlâ kapalı, her dokunuşta bedenimin karıncalandığını hissediyorum. "Levi," diyorum, dili çenemden boynumun kenarına doğru ilerlerken. Dünyadaki tüm erişime sahip olduğundan emin olmak için başımı uzaklaştırıyorum. Kirli sakalı köprücük kemiğime batarken bacaklarım bacaklarına dolanıyor ve dokunuşunun altında titrememe neden oluyor. Göğsümden aşağı, göğsümün kabarıklığına doğru yöneliyor, bacaklarım kalçalarından düşerken sırtımı eğiyorum. "Levi." Şu anda o kadar bitmiş durumdayım ki tek bildiğim ona ihtiyacım olduğu.

"Bebeğim," diye fısıldıyor usulca, parmaklarının tam da dudaklarının olduğu yerde gezindiğini hissettiğimde sakalları sertleşiyor. "Beni tahrik ediyorsun." Tam zamanında gözlerimi açıp atletimi indirdiğini ve bir meme ucumu ağzına aldığını hissediyorum. İnliyorum, sanırım adını mırıldanıyorum, emin bile değilim. Tanrı'yı aramış da olabilirim; tek bildiğim dişlerinin meme ucumu sıyırdığı anda içime doğru şok dalgaları gönderdiği. O bir meme ucumla uğraşırken ellerim başının arkasına gidiyor ve sonra diğerine geçiyor. Ben onu izlerken gözlerim yarı yarıya kapanıyor, o diğer meme ucunu ağzına alırken gözleri benimkileri izliyor.

Başım geriye düşüyor, kalçalarım yukarı kalkıyor ve tam burada, şu anda onun için bitiyorum. O kadar bitmişim ki beni sikmesi için ona yalvarmak istiyorum. "Evet," diye tıslıyorum ve sonra ağzı beni bırakıyor, serin hava meme uçlarımı daha da sertleştiriyor.

Vücudumda aşağı doğru hareket ettiğini hissediyorum, eli kolsuz bluzumu kıvrıyor, böylece dokunuşuyla kasılmış olan karnımı öpebiliyor. Burnunu ileri geri sürüklüyor, dili göbek deliğimi geçerek karnımı yalıyor. "Kaldır," diye emrediyor ve benden neyi kaldırmamı istediğini bilmiyorum. Vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum ve bacaklarımın arasında olduğu için onları kapatıp rahatlamaya çalışamıyorum. "Kıçın." Şortumu ve külotumu çıkarması için tam zamanında kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. "Bana bir şey söyle Eva." Ağzı amımın üzerinde geziniyor, nefesi üzerime inip beni ürpertiyor. "Seni boşaltırken onu mu düşünüyordun?" Burnu kasık kemiğimi takip edip bacağımın sol tarafına doğru ilerlerken ona bakıyorum.

"Şu anda onu mu hayal ediyorsun?" İhtiyaç dolu kalın sesini dinlerken göğsüm kabarıyor. "Onun olmasını mı istiyorsun?" Sesi gürliyor ve beni yalamasını umarak kalçalarımı kaldırdığımda konuşmayı kesiyor. "Bana kimi gördüğünü söyle." Tam orada, tam yalamasını istediğim yerde duruyor. Tam yarığımın olduğu yerde, dudaklarım şu anda zonklayan klitorisimi saklıyor. Beni öpmek için toplam beş dakika harcadı ya da belki daha da az ve ben onun için acı çekiyorum. "Söyle bana."

"Kimi düşündüğümü bilmek ister misin?" Sesim titreyerek çıkıyor. "Duşta kendime dokunduğumda kimi düşündüğümü bilmek ister misin?" Ayaklarımı dirseklerinin üzerine koyarken yukarı kaldırıyorum. "İki gece önce parmaklarına boşaldığımda kimi gördüğümü bilmek ister misin?" Kahretsin, o kadar güzel ki. "Bütün gece kimi düşündüğümü bilmek ister misin? Son zamanlarda tüm düşüncelerimi kimin ele geçirdiğini bilmek ister misin? Kimi hayal ettiğimi bilmek ister misin? Bana kimin dokunmasını istediğimi bilmek ister misin? Kimin içime kaymasını istediğimi bilmek ister misin? Kime binmek istediğimi bilmek ister misin? Kimin yüzüne oturmak istediğimi bilmek ister misin?" Gözleri benimkileri izliyor, göğsüm inip kalkıyor.

Vücudum patlamaya hazırdı, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. "Beni kimin bu kadar ıslattığını bilmek istiyorsun, eğer şu anda bana dokunursan

sırılsıklam olduğumu hisseder miydin?" Bekliyor, sonunda fısıltıyla itiraf ediyorum: "Sensin." Başka bir şey söylemiyorum çünkü söyleyemiyorum. Ağzı amımın dudaklarını emiyor, hemen ardından onları bırakıp beni tepeden tırnağa yalıyor. Kalçalarım yukarı kalkıyor, ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum. "Evet," diye tezahürat yapıyorum, başparmaklarını kullanarak am dudaklarımı açıyor ve klitorisimi ağzına alıyor. "Levi," adı dudaklarımdan dökülüyor.

"Evet," diyor klitorisimi ısırmadan ve iki parmağını içime sokmadan hemen önce. Yukarı itmek için omzunu aşağı itiyorum. "Bütün gün boyunca." Parmakları içime girip çıkıyor. "Tek düşündüğüm seni tatmaktı," diye itiraf ediyor, dili klitorisime tekrar dokunmadan önce dilini parmaklarıyla birlikte içeri kaydırıyor. "Adımı inleyerek söylemen sonsuza dek beynime kazınacak." Elini çevirip G noktama sürtüyor ve ben de onu izlemek için dirseklerimin üzerine çıkıyorum. "Bu amcığa sahip çıkma vaktim geldi." Klitorisimi emiyor. "Onu benim yap." Parmakları içime girip çıkarken ellerim meme uçlarıma gidiyor ve onları yuvarlıyor. "Parmaklarımla ilgilen." Daha fazlasına ihtiyacım var. "Dilimle." Orgazmın yaklaştığını hissediyorum, hiç bu kadar yükselmemişti. Son iki gündür artıyor. "Seni becerdiğimde," diyor ve gözlerim yavaşça yarı yarıya kapanıyor, "sonunda seni benim yapacağım. Her bir parçan"-parmakları daha hızlı hareket ediyor-"benim olacak." Amım daha da ıslanıyor. "Her bir parçanı işaretleyeceğim." Klitorisimi ısırıyor ve sonra içine çekiyor. "Önce ağzımla." Tam orada, karnımdaki gerginliği hissedebiliyorum, göbeğime, ayak parmaklarıma kadar iniyor. Elini çok daha hızlı hareket ettiriyor. "Sonra-" diye başlıyor sıkılmış dişlerinin arasından ve yakın olduğumu bildiğini biliyorum.

"Ben gidiyorum-" Nefes nefese yatağın üzerinde çırpınıyorum. Başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor, kalçalarım parmağıyla buluşmak için yukarı kalkıyor.

"O zaman Eva," diye adımı söylüyor ve ben tam o anda uçurumdan atlamak üzereyim. Daha fazla dayanamıyorum. "O zaman seni döllerimle işaretleyeceğim."

Bölüm Yirmi Altı

Levi

Ona spermlerimle onu işaretleyeceğimi söylediğim an, elimde parçalandığı andır. Amcığı parmaklarımın üzerinden fişkırıyor, parmaklarım onunla birlikte orgazm oluyor, asla bırakmıyor. Kalçaları beni orada tutmak için başımın etrafını sarıyor. Lanet bir deprem bile beni ondan ayıramazdı. "İşte bu, bebeğim," diye cesaretlendiriyorum onu, amcığı parmaklarımdaki tutuşunu gevşetirken. "Çok ıslak," diyorum onu yalamadan hemen önce, "çok sıkı." Kalçaları gevşerken parmaklarım yavaşlıyor. "O kadar mükemmel ki." Gözleri yavaşça açılıyor, bana bakıyor, göğüsleri adımı söylüyor, onları emmem ve sonra sikmem için yalvarıyor.

Şekerci dükkânındaki ya da daha iyisi oyuncakçı dükkânındaki bir çocuk gibiyim. Her şeye ve her yere dokunmak istiyorum. Her şeyin tadına bakmak istiyorum, hiç birini benim olmasını istediğim gibi sahiplenmek istememiştim. Benim olmasını istediğim gibi, sikim çok sertleşti. "Aman Tanrım," diye inliyor ve ben onun iç uyluğunu öpüyorum, parmaklarım onun içinden kayıyor.

"Levi," diye hatırlatıyorum ona, adımı dudaklarında duymak istiyorum. Sadece ve sadece benim adımı söylemesini istiyorum.

"Levi," diye tekrarlıyor, eli saçlarımda geziniyor. Daha beş saniye önce tırnakları neredeyse kafa derime batıyordu. Bunu bildiğini bile sanmıyorum; çok ileri gitmişti. Az önce içinde olan parmaklarını ağızıma götürüp yalayarak temizliyorum. Sarhoş edici bir kadın. Ben dizlerimin üzerine kalkarken ayakları omuzlarımdan düşüyor. Bir elini başının altına, diğerini de karnına koyarak arkasına yaslanıyor. "Bir sigaraya ihtiyacım var." Karanlıkta sırtıyor.

"Seksten sonra sigara mı içiyorsun?" Dizlerimin zerine çökerken kıkırdayarak soruyorum.

"Hayır." Başıını sallıyor. "Ama seninleyken buna ihtiyaım varmış gibi hissediyorum." "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" Yatakta doğrulmasını izliyorum.

"Henüz emin değilim." Bana, daha doğrusu sikime dönük oturuyor. "Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmadığımı söyleyebilirim." nmde dizlerinin üzerine kp ellerini kalçalarına koydu. "Yıldızlar gördüm." Başıını arkaya yaslıyor ve ellerim başının arkasına geliyor, saçlarını ellerimle kavırıyor ve ağzım onu yutmadan önce yumrukluyorum.

Elleri kalçalarıma gidiyor, dilimle kendini tadarken onları kavırıyor. Beni bırakıyor ve narin parmaklarının boxer'ımın lastiğinin içine girdiğini hissetmeden önce çenemi ısırıyor. Bu gece soyunduğumda şortumu giymeyi düşündüm ama o kadar kızgındım ki yatağa girdim. "Söylediğin şey hakkında konuşmak istiyorum." Boynumu pt. "Seni doğru duyduğumdan emin olmak için." Dili boynumda, göğsümde ve meme ucumda geziniyor. "Sadece aynı sayfada olalım diye." Meme ucumu ısırıyor ve ben tıslıyorum. "Bana nasıl sahip çıkacaksın?"

"Benim de kendi yöntemlerim var," diyorum, parmakları boxer'ı kavrayıp aşağıya ve kalçalarımın üzerine getirirken patlamamaya çalışıyorum, sikim serbest kalıyor.

"Eğer beni sahipleneceksen," diyor karnımdan aşağı öpücükler göndererek, "ben de seni sahiplenebilecek miyim?"

Ona kıkırdıyorum. "Eva," diyorum saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Bir süre önce bana sahip çıktın."

"Gerçekten mi?" Sikimin önünde ellerinin ve dizlerinin üzerine kt. "Bunu bildiğim iyi oldu." Sikimin dibinden başına kadar yalıyor, ucundaki prekumu yalıyor. Beni ağzına almasını izlemek istiyorum, ama dilini sikimin başının etrafında döndürdüğü anda başım geriye düşüyor ve inliyorum.

"Tanrım," diye inliyorum horoz başını öpüp biraz emdiğinde.

"Aslında Eva," diye dalga geçiyor, sikimi yarısına kadar ağzına almadan hemen önce.

"Sikimi kimin emdiğini tam olarak biliyorum," diye onaylıyorum, sikimi bırakmadan önce taşaklarımı avuçladığında neredeyse tıslıyorum.

"Sadece emin olmak istedim." Sikimin tabanından başına kadar her tarafını tekrar emerken bana göz kırpmıyor. Tekrar bırakmadan önce başını bir kez ağzına alıyor ve sonra dilini etrafında döndürüyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, böylece sikimi ağzına alışı izleyebiliyorum. Ağzı dibine kadar almakta zorlanıyor ama elinden geleni yapıyor. Sikimi ortasından kavriyor, parmakları etrafını tamamen kapatamıyor. "Sikin-" diyor tam ucunu ağzına almadan önce ve eli tabana doğru iniyor. "Bu mükemmel." Öne doğru eğiliyor, sırtını kamburlaştırıyor, şilte onu tutarken kıcı havaya kalkıyor.

Kalçalarım onun hareketleriyle kendi kendine hareket ediyor. "Güzel ve kalın." Bunu söylerken tabanını sıkıyor. "Ertesi gün seni hissedebileceğim kadar kalın."

"Bu bir meydan okuma mı?" Beni yutarken soruyorum. Başını sallıyor ve bu noktada kim daha çok zevk alıyor bilmiyorum, o mu ben mi? Muhtemelen ben, ama kalçalarının sağa sola sallanma şekline bakılırsa, bu bir toss-up. "O zaman meydan okumayı kabul ediyorum." Tek yaptığı bana sırtıtmak ve ben bittim. Hem de nasıl. "Yarın." Sikimi ağzına alıyor, aynı anda eliyle beni okşuyor. "Kendinle oynamanı izlemek istiyorum." Sikim ağzındayken inliyor ve taşaklarıma kadar titreşiyor. "Sana ne yapmamı istediğini söylerken amını parmaklamayı izlemek istiyorum." Eli daha hızlı hareket ederken gözleri kapanıyor. "Sonra memelerini sikeceğim," diyerek ona her şeyi anlatıyorum, meme uçlarını bükmeden önce çimdiklemek için aşağı uzanıyorum. "Her taraflarına boşalacağım." Yüzünü daha hızlı beceriyorum. "Döllerimi içine sür." Taşaklarım sıkılaşıyor. "Ama bu gece, hemen şimdi. Ağzını işaretleyeceğim. Spermlemleri yutmak ister misin bebeğim?" Ben soruyorum, o sadece başını sallıyor. "Dilini benim yap." Ben aşağı inerken gözleri bana bakıyor.

Boğazında, dudaklarımda onun adı, nefes nefese. "Eva," diye inliyorum son damlasına kadar yutarken. Hepsini yuttuğunda eli duruyor. "Eva," diye tekrar sesleniyorum, sikimi ağzından çıkarırken. "Parmakların şu anda nerede?"

Karanlıkta bile gözlerindeki pırıltıyı görebiliyorum. "Tam burada." Sikimi kavrayan elini havaya kaldırdı.

"Diğeri nerede?" Dizlerinin üzerine çöküyor ve iki parmağının içinde olduğunu görüyorum.

"İşte," diye itiraf ediyor, onları içeri ve dışarı hareket ettirerek. "Sadece ihtiyacım var-"

Elim bileğini kavlıyor ve parmaklarını çekip çıkarıyor. Elini ağzıma götürüp parmaklarını yalayarak temizliyorum. "Aminin boşalmaya ihtiyacı var mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "O zaman ben boşaltırım. O amcığın boşalmasını sağlayan benim." Ona yaklaşıyorum. "Sana kendini boşaltmanı söylemediğim sürece, şu andan itibaren bu benim işim." İki parmağımı içine sokuyorum ve nefesi kesiliyor. "Anlıyor musun Eva?"

Başını sallıyor. "Ya burada değilsen?" diye fısıldıyor.

"Sonra beni telefonla ararsın ve ben de seni sözlerimle boşaltırım." Başparmağım klitorisini ileri geri sallıyor. "Ne yaptığım ya da nerede olduğum umurumda değil, eğer aminin boşalması gerekiyorsa, onu boşaltırım. Ona sahibim." Amcığı parmaklarımda üzerinde kasılıyor. "Bu gece parmaklarımı ve ağzımı alacaksın." Daha hızlı hareket ediyorum, elleri bileğimi tutmaya gidiyor. "Yarın, sikimi alacaksın." İnliyor ve bunun tekrar boşaldığı için mi yoksa bu gece sikimi istediği için mi olduğunu bilmiyorum. "Beni anladığını söyle Eva." Alt dudağını ısırıp dilimi ağzına sokuyorum. "Evet de, Levi."

"Evet, Levi," diye tekrarlıyor boşalmadan hemen önce. Gözlerinin içine bakıyorum, parçalanışını izliyorum. Daha önce yanılmışım; sarhoş edici olabilir. Ama onun amcığı benim kriptonitim. Baş göğsüme düşüyor ve yatağa yığılana kadar onu tutuyorum. "Hareket edemiyorum," diye gözlemliyor onu yatırdığımda. Boxerımı yukarı çekmek için yataktan kalkarken bana bakıyor. "Külotum."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Gecenin bir yarısı seni tekrar yemek isteyebilirim." Onun yanındaki yatağa giriyorum.

"Tamam," diyor. "Buna hayır diyemem." Onu kendime çekiyorum, kıcı sikime yaslanıyor. Boynunu usulca öpüyorum. Onu duyduğumda neredeyse uyuyordum. "Eve geldiğine sevindim," diye mırıldanıyor, "ve eve striptizcilerle gitmediğine." Yüzümü boynuna gömüyorum ve uykuya dalıyorum.

Yatağın onun tarafına doğru yuvarlanıyorum ve soğuk beni hemen uyandırıyor. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum ve yatakta yalnız olduğumu görüyorum. Yatağın yanındaki monitöre bakmadan önce kapalı yatak odası kapısına bakıyorum ve beşiği boş buluyorum. Sırt üstü dönüp yatağa uzanıyorum, Cici'nin yaygarasını duyunca gözlerim tekrar kapanıyor. Yataktan çıkmadan önce yorganı tutup üzerimden atıyorum. Aşağı inmeden önce banyoya gidip ellerimi ve yüzümü yıkıyorum.

İkisini oturma odasında gördüğümde neredeyse son adıma gelmişim. Eva sırtı kanepeye dönük, saçları tepesinde, üzerinde dün gece giydiği atlet ama pantolonla oturuyor. Elini, Eva'nın eli belinde ayakta duran ve onunla konuşan Cici'den uzağa uzatıyor. "Kahvemi içemezsin."

"Günaydın," diyorum son basamağı çıktığımda ve iki kızım bana baktığında. Cici daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle ciyaklıyor. "Uyanalı çok oldu mu?" Mutfaktaki saate bakıp neredeyse öğlen olduğunu görünce soruyorum.

"Yaklaşık dört saat," diye paylaşıyor Cici'ye bakarak. "Sessiz olmaya çalışıyorduk."

"Onu duymadım." Onlara doğru yürüyorum, eğilip Cici'yi alnından, sonra da Eva'yı dudaklarından öpüyorum. Yanına oturmadan önce Cici dönüyor ve kendini bana atıyor. "Merhaba kızım," diyorum başını omzuma yasladığında.

"Levi," Eva adımı söylüyor ve ben ona bakıyorum. Yüzünde endişeyle bana bakıyor. Dört saattir ayaktaydı, bu yüzden muhtemelen üç saat kırk beş dakikadır dün geceyi düşünüyordu. Kafasının içinde dönüp duruyor ama aslında iyi bir şey düşünmüyor. "Sakın yapma," diye uyarıyorum onu, Cici'nin sırtını sıvazlayarak.

"Bir hataydı," diyor usulca ve tek yapabildiğim gülmek oluyor, Cici başını kaldırıp bana gülümseyerek bakıyor.

"Hayır, bunu yapmayacağım."

"Bunu yapmayacağım da ne demek?" diye soruyor yanımdan, kahvesinden bir yudum alırken.

"Bu bir hataymış gibi davranmayacağım anlamına geliyor." Cici'ye burnumu kıvrıp Eva'ya dönüyorum ve bir kolumu onun omzuna atıyorum. "İki gün önce seni parmaklamamışım gibi davranmayacağım." Gözleri bulutlanıyor, şüphesiz bunu da hatırlıyor.

"Dün gece hayatımın en iyi oral seksini yapmamışım gibi davranmayacağım." Gözlerini deviriyor. "Ben de seni istemiyormuşum gibi davranmayacağım."

"Ne diyorsun?" diye soruyor ama bana bakmaktan kaçınıyor, onun yerine kucağındaki fincana bakıyor.

"Diyorum ki, bu her şeyi değiştirir." Bana bakmasını bekliyorum.

"Ne diyorsun sen?" diye soruyor ve kalbinin hızla attığını görebiliyorum çünkü göğsü çok hızlı inip kalkıyor.

Nefes alışları artık kesik kesik geliyor. Ona doğru dönüyorum, kolumu onun etrafından çekiyorum ve parmak uçlarımı boğazına yerleştiriyorum, kalbinin ne kadar hızlı attığını hissediyorum. "Bunu seninle benim aramda söylüyorum." Dudaklarım kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gerçekleşiyor." Şok olmuş bir şekilde doğruluyor, ağzı açılıyor ve sonra kapanıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gidiyor." Yanağından öpmek için eğildim. "Bundan daha fazlasını seviyorum, bayılıyorum." Elimle boynunu tutuyorum. "Eve, sana gelmek." Gözlerinin içine bakıyorum. "Seninle yatağa girmek. Hayatı seninle yaşamak."

Sözlerimi dinliyor ve başının döndüğünü görebiliyorum. "O kadar basit değil."

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

"Çünkü değil." Kahve fincanını tutmayan kendi elini havaya kaldırır.

"Neden sadece onunla gidemiyorsun?" Onu yine şaşkına çeviriyorum, ama şimdi kahve fincanını alıp dudaklarıma götürüyorum. "Benimle çıkmak ister misin?" Cici'nin bağırmasıyla aynı anda ona sırtıyıyorum. Dönüp Cici'ye bakıyorum ve yüzünün bir gülümsemeyle dolduğunu görüyorum. "Peki ya Cici?"

Bölüm Yirmi Yedi Eva

Onun Cici'ye bakışını izliyorum. "Eva Teyzen ve benimle çıkmak ister misin?" diye soruyor ve Cici ona gevezelik ediyor. Dönüyorum ve sırtımı onun yanındaki kanepeye dayıyorum. Kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor ve sanki onun ne dediğini anlamış gibi başını sallıyor, sonra bana dönüyor. "Evet dedi."

Elimde olmadan başımı salladım ve kıkırdadım. "Öyle mi?" Ayaklarımı yanıma çekip bacaklarının üzerine koyuyorum.

"O da öyle dedi." Sırıttıyor. "Bütün o gevezeliklerden bunu anlamadın mı?"

"Kaçırmış olmalıyım," diye takılıyorum ona bakarak. Dün gecenin nasıl bir şey olduğunu anlatacak kelime yok. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve ayrıca Levi'yi istediğim gibi başka birini hiç istememiştim. Sabahın büyük bir kısmını dün geceyi tekrar tekrar izleyerek geçirdim.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Ona temiz hava aldıralım, böylece bu gece sekiz saat geçirebiliriz."

"Bundan daha uzun uyuyor." Gülüyorum, ayağa kalkıyorum.

"Oh, biliyorum." Göz kırptıyor, ayağa kalkıyor. "Yatakta olduğumuzu kastetmiştim, uyuduğumuzu değil."

Elimi kalçama koyuyorum, aynı anda amım da kasılıyor. "Gerçekten mi, sekiz saat mi?"

Omuz silkiyor. "Aslında hiç denemedim." Başını eğiyor ve burnunu benimkiyle ovuşturuyor. "Ama denemeye değer."

"İnternete göre, on ila otuz dakika arasında süren vajinal seks uzun bir süre olarak kabul ediliyor." Başımı arkaya yaslıyorum.

"Ve Singapurlu bir adam yirmi dört saat boyunca otuz yedi kadınla yattı," diye karşı çıkıyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor.

"Bu doğru olamaz." Kollarım kolayca beline dolanıyor.

"Otuz dakika da uzun bir süre olamaz." Beni kendine doğru çekti. "Bu da gösteriyor ki, internette okuduğın her şeye inanmamalısın." Ona gülüyorum. "Şimdi gidelim."

Yukarı çıktığımızda ona "Gidip üstünü değiştireyim, sonra takas yaparız" dedim.

"Tamam," diye kabul etti. Onu kollarından alıyorum ve biraz sızlanıyor. "Evet, ondan hoşlandığını biliyorum."

"Bir tek o mu var?" Bana bakıyor ve ben de gözlerimi devirerek onu güldürüyorum.

"Evet," diye yalan söyledim, "senden hoşlanan tek kişi o."

"Yalancı," diye karşılık veriyor, dudaklarımı usulca öpüyor, sonra eliyle kışımı avuçluyor. "Hmmm." Beni kendine doğru çekiyor. "Uyku zamanı ne zaman?"

Aletini karnımda hissediyorum ve hemen söylemek istiyorum. "Bu geceye kadar bekleyebilirsin. Ölmeyeceksin." Vajinam "Hayuuuuur" diye bağırıyor. "Şimdi git üstünü değiştir."

"Tamam." Yatak odasına geri dönmeden önce ikimizi de öpüyor.

Levi'nin sikini tekrar elime almak için kaşınacağım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Onun sikini tekrar ağzıma almak için bir parmak şıklatmamla dizlerimin üzerine çökeceğim günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yatak odasına doğru yürüyüp giyinirken "Daha garip şeyler de oldu," diye mırıldanıyorum.

Bütün gün uzuyor ya da belki de sadece sabırsızım. Ben de aklımı kaçıyorum. Bütün gün boyunca orada burada küçük dokunuşlar oldu. Sadece bir öpücükle başlayan ama sonra dili ağzımda ve ben onu neredeyse kuru kuru becerirken son bulan öpücükler.

Saat yedide Cici yatmaya hazır, muhtemelen teyzesinin sevişeceğini bildiği için rekor sürede uykuya dalıyor. Beline sardığı bir havlu ve saçlarını kuruladığı başka bir havluyla banyodan çıktığı sırada yatak odasından çıkıyorum. "Uyudu mu?" diye soruyor, sanki karşımda yarı çıplak durmuyormuş gibi.

"Evet," diye mırıldanıyorum, "duşa gireceğim."

"Tamam," diye kabul ediyor, ben banyoya doğru yürürken kenara çekilmiyor. Bana bakmak için başını eğiyor. "Kendine dokunma," diye fısıldıyor beni usulca öpmeden önce.

"Bunun senin için şok edici bir bilgi olacağını biliyorum." Ellerimi kalçalarımın koydum. "Ama sanırım kendimi kontrol edebilirim."

"Şu anda elimi pantolonunun içine sokarsam-" Eli yukarı kalkıyor ve başparmağı kapalı meme ucumun üzerinde geziniyor. "Islanmayacak mısın?" Tek yapabildiğim ona bakmak, çünkü bütün gün boyunca ıslanmıştım. "Kesinlikle." Dudaklarımı ısıyor ve dolaba doğru yürümeden önce kışımı tokatlıyor.

Hayatımın en hızlı duşunu aldıktan sonra, gerçekten arsız bir külot olan beyaz dantelli ganimet şortumu giyiyorum, kış yanaklarım dışarı sarkıyor ve beyaz bir atlet giyiyorum. Hayal gücüne gerçekten hiçbir şey kalmadı. Yatak odasına geri döndüğümde yatak boştu ve kapı aralığına baktım.

"Levi?" Yatak odasından çıkıyorum ve onun aşağıdan gelişini izliyorum.

"Hey," diyor ve alt katın karanlık olduğunu görüyorum. "Ben de tam kapatıyordum." Gözleri kıyafetimde geziniyor. "Biliyor musun geçen ay her şeye lanet ettim.

tek bir çift ganimet şortun var mı?" Bana doğru yürürken ona gülümsüyorum ve odanın içinde geriye doğru yürümeye başlıyorum. "Onlar benim ölümüm oldu."

"Öyle miydiler?" Dizlerimin arkasının yatağa değdiğini hissettiğimde soruyorum. Elleri kalçalarımın gidiyor. "Basketbol şortundan nefret ediyorum," diye bilgilendiriyorum onu.

"Neden?" Sırıttıyor.

"Çünkü içlerine bir şey giyip giymediğini merak ederek beni deli ediyorlardı," diye itiraf ediyorum. Levi ve benim bu kadar harika arkadaşlar olmamızın nedeni birbirimize asla yalan söylemememiz.

"Flaş haber." Başını eğiyor ve dudaklarımı öpüyor, cümlesini bitirmeden önce dili hızla ağzımı işgal ediyor. "Değildim." Beni kaldırıyor ve sırtüstü yatağa fırlattığında tek yapabildiğim nefes nefese kalmak oluyor. Yatakta bana doğru sürünüyor ve komodinden gelen yumuşak ışığın açık olmasına gerçekten çok seviniyorum. Üzerimde, elleri başımın iki yanında, dizleri açık bacaklarımın ortasında. "Bütün gün bunu yapmak için bekledim," diyor bana ve dudaklarımı öpeceğini düşünüyorum ama Levi değil. Hayır, öpmeyecek. Beni öpmek yerine, ki bunu yapmasını bekliyordum, ellerinden birini atletimin üst kısmına koyuyor ve aşağı doğru itiyor, göğsüm artık çıplak. Başını eğiyor, meme ucunu ağzına alıyor ve derinlemesine emiyor. Dilini etrafında döndürmeden önce onu ısıtırken kalçalarım yukarı doğru itiliyor.

"Ne düşünüyordum biliyor musun?" Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu sırtına doğru iterek soruyorum. Ellerini başımın yanında birleştirmiş, öylece yatıyor. "Almayı düşünüyordum..." Şortunu indiriyorum, siki dışarı fırlıyor ve ışıktaki dün gece düşündüğümünden çok daha iyi görünüyor. "Evet," diye tezahürat yapıyorum, parmaklarımı onun etrafına koyuyorum. "Kahretsin, hatırladığımdan çok daha iyi," diye övüyorum ağzımı üzerine koymadan önce. Onu ağzıma alıyorum, çevresini içime almak için uzanıyorum. Dilimin altındaki damarları hissediyorum, horozu o kadar kalın ki gerçekten çalışmak zorundayım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, o beni izlerken sikini sarsıyorum. Oturuyor, dili ağzıma girmeden önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Beni üstüne çekiyor, göğüslerim çürük atletten düşüyor, meme uçlarım

Beni öperken sikini sıyrıyor. Biz öpüşürken elim hala onun sikini okşuyor.

Ağzım tekrar sikinin üzerine düşerken ayağa kalktı. "İşte benim kızım, al beni." Sözleri beni ileri itiyor. "Beni güzel ve sertleştir," diye ısrar ediyor ve tek yapabildiğim onun horozunun etrafında inlemek.

Bacaklarının ortasında diz çöktüğümde beni yukarı çekiyor. Başını eğerek bir meme ucumu ağzına alırken diğerini parmaklarıyla yuvarlıyor. Beni bir meme ucundan diğerine geçiriyor ve sadece meme uçlarımla oynadığı için boşalmaya bu kadar yakınım. Bunu hissetmiş olmalı çünkü duruyor, atletimi başımın üzerinden yırtmadan önce meme ucum bir patlamayla ağzından düşüyor.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun." Üzerimde sadece beyaz külot varken bana bakıyor. Beni sırtüstü çevirirken elleri belime dolanıyor. Boynuma, göğsümün ortasına, karnımın üzerine ve göbek deliğimin hemen üzerine inmeden önce ağzı benimkine düşüyor. Üzerimden çıkarmasına yardım etmek için kaldırdığımda elleri yan taraftaki külotu kavırıyor. Ağzı tam amımın üzerine düşmeden önce bir bacağına yukarı ve omzunun üzerinden iterken bacaklarım yanlara düşüyor.

"Siktir." Yıldızları görürken yanımdaki çarşafları kavırıyorum. "Evet!"

"Duşta kendine dokundun mu?" diye soruyor iki parmağını içime sokarken.

Parmaklarını hareket ettirirken "Hayır," diye haykırıyorum.

"İşte benim iyi kızım." Klitorisimi emiyor. "Siktir, Eva." Amımın parmaklarını almasını izlerken ona bakıyorum. "İçine girmem lazım."

Tek söyleyebildiğim "Evet". "Evet." Üzerimden komodine doğru uzanıp çekmecedan bir prezervatif alırken parmakları içimden düşüyor. "Bunları oraya ne zaman koydun?" O sırtırken ben soruyorum. "Bilmek istemiyorum."

Önümde duruyor ve bana prezervatifi uzatıyor. "Sikimi mi istiyorsun?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallayıp dudaklarımı yalıyorum. "O zaman senin için hazır olsun."

Prezervatifi elinden alıp köşesini dişlerimle koparıyorum. "En son ne zaman test yaptırdın?" Soruyorum ve gözlerinin rengi değişiyor gözümün önünde. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diye söze başlıyorum, prezervatife bakarak. "Ve altı aydır seks yapmadım."

"Asla onsuz olmadım," diye yanıtlıyor, çenesi gergin. "Sloganımı biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Aptal olma, aletini kapat," ikimiz de aynı anda söylüyoruz.

"Bu bir anlaşma kırıcı mı?" Ben soruyorum ve eli yanağımı okşuyor. Elimden prezervatifi alıyor ve arkama atıyor.

"Evlenmeden önce test yaptırdım," diye paylaşıyor benimle ve bu cümle midemi titretiyor. "Şimdi beni içine sok."

"Çok otoriter," diye karşılık veriyorum, tekrar uzanarak. "İyi kafa verdiğin için şanslısın."

"Öyle mi?" Üzerimde geziniyor. "Ne kadar iyi kafa veriyorum?"

"Senin egonu yükseltmeyeceğim," diye karşılık veriyorum, sikini elime alarak.

"Sen de hemen geri ver bebeğim." Alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi."

"Öyle mi?" Kalçalarımı geriye doğru hareket ettiriyorum ve onu yarığıma sürtüyorum. "Eminim sadece bunu söylüyorsundur."

"Bebeğim." Gözlerimin içine bakıyor. "Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "Şimdi beni içine sok." Onu girişime yerleştiriyorum. "Benimle izle," diye ısrar ediyor ve ikimiz de bakıyoruz

Bağlandığımız yere doğru. Başının ucu içime doğru kayarken, "Sıcaklığını hissedebiliyorum," diyor.

Sırtımı eğerken gözlerimi kapatıyorum. "Daha fazla," diye haykırıyorum, yanlarını tutarak.

"Hayır," diyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "İzlemeyi bıraktığın an, sikimin seni sikmesini bıraktığım andır."

"Ugh," diye inliyorum ama gözlerim aşağıya kayarak onun içime girmesini izliyor. Uyluklarının arkasını tutarak hepsini içime aldığıma emin oluyorum. "Levi," diye tıslıyorum yarısı içimdeyken ve hepsini istiyorum.

"Neye ihtiyacın var bebeğim?" diye soruyor, gözleri parlayarak.

"Beni becermeni istiyorum." Sikiinin içime daha fazla kaymasını izliyorum. "Sert." Taşaklarına kadar içime girdiğinde ikimiz de inliyoruz. Onun siki içime girerken hayatımda hiç bu kadar dolmamıştım.

"Ne kadar sert?" diye soruyor, ucuna kadar çekip tekrar içime sokuyor. Gerildiğimi hissederken gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum.

"O kadar sert ki oturamayacağım. Bunu yapabilir misin?" Onu kızdırıyorum. "Beni bu kadar sert sikebilir misin?"

"Eva," diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından, tekrar tekrar içime girerken. Bir kez bile vazgeçmiyor. Bana çarparken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Amım yanıyor, beni sikmesini izlemekten çok ıslak. "Bana aç amina bak. Beni alıyor." Bana çarpıyor. "Sikimi yutuyor." Çekiyor, tekrar sokuyor. "Sikimi al." Çekiyor ve geri çarpıyor. "Benim sikim için yaratılmış." Sikiini bir saniyeliğine çekiyor ve bir sonraki bildiğim şey ağzının üzerimde olduğu, ama sadece klitorisimi emmek ve ısırarak için, bacaklarımı geri itmeden ve tekrar çarpmadan önce. "Sikimi boğuyorsun, bebeğim."

"Evet!" Çılgılık atıyorum. "Neredeyse geldim."

"Parmaklarından birini ağızıma sok," diye emrediyor ve taşakları kıcıma değene kadar sikini içime sokuyor. O parmağını emerken ben de orta parmağını ağızına sokuyorum. "Şimdi o parmağınla klitorisinle oyna." İçime daha derin girebilmesi için kalçalarımı kaydırıyorum. Elim klitorisime gidiyor. "Daireler çizerek ov bebeğim." Tüm kontrol onda olmalı. "Küçük daireler." Bana çarpmadan önce yavaşça çekiliyor. "Sikmek istediğim kadar amını da yemek istiyorum." Beni çok sert sikiyor. "Daha önce bir amcığa hiç bu kadar aşık olmamıştım."

"Oradayım." Gözlerimi kapatıyorum; o his her yanıma sarıyor. Meme uçlarım gergin, karnım daha da gergin.

"Sikime gel," diye emrediyor, "her yerime gel." Her tarafına boşalmam için uzun süre beklemesi gerekmiyor. "İşte bu, bebeğim," diye övüyor ve sonra başını geriye atıp içime boşalırken inliyor.

Levi denen güzel, az önce beni sikti mi yoksa benimle sevişti mi bilmiyorum; her iki durumda da tekrar istiyorum. Kendini içimden çekip amıma bakıyor. "İçinden sızan dölleri görmek kadar güzel bir şey yok." Orta parmağını alıyor, klitorisime doğru hareket etmeden önce deliğimin etrafını ovuyor. "Her bir parçanın bana sahip olmasını istiyorum." İki parmağını iki kez içime sokuyor, sonra amımı dölüyle ovuyor. "Sen benimsin."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Levi

Asansörden çıkıyorum ve telefon elimden düşer düşmez kulağıma götürerek yeşil düğmeye basıyorum. "Günaydın," diye selamlıyor Stefano, sesi normalden daha neşeli geliyor, özellikle de bir Pazartesi sabahı için.

"Size de günaydın." Ofisime doğru yürürken bilgisayarından başını kısa bir süreliğine kaldıran resepsiyon görevlisine başımla selam veriyorum. "Neler oluyor?" Sandalyeye oturup arkama yaslanmadan önce elimdeki kahve fincanını masama bırakıyorum.

"Çok değil, Cuma gecesini sormak için aramıştım?" Sorusu beni şoke etti.

Sandalyemde dik oturuyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Cuma ne olacak?" İçeri dalacak mı diye ön kapıma doğru bakıyorum ve

Eva ile yattığım için kıcıma tekme basacak.

"Sokakta konuşulanlara göre kucak dansı bile yapmamışsın." Gülüyor. "Eve bir striptizciyle bile gitmemişsin ve gece yarısı ayrılmışsın." Bunları sanki dünyadaki en garip şeylermiş gibi sıralıyor. "İnsanlar hasta olduğunuzu ya da beyninizde tümör olduğunu düşünüyor."

"Tamam, başlangıç olarak..." Eva'yla Cuma ve Cumartesi, hatta Pazar günü ve hatta bu sabah bile seks yaptığımızı bilmediği için rahatlayarak iç çekiyorum. Sanki ben bir keşim ve o da benim uyuşturucum. Hayatımda hiç son dört günde yaptığım kadar çok seks yapmamıştım. Eğer Cici uyuyorsa, aletim Eva'da demektir. Ona doyamıyorum. Her boşaldığımda, vücudunun yeni bir yerinde olmasını istedim. Sanırım bu noktada vücudumda sıvı kalmadı ve onun vücudunda da boşalmadığım yer kalmadı. Üzerindeki diş izlerinin sayısını tartışmayalım. Onun benden ya da benim ondan olduğum konusunda kimse yanılmayacak. "Birde çıktım." Sandalyede arkama yaslanıp rahatlıyorum. "Ve ikincisi, yeni evli bir erkeğin kucak dansı yapmasının ya da bir striptizciyle eve gitmesinin iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Gülme sırası Stefano'da. "Tamam, evliliğin gerçek olmadığını biliyoruz."

"Yüzüğü parmağımda." Elime bakıp gülümsüyorum. "Benimki de muhtemelen onun boynunda."

Stefano, "İlmik gibi," diye şaka yapıyor ve ben bile buna gülüyorum.

"Yani beni bunun için mi aradın, üstüme sıçmak için mi? Çünkü seni bu partide görmedim, son sınıf öğrencileri gibi evde oturuyordun. En azından ben geldim," diye hatırlatıyorum ona.

"Seni göndereceğimi ve kimsenin beni özlemeyeceğini düşündüm," diye açıklıyor Stefano ve ben gözlerimi deviriyorum. "Belli ki yanılmışım."

"Açıkça. Pazartesi sabahı beni arayıp rahatsız etmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Yapacak bir sürü işim var," diye yanıtlıyor, "ama aynı zamanda Addison için düzenleyeceğimiz serpintiden bahsetmek için aramıştım."

"Bir serpinti mi?" Ben soruyorum. "Havuz partisi gibi ama fıskiye mi? Güney'de böyle mi yapıyorlar?" Kıkırdıyorum. "Her iki durumda da, ben gelmiyorum. Havuz partileri yapmam."

"Şehirde yaşıyorum." Bana gülüyor. "Hayır, bir bebek serpintisi."

"Bebegi fıskiye'nin içine mi koyacaksın?" Bağırıyorum. "İnsanlar böyle mi yapar?"

"Sen tam bir aptalsın. Eva'yı arayacağım."

"O zaman karını ara," diye kabul ediyorum, "nereye gideceğimi ve ne yapacağımı söyleyecektir." "İyi bir koca gibi." İkimiz de gülüyoruz. "Tamam, seni haberdar ederim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Telefonu yüzüne kapatıyorum ve hemen Eva'yı arıyorum, o da bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Onu az önce mi bıraktın?" diye bağırıyor. "Kırk beş dakika önce evden çıktın."

"Ne dedin? Hayır, onu on dakika sonra bıraktım. O iyi. Gülümsüyordu, o yüzden iyi olduğunu düşünüyorum."

"Neden bana mesaj atmadın?" diye soruyor ve ben onun etrafta dolaştığını duyabiliyorum.

"Yatağa döneceğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Bu da bana pazartesi günleri de izin almam gerektiğini hatırlatıyor."

Bana gülüyor. "Bunu neden yapasın ki?"

"Böylece birlikte zaman geçirebiliriz," diye fısıldıyorum, "kesintisiz."

"Sanırım yeterince kesintisiz zamanımız var." Kahve makinesinin sesini duyuyorum. Programımı önüme çekiyorum ve Çarşamba'dan Cuma'ya kadar izinli olduğumu görüyorum. Hemen kararımı veriyorum.

"Gitmeliyim," diyorum, kalkıyorum. "Sonra görüşürüz." "Beni neden aradın?" diye soruyor.

"Bunu sana sonra anlatırım." Kahve fincanını aldım ve ofisimden çıktım. "Sinir bozucusun," diye homurdanıyor ve telefonu yüzüme kapatıyor, bu da beni güldürüyor.

"Evden çalışıyorum," diyorum resepsiyon görevlisine. "Çarşamba günkü toplantıma hazırlanmam gerekiyor."

Kafasını kaldırdı ve yemin ederim bana boynumdan iki baş çıkmış gibi bakıyordu. Daha önce hiç kimseye hiçbir şey için bir sebep göstermek zorunda kalmamıştım. Hiçbir şey için ve şimdi neden gittiğimi söylemek bile garip geliyor. "Kulağa hoş geliyor." Umurunda bile değil ve ona bir bahane vermek hem onu hem de beni şaşırttı. Sanki bir banka soyuyor ve sonra silahla bankanın dışında polisleri bekliyor gibiyim.

Asansöre doğru yürüyorum, hemen açılmasını umuyorum ve arkamı dönüp Eva'yla seks yapmak için eve gittiğimi söylemeyeceğim, çünkü bu noktada ağzımdan ne çıkacağını kim bilebilir ki? Asansörün düğmesine basarken aşağıya bakıyorum, üç düğmem açık olmasına rağmen gömleğimin boynumda gittikçe daraldığını hissediyorum. Kapılar açıldığında neredeyse koşarak içeri giriyorum, lobi düğmesine basıp kapalı kapı düğmesine milyonlarca kez basıyorum.

Sadece arabaya bindiğimde rahatlıyorum, ama birazcık, telefonum saatli bir bomba gibi. Sanki Stefano arayacak ve iyi bir şey yapmadığımı anlayacakmış gibi. Eve dönerken bir çiçekçide durup vazoda bir buket orkide alıyorum. Umarım arabanın her yerine dökülmez.

Vazoyu almadan önce arabamı onunkinin yanına park ettim. Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, çok gerginim, bu da beni güldürüyor çünkü daha önce hiç gergin olmamıştım.

Hayatım boyunca. Ayrıca hiç kimseyi Eva kadar sevmemiştim. Onunla yaşadığım seksi hiç yaşamadım. Aklımı başımdan alıyor ve daha önce yapmadığımız için kıcıımı tekmelemek istiyorum. Yani, nedenini biliyorum, ama ikimizin de söyleyeceklerime hazır olduğunu sanmıyorum.

Kapının şifresini girip içeri girdiğimde onu mutfaktan çıkarken buluyorum. Cici'yi götürmek için ayrıldığımda üzerinde ne varsa aynısı vardı. Omzundan sarkan beyaz bir gömlek, sütyen giymediğini gösteriyor. Bunu söyleyebilirim çünkü meme uçlarını görebiliyorum. Ve meşhur şortu, ama bunlar o kadar dar değil. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor şaşkınlıkla, gülümsemesi artarken gözleri parlıyor.

"Peki." Ona doğru yürüyüp vazoyu uzattım. "Okuldan kaytarırım diye düşündüm." Eğildim ve emmeden hemen önce boynunu öptüm.

"İnsanların görebileceği bir yerde bana iz bırakmaya cüret etme." Beni itiyor ama tam olarak değil.

"Üzerindeki işaretimi beğenmedin mi?" Kolumu beline doladım.

"Ben on iki yaşında değilim, sen de değilsin," diye hatırlatıyor bana. "Belden aşağımız için kendimizi tutabiliriz."

"Yapabilir miyiz?" Ağzımı aşağı indiriyorum, çenem aynı anda onun beyaz gömleğini aşağı itiyor. "Sanırım yapılacak en iyi şey yapıp yapamayacağımızı görmek."

"Bu yüzden mi eve geldin?" Artık gömleğinin altında kalan göğsüne bakıyor.

"Sebeplerden biri de buydu." Meme ucunu ağzıma almadan önce sııttım. "Ayrıca sana çiçek getirmek istedim." İnliyor. "Ve iki gün içinde ayrılıyorum, bu yüzden fazladan en az dört kez seks yapmamız gerekiyor."

"Öyle mi?" Benden uzaklaşıyor ve çiçekleri adaya bırakıyor. "Bu çok fazla seks demek." Elleri gömleğinin eteklerine gidiyor. Parmağındaki yüzüğün ışıltısı parlıyor. "Sence sen

meydan mı okuyorsun?" Onu çıkarır ve ayaklarının dibine yere atar. "Sanırım dün öldüğünü söyleyip inlemiştin."

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum, takım elbisemin ceketini omuzlarımdan çıkarıp kanepenin üzerine atıyorum. "Sanırım bunu söyleyen sendin." Gömleğimi pantolonumdan çıkardım. "Sanırım yatağa uzandın ve vajinayı kıldığımı söyledin."

Gözlerini deviriyor, bu da haklı olduğumu anlamamı sağlıyor. "Her iki şekilde de." Gömleğimin düğmelerini açıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Bugün dinlendik." Ona doğru yürüyorum, onu belinden tutuyorum ve bacaklarını etrafıma sarıyor. "Daha önce hiç tezgahın üzerinde sevişmedik."

"Evet, öyle. Su almaya gittiğimde, biz yukarı çıkana kadar bekleyemeyeceğini söylemiştin" diye hatırlatıyor.

"Çünkü eğildin ve çıplaktın," diye karşılık veriyorum.

Tezgâha doğru yürürken "Eğildim ve parmak uçlarıma bastım," diye beni düzeltti.

Onu şortun üzerine yatırıyorum ve serinlik sırtına vurdukça tıslıyor. "Bu şortu sevdim." Ayaklarını kalçalarımdan indiriyor.

"Öyle mi?" Bana baktı. "Neden?"

"Şey, bir tanesi için." Ayak bileğini tutup tezgâhın üzerine koyuyorum, sonra diğerine gidiyorum. "Sıkı değil." Ona gülümsüyorum. "Bu da bana kolay erişim sağlıyor."

"Öyle mi?" diye soruyor ve ben de tam olarak ne istediğimi görerek amına bakıyorum.

"Gördün mü?" diyorum, onu bana açması için yana doğru hareket ettiriyorum. "Tıpkı bunun gibi." Parmaklarımı arasına sokuyorum ve bir parmağımı içine sokmadan önce ıslaklığını hissediyorum. Her seferinde sanki ilkmiş gibi. "Sana istediğim zaman ulaşabilmeyi seviyorum." Bir parmağımı daha içine sokuyorum. "Şimdi olduğu gibi."

"Ya da bu sabah," diye mırıldandı. "Levi." Bir şey mi soruyor yoksa sadece adımı mı söylüyor bilmiyorum.

"Evet, bebeğim?" Ben soruyorum.

"Benim için bir şey yapabilir misin?" Bana daha fazla erişim sağlamak için bacaklarını daha da açıyor. Eğildim ve klitorisini ağzıma aldım.

"Her şeyi yaparım" dedim.

"Güzel." Parmaklarımla buluşmak için kıkırını biraz kaldırıyor. "Beni sert sikebilir misin?" diye soruyor. "Sert, hızlı ve çığ." Ne zaman bir kelime söylese parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

Elim tokama gidiyor ve fermuarı indireli çok olmamıştı ki sikim önce elimde, sonra da içine gömülüverdi. "Siktir," diye homurdanıyorum o eğilip boğazımı öperken.

"Sanırım beni sikmesi gereken kişi sensin." İçine çekiyor. "Ama istersen, sanırım içimde seni becerecek güç var." Kukusu kasılıyor, ona bakıyorum ve göğsüm sıkışıyor. Tezgâha tekrar uzandığında neredeyse ona aşık olduğumu ağzımdan çıkaracaktım. Ama "Şimdi beni sikecek misin, sikmeyecek misin?" dediğinde yutkunuyorum.

Bölüm Yirmi Dokuz Eva

Kreşten çıkıp arabalarımıza giderken el ele yürüyoruz. Pazartesi günleri ben izinli olduğum için onu tek başına bırakıyor, ancak haftanın geri kalanında her zaman ikimiz birlikte oluyoruz. Bu sıradan bir şey ve birimiz kolaylıkla gelmeyebilir ama ikimiz de bundan vazgeçmek istemiyoruz.

Geçen aydan beri bu şekilde yapıyoruz. Arabama doğru yürürken eli benim elimde ve ayrılmadan önce beni her zaman arabaya bindiriyor. "İyi günler." Bana sırtlıyor, yüzümü tutuyor ve dudaklarımı öpüyor. Ellerim sanki orada olmak için yaratılmışlar gibi kalçalarına gidiyor. "Eve ne zaman geleceğimi bildirmek için sana sonra mesaj atarım." Son iki haftadır işi çok yoğun, bu yüzden bazen yatmadan hemen önce eve geliyor. İyi haber şu ki çok fazla seyahat etmiyor, bu yüzden her gece evde.

"Tamam." Ona bakıyorum, beni tekrar öpeceğini biliyorum ve yanılmıyorum.

Tam beni bırakacaktı ki bir arabanın kapısı açılınca ikimiz de dönüp baktık. Caine arabasından iniyor ve kızına arka kapıyı açıyor. "Günaydın." Bize baktı ve elini kaldırdı.

Levi gitmeme izin vermiyor, onun yerine beni kendine doğru çekiyor ve kolunu omuzlarıma koyuyor. "Günaydın, Caine." Eğer bir ağaç olsaydım, Levi'nin bacağına kaldırıp üzerime işeyeceğinden hiç şüphem yok.

"İyi günler," diye yanıtlıyor.

Kızını kreşe götürürken ikimiz de aynı anda "Sen de," diyoruz.

Levi, "Dick" diye mırıldanmadan önce onun kapıdan girmesini bekliyor. Beni güldürüyor.

"Hâlâ onu mu kullanıyorsun?" Eli omzumdan sırtıma inip kıcımı okşarken soruyorum, içim kıpır kıpır oluyor. Bir ay sonra hâlâ bana her dokunuşunda ürperiyorum ve bana çok dokunuyor.

"Seni becermek istemedi mi?" diye soruyor ama cevap vermemi beklemiyor. "O zaman cevabım evet."

"Benimle yatmak istemedi, sadece arkadaşlık," diye itiraz ediyorum gözlerimi devirerek. "Şimdi benim işe gitmem gerekiyor, senin de öyle."

"Demek ki haklıyım." Gülüyor, kapımı açıp içeri girmemi beklemeden önce dudaklarımı usulca öpüyor.

"Haklı değilsin, sinir bozucusun, arada fark var." Emniyet kemerimi çekip kendimi bağladım. "Şimdi git buradan."

"Bu gece çok eğleneceğim." Eğildi ve yanağımdan öptü. "Benimle aynı fikirde olmanı sağladığım zamanları seviyorum." Az önce öptüğü yanağım yanıyormuş gibi hissediyorum. Gerçekten. "İyi günler canım." Kapıyı kapatıyor ve dönüp kendi arabasına doğru yürümeden önce el sallıyor.

Binmeden önce göz kırptıyor ama binmeden önce hep benim gitmemi bekliyor. Park yerinden çıkıyorum, arkamda onu görüyorum, ben sola dönmeden önce son bir kez el sallıyorum ve o sağa dönüyor.

Yüzümde bir gülümsemeyle işe gidiyorum, tıpkı geçtiğimiz ay olduğu gibi. Bir ayın kasırgası. Arkadaşlıktan seks olayına geçtik, ikimizin de konuşmak istemediği bir şey, sadece oluyor. Sanki bir gün uyandık ve arkadaştan daha fazlasıydık. Sanki

beni hep ağzı amımda uyandırırđı. Sanki yatağa birlikte girmek normalmiş gibi.

"Günaydın," diye selamlıyorum Raquel'i salona girdiğimde. "Dışarısı çok güzel."

"Çok güzel bir gün olacak." O da bana gülümsüyor. "Ayrıca masanda bir şey var." Elinde olmadan kocaman gülümsüyor ve ben ofisime doğru yürürken başımı sallıyorum.

Masamda bir buket olmasına şaşırmak istiyorum, ama her Salı işe gittiğimde yaptığı şey bu, çiçekler var. Ekte her zaman sevimsiz bir kart var, beyaz kartı çıkarırken buna gülmekten kendimi alamıyorum.

Tarzını
beğeniyorum.
Klasını
beğeniyorum.
Ama en çok da
Kıçını sevdim
L.

Başımı iki yana sallıyorum ve zarfı diğerleriyle birlikte çekmeceme yerleştirmeden önce zarfın içine geri koyuyorum. Geçen haftanındaki de komikti.

Güller kırmızı
Laleler bayat. Seni
düşündüğümde
azıyorum.

Ona göre, Cici'yi kullanamazdı, bu yüzden başka bir çiçek düşünmek zorundaydı, bu yüzden her zaman iki hafta önceki gibi laleler.

Güller iyi
Laleler iyi Ben
altı olacağım
Eğer dokuz olursan.

Ama hiçbir şey beni ilkin hazırlayamazdı.

Güller kırmızı
Limonlar ekşi
Bacaklarını aç ve
gücümü hisset.

Daha ne kadar gönderecek merak ediyorum. Bunun daha ne kadar süreceğini merak ediyorum. Birimizin çekip gitmesi ne kadar sürecek merak ediyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve ben onu görmezden gelerek derinlere itiyorum. Anı yaşamaya çalışıyorum. Bugünü yaşamaya. Kimse size bunun berbat bir şey olduğunu söylemiyor çünkü gidiyor musunuz yoksa geliyor musunuz bilmiyorsunuz.

Telefonum çalışıyor ve Raquel bana ilk müşterimin geldiğini söylüyor, ondan sonra durduğum tek zaman kafeye girip kendime bir shake aldığım zaman oluyor. "Eva." İsmimi duyuyorum ve Levi'nin düzenli patlama arkadaşlarından birini görmek için bakıyorum. Yüzümdeki gülümseme zoraki ve sahte kalıyor.

"Marianna," diyorum, mükemmel bir kıyafet, mükemmel bir saç ve aynı derecede mükemmel bir makyajla bana doğru yürürken. Yanıma geliyor ve yanaklarıma sahte bir öpücük konduruyor. "Nasılsın?" diye soruyor.

"Ben iyiyim, sen nasılsın?" Nezaketen soruyorum ama gerçekten bilmek istemiyorum. "Uzun zaman oldu."

"Evet, yaklaşık bir ay," diye yanıtlıyor, "ama göz kamaştırmanın zamanı geldi." Yeni manikürlü tırnaklarıyla tezgâha vuruyor. "Levi nasıl?"

Ve işte, bana merhaba demeye gelmesinin nedeni. Onları ben tanıştırdığım için şaşırmamalıydım. Onunla rotasyonda olacağını hiç düşünmemiştim, ayrıca hiç umursamamıştım, şu an hariç. Şu an hariç. "O iyi." Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum.

"Şimdi mi?" diye soruyor ya da bana söylüyor, en iyi arkadaş olduğumuzu biliyor. "Takılalı birkaç hafta oldu." Sanki etrafımdaki dünya temelinden sarsılmıyormuş gibi konuşuyor. "Bu çok garip." Eğiliyor. "Haftalık bir şeydik ve şimdi aralıklı." Omuz silkiyor. "Ben gidiyorum."

ona mesaj atıp bu gece takılabilir miyiz diye sormak için." Ben her şey yolundaymış gibi davranırken vücudumdaki kan çekiliyor. İyi falan değil. İnsanlar felç geçirmeden ya da Hulk olmadan önce böyle hissetmeli. Yarı yarıya. Ayrıca, daha önce hiç bu kadar gergin hissetmemiştim, sanki ellerim onu tokatlamak için kaşınıyor.

"Eminim seni bu hafta arayacaktır," diye karşılık verdim anlamsızca.

"Öyle olsa iyi olur." Bana sırtıyor. "Yemin ederim hayattaki en iyi sik onda." Tek yapmak istediğim onun boğazını yumruklamak.

Kız elinde sallamamla yanıma geliyor ve kafamda sallamamı onun suratına fırlattığını canlandırıyorum. "İzninizle, beni bekleyen biri var," diyorum ona, dizlerim neredeyse birbirine çarparak yanından uzaklaşırken.

Günün geri kalanı bulanık geçiyor ve Cici'yi aldığım da bile sersemlemiş gibiyim. Tam kapıdan girerken ondan bir mesaj geliyor.

Levi: Görünüşe göre bir işim çıktı ve geç kalacağım.

Ona cevap verme zahmetine girmeden telefonu tezgâhın üzerine fırlatıyorum. Çünkü ne söylemem gerekiyordu? Ona nedenini mi sormam gerekiyor? Onun işine karışmam mı gerekiyor? Umursamam mı gerekiyor? Elbette önemsiyorum ama bir erkek için kendini sorgulayacak biri değilim. Cici bana gülümseyip gevezelik ederken, "Her şey yoluna girecek," diye güvence veriyorum. Sürekli anne diyor, acısı her geçen gün daha da azalıyor. O büyüyor ve Lisa'nın umursayacağı tek şeyin bu olduğunu biliyorum. "Değil mi, bebeğim?"

Gece rutinimiz artık biraz farklı, genellikle akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmayı seviyoruz, çok uzun değil ama ona biraz temiz hava aldırarak kadar. Tam onu banyodan çıkarıyordum ki ön kapı çarparak kapandı. "Ben geldim." Yutkunuyorum ve Cici'yi giydirmek için odasına geri döndüğümde sesinin geldiği yere doğru merdivenlerden aşağı bakmayı görmezden geliyorum. Tabii ki onun için çılglık atmaya ve ellerini çırpmaya başlıyor.

"İşte oradalar," diyor merdivenleri ikişer ikişer çıkarken. Ceketini çıkarmış ve her zaman olduğu gibi gömleğinin üstünü açmış. Çabucak bakıyorum

Marianna ile buluşup buluşmadığını merak ediyorum. Ellerini ona doğru uzatıyor ve ben de parfümünün kokusunu alıp almadığımı anlamaya çalışıyorum ama tek kokladığım o. "Merhaba kızım." Yanağını beş kez öpüyor. "Temiz kokuyorsun." Bana bakıyor. "Gidip duş alacağım ve sonra onu yatırabilirim." Cici'yi bana geri veriyor ve ben de alt değiştirme masasına doğru dönüyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum, ona bakmaktan kaçınıyorum, görmek istediğimden emin değilim. Ya Marianna ile birlikteyse? Kızmaya hakkım var mı? Birlikte yatıyorsak sadece ikimiz olacağımızı konuşmalı mıydık? En başta hiç yatmamalı mıydık? Daha da karmaşık hale gelmeden bu işi bitirmeli miyiz? Marianna ile konuştuğumdan beri bu sorular dönüp duruyor.

"Sorun ne?" diye soruyor hemen, garip davrandığımı ve kendimi tekmelemek istediğimi anlıyor. Burada kendime normal davranmam gerektiğini söylüyordum, görünüşe göre bunu söylemek ve yapmak iki farklı şey.

"Hiçbir şey, neden?" Soruyorum ama ona sormuyorum. Umarım duş almaya gider de ben de kendimi kontrol altına alabilirim.

"Farklı davranıyorsun." Bana baktığını biliyorum çünkü gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Kendimi Cici'nin bezini almakla meşgul ediyorum, bir yandan da oynaması için ona bir fırça uzatıyorum.

"Hayır, ben normalim," diye onu rahatlatıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum ve belki de ona konuşmamız gerektiğini söylemeliyim. Belki de, sadece belki, ona sormalıyım.

"Sen normal değilsin" diyor ve bu beni rahatsız ediyor.

"Beni tanımıyorsun." Bu sözleri söylediğime inanamıyorum bile çünkü ben bile içimden gülmekten kendimi alamıyorum.

Gülüyor. "Seni herkesten daha iyi tanıyorum." Ben pijamayı alıp Cici'ye giydirmeye başlarken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Bugün arkadaşını gördüm." *Bunu yapma*, kafam bana bağıyor. *Bunu burada yapma*.

"Hangi arkadaş?" diye soruyor ve bunu dişlerini sıkarak söylediğini anlamak için ona bakmama gerek yok. Havadaki değişimi ondan hissedebiliyorum.

"Marianna." Tamam, bunu yapıyoruz, gözlerimi kapatıyorum. "İhtiyacı olduğunu söylüyor." Ellerim titrerken nefesim neredeyse pantolon gibi çıkıyor. "Ne dedi?" Yüzünü görmek için arkamı dönmekten kaçınıyorum ama omzumun üzerinden bakıyorum. "Evet, senin aletinden bir doz." Cici'yi kucağıma alıp ona dönüyorum.

Sadece başını sallıyor ve sonra ellerini kalçalarına koyuyor. Belki de devam etmeden önce biraz sakinleşmeliyim. Bunu biliyorum, kalbim bunu biliyor ama kafam ve ağzım bu nottan hoşlanmıyor. "Biliyorsun, ona en son aletini tattırdığından beri birkaç hafta geçti." Acının beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

"Birkaç hafta," diye tekrarlıyor ve sonra alay ediyor, "ayları deneyin."

Neden bilmiyorum ama gözlerimi deviriyorum. "Bana yalan söylemek

zorunda değilsin." Bana bakıyor. "Sana yalan söylemiyorum." Sesi düz

kalıyor.

"Bugün takılmak için sana mesaj atacağını söyledi." Ben de bunu kabul ettim.

"Tamam, ve?" Kaşları birbirine çarpıyor.

Düzgün düşünemiyorum, her şeyi düşünüyorum ve belki de bir an durursam değişimi görebilirim. "Belli ki bu yüzden geç kalmışsın." Tam o anda konuşmayı kesiyorum çünkü göğsümdeki yumru şimdi boğazıma kadar yükseliyor ve başka bir şey çıkarabileceğimi sanmıyorum.

"Vay canına." Bana bakıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Orada olduğumu mu düşünüyorsun?"

Neredeyse inanamayarak başını sallıyor.

"Eve geç geldin." Sözümü bitiremedim çünkü bana ters ters baktı.

"Düğün için takım elbise provasına gitmem gerekiyordu." Şok olmuş bir Şekilde ona bakma sırası bende.

"Onunla seks yapmaya gidip sonra da eve gelip hiçbir Şey olmamış gibi davranacağımı mı sanıyorsun?" Sözleri beni derinden yaraladı.

"Hiçbir fikrim yok." O bana başını sallarken ben bir adım ne ıkıyorum.

"Evet, sanırım bilmiyorsun," diyor arkasını dönüp benden uzaklaşmadan önce.

"Biraz hava almam lazım," odadan çıkmadan önce söylediğı son Şey ve bir saniye sonra n kapı çarparak kapanıyor, tıpkı kalbim gibi.

Otuzuncu Bölüm Levi

Eve geri dönmek yerine arabama doğru yürürken kapı arkamdan çarpıyor. Ellerim titriyor ama bunun çok kızgın olduğumdan mı yoksa çok incindiğimden mi ya da her ikisinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Bilinmeyen bir bölgedeyim, bu yüzden eve geri dönmek yerine arabayı çalıştırıp evime doğru yola çıkıyorum. Telefonumu elimde tutuyorum, bir şekilde Eva'nın beni aramasını ve aşırı tepki verdiğini söylemesini diliyorum. Bana güvendiğini söylemesini. Ama evime yaklaştığım her adımda telefon elimde daha da ağırlaşıyor.

Asansöre adımımı atıyorum ve saniyeler sonra evime geri dönüyorum. Temizlikçim hâlâ haftada bir gelse de ev bayatlamış gibi geliyor. Anahtarlarımı girişteki masanın üzerine atıp buzdolabına doğru yürüyorum, en azından bir bira vardır diye umuyorum. Buzdolabı kelimenin tam anlamıyla bomboş, içinde sadece birkaç çeşni kalmış ve son şişe beni beklediği için şanslıyım. "Evet," diye tıslıyorum, şişeyi alıp çöp kutusuna atmadan önce kapağını çevirerek açıyorum, sonra kanepeye doğru yürüyüp üzerine oturmadan önce büyük bir yudum alıyorum.

Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapatmayı reddettim, çünkü bunu her yaptığımda onu Cici ile birlikte orada dururken görüyordum. Yüzü açık görünüyordu ve ben ona baktığım ve o bana bakmaktan kaçındığı anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Olanları hiç hayal etmemiştim. "Marianna'yı becerdiğimi mi düşündü?" Boş odaya doğru tekrarladım.

Biramdan bir yudum daha alıyorum. Berbat olmadan önce hiç fark etmediğim odaya bakıyorum. Bu düşünceye gülüyorum. Bu odada burada yaşadığımı, daha önce burada yaşadığımı gösteren hiçbir şey yok. Bundan önce bir hayatım olduğunu.

Bu arada Eva'nın evinde her yerde düğün fotoğraflarımız var. Kazağım kanepelerden birinin üzerine atılmış, bir çift şortun bile alt katta olduğundan eminim. Sehpanın üzerinde bir kitap ve uzaktan kumandaların durduğu kareye bakıyorum, Eva'nınkinden çok farklı, orada birkaç emzik ve Cici'nin kendisine okunmasını sevdiği bir ya da iki kitap var. Burası ev ve belli oluyor. Birayı masaya bırakıyorum, burası ev değil. Ayrıca bundan nefret ettiğim de aklıma geliyor. Bundan önceki hayatım ne kadar boştu. Ne kadar sıradanmış. Bunun iyi bir hayat olduğunu nasıl düşünebildim?

Telefonun hemen yanında duran biramı tekrar elime alıyorum, elim ne söyleyeceğini bildiğini bildiğim tek kişiyi aramak için kaşınıyor. Ama arayamayacağım tek kişi o. Burada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim, çıktığımda biranın sıcak olduğu ve kalanını lavaboya döktüğüm. Masadan anahtarlarımı alıp kapıdan çıkıyorum, yarın en az bir telefon görüşmesi yapacağımı biliyorum.

Eve geri dönüyorum. Merdivenlerden çıkıp kapıyı açtığımda ev zifiri karanlıktı. Eve girdiğim anda birden kendimi daha iyi hissediyorum. Merdivenlerden yukarı çıkıp doğruca Cici'nin odasına doğru yürürken sıcaklık beni hemen çarpıyor. Yatak odamızın önünden geçerken ışıkların kapalı olduğunu görüyorum ve uyuyup uyumadığını merak ediyorum.

İçeri girdiğimde Cici'yi yatağın ortasında yan yatmış, emziği ağzının yarısına kadar sarkmış bir şekilde uyurken görüyorum. Daha önce hiç kimseyi bu küçük kızı sevdiğim gibi sevdiğimi sanmıyorum. O kalbimin yarısına sahipken teyzesi de diğer yarısına sahip. Elimi yanağına sürüyorum. "Seni seviyorum küçük kız," diyorum ilk kez yüksek sesle. Ve sanki dünya omuzlarımdan çekilip alınmış gibi hissediyorum. Gülümsüyorum çünkü onun da bana bunu söylemesi için sabırsızlanıyorum. Yaklaşık iki yıl sonra, ama beklemeye değecek.

Başım önümde odadan çıkıyorum ve Eva'nın yatak odasından çıktığını görünce duruyorum. "Merhaba," diyorum, saçları tepesinde yığılmış ona bakarak. Yüzü eskisi gibi harap görünüyor ve tek istediğim

Yapmak istediğim şey yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarından öpmekti ama önce konuşmamız gerekiyor. Bu konuşma bizi yapabilir ya da yıkabilir.

"Hey," diyor usulca. "Özür dilerim." Ellerine bakıyor ve parmaklarını sıkıldığını görebiliyorum. "Yapmamalıydım-"

"Sen-" Ona doğru bir adım atıyorum ama konuşurken beni durduruyor.

"Kıskandım," diye itiraf ediyor, "ki bu aptalcaydı." Başından savmaya çalışıyor ve göğsümde öksürmek istememe neden olan bir sıkışma oluyor, nefes almak çok zor.

"Neden aptalca?" Yerimde durarak soruyorum. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyor, kalbim ona aşık olduğumu söylemek için ağrıyor.

"Çünkü bizimle." Ellerini kaldırıyor ve başını sallıyor. "Bu-"

"Ne oldu?" Soruyorum, bekliyorum, nefesimi tutuyorum, onun için hissettiklerimi onun da hissetmesini umuyorum. Bu şeyi sadece kafamda canlandırmadığımı umuyorum. Umarım ona sessizce onu sevdiğimi söylediğim her seferinde bunu hissetmiştir. Tüm kartlarımızı masaya koyduktan sonra, benim için tek kişinin kendisi olduğunu anlayacak. Buraya garip koşullar altında gelmiş olabiliriz ama buradayız ve burada kalmak için savaşıacağım.

Bana bakmak istemeyerek yere bakıyor. "Bilmiyorum." Sözlerindeki korkuyu duyabiliyorum ama düşerse onu yakalayacağımı biliyorum. Onu her zaman yakalayacağım.

"Evet, seviyorum," diye onu rahatlatıyorum ve bana bakıyor, gözlerindeki yaşları görebiliyorum. "Sana aşığım." Ağzını açıyor ama ben devam ediyorum: "Ne zaman oldu bilmiyorum. Son bir aydır sana göstermeye çalışıyordum, sana her baktığımda gözlerimde görmeni umuyordum. Elini her tuttuğumda dokunuşlarımda hissedeceğini umuyordum. Tek yapmam gereken sana bakıp gülümsemek olduğunda bunu gözlerimde göreceğini umuyordum." Gözyaşlarından biri kaçarken gülümsüyor ve ben de ona doğru yürüyüp yüzünü tutuyorum. "Sana sırlıslıkla aşığım." Şimdi gülüyor. "Keşke o anı bildiğimi söyleyebilseydim." Ellerini kalçalarımın altına koyuyor.

hep öyle yapar. "Belki de bunca zamandır sana aşkıttım. Sadece korkuyordum."

"Levi," diyor usulca adımı ve bu devam etmeden önce, onun olduğumu bilmesi gerekiyor.

"Bana evlenme teklif ettiğinden beri senden başka kimseyle birlikte olmadım." Nefes nefese kaldı. "Belki de bu konuda biraz gelenekçiydim."

"Bugün Marianna'yı gördüğümde boğazını yumruklamak istedim," diye açıklıyor. "Sallamamı yüzüne fırlatıp tüm o mükemmel saç ve makyajını mahvetmeyi hayal ettim." Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Ve senin sığın hakkında konuştuğunda." Elleri kalçalarımı daha sıkı kavırıyor. "Pek iyi değildi." Ona sadece başımı sallıyorum. "İyi değildi ve sonra ben iyiydim." Başını sallıyor. "Ne diyeceğimi bilemedim. Ne olduğumuzu bile konuşmamışken sana onu görmemeni nasıl söyleyebilirdim?" Ses tonunun her şeyi anlatması gerektiği anlamına geldiğini biliyorum, bu yüzden o anlatırken ben de ona bakıyorum. "Sana onu görmemeni söylemeye hakkım var mıydı? Bilmiyorum. Onu görmek istedin mi? Yine bilmiyordum, umuyordum tabii ki," diye saçmaladı. "Ama ona dokunursan aletini kesip bahçeye gömeceğimi söyleyecek durumda mıydım?" Omuz silkiyor. "Ben sadece, her şey çok fazlaydı. Sanki, bum, yüzümde sana aşık olduğumu gördüm ve sonra dedim ki, o beni seviyor mu? Ona başkalarıyla görüşmesini istemediğimi nasıl söylerim? Ona başka insanlarla görüşmek istemediğimi nasıl söylerim?"

"Umarım öyle değildir, sen evlisin," diye belirttim, "ben de evliyim."

"Bu son ay, son birkaç ay, sen ve Cici sayesinde hayatımın en kötü zamanlarından birinden hayatımın en iyi zamanlarına dönüştü." Onu öpmeden duramıyorum, o yüzden usulca öpüyorum.

"Bana evlenme teklif ettiğin için teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek.

"Evet dediğin için teşekkür ederim," diye yanıtlıyor onu yatak odasına doğru geri götürürken.

"Beni delirttiğin için teşekkür ederim." Ağzına benimkiyle saldırmadan önce üstünü başından yukarı çekiyorum.

Elleri gömleğimin alt kısmını çekip çıkarıyor. "İlk seferinde beni parmakladığın için teşekkür ederim." Alt dudağımı ısırıldı.

"Bana mastürbasyon yaptığın için teşekkür ederim." Boynunu emiyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor, ortada duruyor. "Bu resmi olarak sadece ikimiz olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Sadece ona bakıyorum. "Sanki bu sadece arkadaşça bir şey değil, değil mi?" Neden bilmiyorum ama homurdandım. "Tamam, tamam, sadece soruyorum, bilirsin, iletişimi açık tutmak için."

"Bu nasıl bir iletişim?" Törpüledim. "Yatağa uzan ve bacaklarını aç, yemek vaktim geldi."

"Peki," diye homurdanıyor, neredeyse yatağa doğru koşuyor, "ama sadece dilini sevdiğim için."

Başımı yana eğiyorum. "Sadece dilimi mi?"

"Parmakların da çok iyi," diye ekliyor yatağa uzanıp bacaklarını açarken. "Sikin de öyle." Kıkırdıyorum. "On üzerinden sağlam bir dokuz."

"Dokuz mu?" Ayakta durup ona bakarak soruyorum.

"Sana hemen on veremem," diye kışkırtıyor. "Kendini geliştirmelisin."

"Öyle mi?" Ağzım sulanarak soruyorum. "Benim için onurdur."

Epilog Bir Eva
Bir ay sonra

Cici "Anne," diye mırıldanmaya başlayınca gözlerim açılıyor ve yan sehpanın üzerindeki ekrana bakıyorum. Cici beşiğinde ayakta duruyor, dizlerinin üzerinde zıplarken beşiğe tutunuyor ve sesleniyor, daha doğrusu sesi gittikçe yükseliyor. "Mmmammmmaaaa."

"Sanırım seni çağırıyor," diye mırıldanıyor Levi, vücudu beni arkadan kucaklıyor, bir eli belimi sarıyor, diğeri sıkıca göğüslerimden birinin üzerinde. Gitmeme izin vermek yerine beni kendine daha da yaklaştırıyor.

"Beni değil, Lisa'yı arıyor." Hareket ediyorum, elleri etrafımda gevşiyor, bu da tuttuğu yerde dönmemi ve kollarımı boynuna dolamamı kolaylaştırıyor. Bu benim sabah erken uyanışım ve Cici'nin henüz çığlık atmadığını biliyorum, bu yüzden bana zaman veriyor. Ama bunun beş saniye mi yoksa beş dakika mı olduğunu ikimiz de biliyoruz. Şansımızı denediğimiz zamanlar oluyor. Çok sık değil ama bugün ikincisi olacakmış gibi geliyor.

"Onu sana getirmemi ister misin?" diye soruyor yüzünü boynuma gömüp beni usulca öperken. "Madem seni arıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Tek söylediği anne." Kalçasını sarmak için bacağımı kaldırıyorum, siki amımla mükemmel bir şekilde hizalanıyor.

"Sence ne kadar vaktimiz var?" diye soruyor, kalçalarını yukarı kaldırıp sadece ucunu içeri sokarak.

Beni doldururken, "Seni alacağı kadar uzun değil," diye inliyorum, meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladığında gözlerim kapanıyor.

Parmakları beni terk ediyor. "Hızlı olabilirim." Beni sırtüstü çeviriyor, hâlâ içime yerleşmiş durumda ve ben kıkırdıyorum. "Gerçekten çok hızlı olabilirim."

Bacaklarımı beline doluyorum. "Bunun kötü bir şey mi yoksa iyi bir şey mi olduğunu bilmiyorum," diye şaka yapıyorum, bana geri çarpmadan önce dışarı kayıyor. Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden atarak içimde daha da derinleşmesini sağlıyor.

"Bugün için," diye cevap veriyor çekilip tekrar içime girerken, "bu iyi bir şey." Dili ağzımın içine kayarken ağzı benimkine çarpıyor. Feryatlar başlamadan önce bitiş çizgisine varmak için acele ve çılgınlık içindeyiz. "Siktir." Ağzımı bırakıyor. "Bu her zaman çok iyi." Yüzünü boynuma gömerken içime giriyor, diğer bacağımı omzuna koyuyor ve tekrar içime girdiğinde gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Onun tek bir dokunuşuyla kendimden geçeceğimi düşünmek delilik.

çoktan ıslanmış ve boşalmaya hazır. Sanki aletin sihirli güçleri var. "İçimdeki boku sıkıyorsun." Birbirine çarpan derinin sesi odayı dolduruyor. "Neredeyse geldim."

Hiçbir şey söylemiyorum. "İşte," diyorum inleyerek boşalmadan hemen önce. "Devam et," diye yalvarıyorum ona, böylece yıllardır sürüyormuş gibi hissettiren bu orgazmı atlatabilirim. Sanki dün gece yatağa girmeden önce dört kez boşalmamışım gibi.

"Bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma, kendini olabildiğince derine yerleştirip içime boşalırken. İçime boşaldığını bilmek bile tekrar boşalmamı sağlıyor, bacaklarımı boynuna doluyorum. "Sözümü geri alıyorum," diye homurdanıyor içimden çıkarken. "Kanepe seksi sabah seksinden sonra gelir."

Monitörden gelen sızlanmayı duyunca güldüm. "Dün gece kanepede seks yapmaktan hoşlandın çünkü ben sana biniyordum." Gülmekten yataktan yuvarlanıyor.

"Daha önce de yüzüme oturmuş ve sikimi ağzına almıştın." Yerden boxer'ını alıp giyiyor. Birkaç dakika daha ona bakıyorum, onu içime çekiyorum. Boxerını yukarı çekmeye başladığında kasları esniyor ve sonra elleri kalçalarında bana bakıyor ve ağzım sulanıyor. "Sana bunu söylememe gerek var mı bilmiyorum ama ne zaman amın yüzümde ve ağzın sikimde olsa, yukarıda olacak." Eliyle başının üstünü işaret ediyor.

Yataktan yuvarlanıp yerden bir çift külot alıyorum. "Dilinin sihirli güçleri var," diyorum omzumun üzerinden, gözleri kıcıma odaklanmış beni izlerken. Yarı sertleşmiş olan siki yeniden canlanıyormuş gibi görünüyor.

Cici beklemekten bıktığına karar verdiğinde, "Gidip onu getireyim," diye teklif ediyor.

"Hemen geliyorum," diyorum geri çekilen sırtına ve temizlenmek için banyoya giriyorum. Banyoya gitmeden önce bir çift şort ve atlet giyiyorum. Tam dişlerimi fırçalıyordum ki kapı açıldı ve

Başımı çevirip bakıyorum. Bana gülümserken gözleri dolan Cici'ye, "Bak, işte orada," diye güven veriyor. "Sana geleceğini söylemiştim."

Diş macunumu tükürdüm ve ağzımı çalkalamak için eğildim. "Bu gözyaşları da neyin nesi?" Ellerimi kurularken soruyorum ve sonra onu alıyorum.

Derin bir iç çekerken başını omzuma yaslıyor. "Ne oldu?"

"Seni istediğini söylemiştim," diyor Levi dudaklarımı öperken. "Altına kaçırmadan önce bezini zar zor giydirdim." Gülümsüyorum.

Cici'nin sırtını ovuyorum. "Acıktık mı?"

"Sanırım acıktık," diye seslendi Levi, yanına gidip bir çift şort aldı. "Onu götürmeyi teklif ederdim ama zaten bana kızgın." Cici'ye bakıyor, o da ona bakıyor ama omzumdan kalkmıyor. "Ben de iki kızıma kahve ve kahvaltı hazırlayayım."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diyorum merdivenlerden inerken. "Bir Cumartesi sabahı istediğimiz her şey." Levi bana kahve hazırlarken ben de ona bir şişe hazırlamak için mutfaka gidiyorum. Şişeyi elime alıp kanepeye gidiyorum ve Cici'nin yanına oturuyorum. "Günaydın, huysuz pantolon," diyorum ve biberonunu kapıp koluma uzanırken bana gülümsüyor. Levi kahve fincanıyla yanıma geliyor ve bana uzatıyor ama eğilip dudaklarımı öpmeden önce değil.

"Nananananaan," diyor Cici ona.

"Oh, şimdi beni seviyoruz," diye gülümseyerek ona cilveleniyor. "Sen de bir öpücük alacaksın." Burnunu öpmek için eğiliyor. Şişeyi ağzına geri koymadan önce aynı anda hem salyası akıyor hem de gülümsüyor.

Kapı çaldığında kahvemden bir yudum alarak, "Gördün mü, dünyada her şey yolunda," diyorum. Levi ayağa kalkıyor ve bana bakıyor.

"Birini mi bekliyorsun?" diye soruyor ve kalbim dakikada bir milyon mil hızlanıyor. Zil en son bir Cumartesi öğleden sonra çaldığında Josephine'den bir spot ziyarette. Uyku saatindeydi, bu yüzden Levi ve beni pantolonlarımız aşağıdayken yakaladı, kelimenin tam anlamıyla. Yemin ederim yüzüm domates gibi kıpkırmızıydı. Ona gündüzleri genelde seks yapmadığımızı bile söyledim. Bir noktada Levi elini omzuma koydu ve "Konuşmayı kes" diye mırıldandı.

"Sence?" Korkmamaya çalışarak kahvemi yan sehpa bırakıttım. "Yine mi o?"

"İki hafta önce geldi," diye hatırlatıyor Levi bana, perdelerin hâlâ kapalı olduğu pencereye doğru sakince yürürken.

"Perdeleri açma," diye fısıldıyorum. "Seni görebilir."

"Kim olduğunu nasıl göreceğim?" diye sorar. Tam dışarı bakacakken zil tekrar çalar ve bu kez kapı çalınır.

"Tamam, aslında önemli olabilir." Tam kapıya doğru yürüyecektim ki elini kaldırdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, önüme geçerek. "Meme uçların uyandı." Gözleri göğsüme doğru bakıyor. "Ve kucağında bir çocuk var."

"Oh, iyi karar. Sen git takım için bir tane al," dedim ona. "Ben arka kapıdan çıkacağım." Bana ters ters baktı. "Seni asla unutmayacağız."

"Sen bekle," diye mırıldanıyor ve ön kapıya doğru yürümeye başlıyor, zil tekrar çalıyor. "Her kimse," diye homurdanıyor, "bunu duyacak."

"Aptal." Başımı sallıyorum ve onu ön kapıya kadar takip ediyorum ama çok yaklaşmıyorum. Levi ön kapıyı açarken Cici bana bakıyor. Josephine'den bile daha kötü. "Stefano?" Odaya girmeden hemen önce soruyorum.

"Ona sakinleşmesini söyledim," diyor Addison arkasından, "ama onu tanıyorsun. Sabır onun erdemi değildir."

Tek yapabildiğim burada ağzım açık durup odaya girişlerini izlemek. "Tanrım, siz yeni mi uyandınız?" Önce bana, sonra Levi'ye baktı. "Saat neredeyse on."

"Bugün Cumartesi," diye yanıtlıyor Levi, önce Stefano'ya sonra

bana bakarak. "Neden çıplaksın?" diye soruyor Levi.

"Daha yeni kalktım. Takım elbise giyip kravat takmam mı gerekiyordu?" diye sorar. "Ve neden bu kadar erken geldin?"

"Oh, yani sana geleceğimizi söylemedi mi?" Addison kollarını göğsünün üzerinde, tam karnının üstünde kavuşturuyor. "Tek bir işin vardı."

"I-" Bana baktı, sonra Levi'ye baktı. "Neler oluyor?"

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ona bakmayı görmezden geliyorum. Levi ve ben son iki aydır birlikteyiz ama bunu kimseye söylemedik. Yani, kreşin birlikte olduğumuzu bilmemesi gibi bir şey değil bu. Ya da iş yerim bilmiyor değil, sadece başka kimse bilmiyor, kimse derken Stefano ve geniş ailemden bahsediyorum.

"Kahretsin," diyor Addison, "oturmam gerekebilir."

"Özür dilerim." Ön kapıdan bir ses duyuyorum ve uzun kahverengi saçlı bir kadın içeri giriyor. İri mavi gözleri karşısındaki manzara karşısında şok olmuş. Ya da belki de Levi'nin orada yarı çıplak durmasına şaşırdı. "Dışarıda bekleyeyim mi?" Gözleri tekrar Levi'ye dönüyor ve ben gerçekten kızışmaya başlıyorum. Kafamda, sabahları gömlek giymesi gerektiğine dair yeni bir kural koyuyorum.

Stefano ona, "Hayır, tabii ki hayır," diyor ve ben de başını sallayarak bana, "Özür dilerim," diyen Addison'a bakıyorum. "Kasabaya gelmemizin nedeni bu," diyor, "bu Audrey. Sofia'nın kuzeni."

Gölüyor. "Bu hiç yardımcı olmuyor," diyor.

"Tamam, içeri girmeye ne dersiniz?" diye onları davet ettim. "Ben gidip giyineyim, Levi de üzerine bir gömlek giysin." Ona bakıyorum. "O zaman biz de size katılırız."

"Cici'yi ben götürebilirim," diye teklif ediyor Stefano. "Stefano amcana gel," diye ısrar ediyor, kollarını uzatıyor ve Cici önce ona, sonra bana bakıyor.

"Bir, sen onun amcası değilsin," diyor Levi, elini uzatarak ve Cici ona gidiyor. "Ve ikincisi, onu korkutmayı bırak."

"Ben onun vaftiz babasıyım," diyor Stefano.

"Vaftiz bile edilmedi." Gölüyorum. "Mutfağa git. Biz hemen döneceğiz."

Merdivenleri çıkıyorum ve Levi'yi sırtımda hissediyorum. Yatak odasına girdiğimiz ve kapıyı kapattığı anda ona dönüyorum. "Ne halt edeceğiz biz?" Ellerimi başımın üzerine koyuyorum.

"Ben giyineceğim," diyor sakince. "Sen de giyineceksin ve sonra aşağıya inip kahvaltı edeceğiz." Cici'yi biberonuyla birlikte yatağın ortasına koyuyor.

"Tamam ama Stefano ne olacak?"

"Ne olmuş ona?" Beyaz gömleğini giyerken orada durmuş bana bakıyor.

"Peki, ona bizden bahsedecek miyiz?" Ben soruyorum ve o bana bakıyor.

"Ona bizden bahsetmek istemiyor musun?" diye karşı çıkıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Yalan söylemek ve birlikte değilmişiz gibi davranmak mı istiyorsun?" İncindiğini gizlemeye çalışıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Tabii ki hayır."

"Güzel," diyor Cici'yi almaya giderken. "Şimdi git üstünü değiştir ve benimle aşağıda buluş."

"Ben gelene kadar ona bir şey söyleme," diyorum ve o da başını sallamakla yetiniyor. Gri bir salon pantolonu ve ona uygun bir tişört giymem on saniyeden kısa sürüyor. Saçlarımı başımın üstünde toplayıp aceleyle aşağıya iniyorum.

"Ne kaçırdım?" Mutfığa girdiğimde Addison, Stefano ve Audrey'nin taburelerde oturduğunu görüyorum. Cici sandalyesinde oturmuş, Levi'nin ona vermiş olması gereken yaban mersinlerini yiyor.

Levi, Cici'nin sandalyesinin yanındaki tezgâha yaslanırken, "Az önce yemek sipariş ettim," diye yanıtlıyor beni.

"Yani." Oturma odasındaki yan sehpadan kahvemi almak için yürüyorum. "Bu güzel bir sürpriz," diyorum ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Neden bu kadar gerginim?

Stefano sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Ee," diye başladı, "ikinizin hikayesi nedir?"

Bana bakıyor, sonra Levi'ye, sonra tekrar bana. Konuşmadan önce Levi'nin gözleri benimkilere geliyor. "Birlikteyiz," diyor resmen. Yara bandını söküp atmanın, yavaş yavaş içine girmekten daha iyi olduğunu düşünüyor. Stefano şimdi sadece ona bakıyor. "Birlikte yaşıyoruz," diye devam ediyor. "Bir hayatı paylaşıyoruz. Cici'yi birlikte büyütüyoruz." Bana gülümsüyor. "Buna eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Sanırım sen hallettin," diyorum, onun yanında durmak için yürürken. Kollarını belime doluyor. "Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Stefano, "Emin olabilirsin," diye homurdanıyor.

"Stefano," diyor Addison, "belki de yapmalısın-" Stefano ona ters ters bakıyor. "Bu bakışın beni korkuttuğunu düşünüyorsan, bir daha düşün." Addison da ona aynı bakışı atıyor. "Ben Avery değilim ve benim Wi-Fi'ımı kesemezsin."

"Addy," diyor ona.

"Hayır, onlara söylemeden bizi buraya kadar sürükledin. Sonra da evlerine daldın ve onlara üçüncü dereceden dayak atacaksın." Başını sallar. "Ethan Audrey'e göz kulak olman için sana güvendi ve senin tek yaptığın ona-"

"Kusura bakmayın," diye araya giriyor Audrey, "ama ben aile kavgalarına alışkınım."

"Yine de," diyor Addison, "onu buraya götüreceğini ve etrafı gezdireceğini söylemiştin."

"Buraya mı taşınacaksın?" Spot ışıklarını bir dakikalığına da olsa üzerimizden çektiğim için mutlu bir şekilde soruyorum.

"Öyleyim," diye onaylıyor Audrey. "Cottrell Group'ta bir pozisyon kabul ettim. Batı Yakası'nda başlayan bir hedge fon şirketi, Ida ve Ernie Cottrell Doğu Yakası'na açılmışlar. Söylediklerine göre oğulları onların yerine geçecekmiş. Giriş seviyesinde başlıyor, emekli olan asistanının yerine geçiyor." Omuz silkiyor. "CPA lisansımı almak için geceleri okula gidiyorum, bu yüzden birkaç bankacı için çalışmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

"Bu heyecan verici," diyorum. "Buradayken bir şeye ihtiyacın olursa sana numaramı veririm."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Burada kimseyi tanımadığım için bu iyi olur." Stefano'ya bakıyor. "Bu yüzden ailem Harlow'a sordu, o da Sofia'ya sordu, o da bahsetti-"

"Çok fazla insan var," diye şaka yapıyorum onunla.

"Hiçbir fikrin yok," diyor ve Addison şimdi gülüyor.

"Kayınvalidemlerde telefon zinciri denen bir şey var." Karnını ovuşturuyor. "Ve özel uçakları, bilirsiniz, akşam yemeği için uğramak isterlerse diye."

"Amcam eğlence olsun diye Donanma SEAL'lerle eğitim aldı." Audrey ona bakar.

"Amcam," diye ekliyor Stefano, "hepimize mikroçip taktırdığına eminim." Gülüyor, sonra Levi'ye doğru eğildiğini görünce bize dönüyor. "Bundan gerçekten emin misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum hiç vakit kaybetmeden.

"Sanırım sonunda onunla birlikte olacağımı hep biliyordum," diye itiraf ediyor Levi ve ben de ona bakıyorum. "Belki de bu yüzden onunla şansımı denemekten bu kadar korkuyordum."

"Benimle bir atış yapmak ister misin?" Bana gülümserken soruyorum.

"Kendini gördün mü?" Ellerinden biri yanağını okşamak için kalkıyor. "Ben sadece-"

Stefano, Addison koluna vurduğunda bu konuda şaka yapacağını düşünerek, "Diğer herkesi sisteminden atıyordu," diye geveliyor. "Ne? Sadece söylüyorum. Onun milyonlarca kişiyle seks yaptığını bilmediğini mi sanıyorsun?"

"Bir milyon değil," diye karşı çıkıyor Levi ve ben sadece başımı eğiyorum. "Vay be, sen de Rahibe Teresa değilmişsin."

Audrey homurdanıyor. "Bu komikti."

"Peki nerede kalacaksın?" Levi ona bakar.

"Biz de burada bunu yapıyorduk." Stefano'ya baktı. "Bana etrafi gösterebileceğinizi söyledi."

Levi, "İstersen benim dairem var," diye teklif edince kafamı çevirip ona bakıyorum.

"Orada kalmayacak," diyor Stefano, "bu-" Parmaklarını şıklatarak kelimeyi bulmaya çalışıyor. "Bu-"

"Bir genelev," diye söze girdim ve beni işaret etti.

"Bu," diye kabul ediyor.

"Buharla temizletebiliriz," diyor Levi, "ve boyatabiliriz." "Biyolojik tehlike temizliği demek istiyorsun," diye karşılık veriyor Stefano ve ben onu duymazdan geliyorum.

"Şehrin ortasında iki yatak odalı bir daire," diyor Levi ona. "Ben orada kalmayacağım ve zaten taşınıyor olabiliriz, yani istersen orada kalabilirsin."

"Taşınıyor musun?" Ciyak ciyak

bağırıyorum. "Nereye taşınıyorsun?"

"Bebegim," diye kandırıyor Levi,

"olabilir dedim." "Neden taşınalım ki?"

diye soruyorum.

"Biz kraliçe yatakta yatıyoruz," diye açıklıyor, "ve eğer kral yatak alırsak, ancak sığar." Bunu inkar etmiyorum. "Ofis yapabileceğimiz bir oda bile yok."

"Biz-" diye söze başlıyorum ki kapı çalıyor. Üçü de cevap vermek için atladı ve ikimizi yalnız bıraktı. "Bunu benimle konuşmanız gerekmiyor mu?"

"Belki dedim," diye beni yatıştırıyor Levi. "Bize ait, içinde büyüyeabileceğimiz bir yer olsun istiyorum." Beni kollarına çekti. "Bilirsin, belki bir ya da iki yatak odası daha alırsın."

"Bir eve seks odası koymuyoruz" diyorum ve o da gülüyor.

"Belki ileride başka bir şekilde doldururuz diye düşünüyordum," diyor sessizce.

"Ne demek istiyorsun?"

Orada duruyorum çünkü Cici "Anne, anne, anne" dediğinde boğazımda bir yumru oluşuyor. Yaban mersinlerinin yarısını yerde görüyorum, parmakları lekeli

Mavi. "Anne, anne."

Levi, "Sana anne diyen başka bir çocuk bul," diye ısrar ediyor ve benim tek yapabildiğim başımı göğsünün ortasına koyup sessizce ağlamak oluyor.

"Benden bir bebek istiyor musun?" Odaya geri döndüklerinde sonunda ona sordum.

"Siz ikiniz daha yeni evlenmediniz mi?" Stefano bağıyor. "Şimdiden nasıl hamile kaldın?"

"Değiliz," diye reddediyor Levi, "ama bir gün." Dudaklarımdan öpüyor. "Er ya da geç, değil mi?" Ona cevap vermiyorum çünkü dudaklarımı öpmek için eğilirken kolları beni kendine doğru çekiyor. "Tamam" kelimesini ağzı yutuyor.

Epilog İki Levi
On ay sonra

"Bu nasıl görünüyor?" Eva tek parça beyaz kolsuz bir elbise giymiş olarak gömme dolaptan çıkarken bana soruyor. Üst kısmı ve kalçaları dar, sonra aşağı doğru akıyor ve mavi çiçeklerle kaplı.

"Harika görünüyorsun." Önündeki iPad'de bir çizgi film izleyen Cici'yle yatağa otururken ona bakıyorum. Eva'nın bugün için aldığı özel bir elbiseyi giyiyor ve onu kirletmemeye çalışıyoruz. Beyaz bir üstü ve pembe bir eteği var - ki yürürken ya da daha iyisi koşarken sorun çıkardığı için bundan nefret ediyor - önünde büyük bir kuşak ve kocaman bir fiyonk var.

Baş bandındaki fiyonkla uyumlu bir sırt. "Ama son kıyafetinle harika görünüyordun."

"Ben sadece..." gibi görünmek istiyorum. Sözünü kesiyor. "İyi bir anne olacağım gibi." Bugün büyük gün. Sonunda Cici'nin tam velayetini alıyor; tüm CPS ziyaretleri sonunda bitiyor.

"Bebeğim, sen iyi bir annesin," diyorum usulca ve yataktan kalkıp ona doğru yürüyorum. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen harika bir annesin, dışarıdaki en iyi annesin."

Yere bakıyor ve gözyaşlarını siliyor. "Bu sadece işi daha resmi hale getirecek." Yukarı bakıyor ve gözlerinde kocaman yaşlar görüyorum. "Sanki benim olacaktım gibi."

Başparmaklarımla yanaklarını ovuyorum. "O zaten senin."

"Aslında bu seninle konuşmak istediğim bir konu," diye yeniden yönlendiriyor, sesi biraz alçalıyor. "Ayrılmadan önce konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Um." Dokunuşumdan uzaklaşıp yatağa doğru yürürken tereddüt ediyorum.

"Cici," diye sesleniyor ve Cici ona bakıyor, "gel." Ellerini uzatıyor ve Cici iPad'i bırakıp ona doğru sürünüyor. "Sürpriz zamanı."

Cici ona gülümsüyor ve ellerini çırpıyor. "Neler oluyor?" Ellerimi kalçalarımın altına koyarak soruyorum.

"Orada kal." Elini kaldırdı. "Hazır olduğumuzda seni arayacağım." Odadan çıkıyor ve bana olduğum yerde kalmamı söylemesine rağmen kapıya doğru yürüyüp koridora çıkıyorum ve onların Cici'nin odasına girişini izliyorum. "Dinlediğiniz için teşekkürler," diyor omzunun üzerinden, ters ters bakarak.

"Seni takip etmiyorum." Koridorda duruyorum. "Güvende olduğunuzdan emin oluyorum."

Gülüyor. "Hâlâ evin içindeyiz."

"Nereye gittiğini bilmiyordum Eva," diye homurdanarak karşılık veriyorum. "Nereden bilebilirdim ki?"

"Orada kal," diye emrediyor, sonra Cici'ye bakıyor. "Ona kalmasını söyle." Parmağını kaldırıyor.

Cici bana bakıyor ve parmakları titreyerek "Hayır, hayır, hayır" diyor, çünkü artık çok bağımsız olduğu ve onun için bir şeyler yapmamızdan nefret ettiği için sürekli yaptığımız şey bu.

"Yeterince yakın." Eva gülümseyerek yatak odasına giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve kapıya doğru yürüyorum, kapıya bakan duvara yaslanıyorum ve odadaki gürültüyü dinliyorum. Evleneli bir yıl oldu, bir yıldan biraz fazla ve ben hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "Hazır mısın?" Eva'nın sesini duyuyorum ve bana mı yoksa Cici'ye mi sorduğunu bilmiyorum. "Tamam, kapının dışında olduğunu biliyorum. Artık içeri girebilirsin."

Kapının kolunu çevirip açıyorum ve odanın ortasında duran Eva ve Cici'yi görüyorum. Beşiğinin üzerinde Beklemeye Değer yazan bir flama var. Etrafıma bakıyorum ve odanın her tarafında Cici ve benim son sekiz aydaki resimlerimizin asılı olduğu bir çizgi olduğunu görüyorum. "Bütün bunlar da ne?"

"Şey," diyor Eva, sonra sesi titreyince duruyor. "Vay canına, bu sana evlenme teklif etmekten daha zor." Şaka yapmaya çalışıyor ve benim tek yapabildiğim burada durup ona bakmak.

"Hayatımın en güzel günüydü," diyorum usulca. "Yani birincisi, tabii ki seninle evlenmek en iyisiydi, sonra Cici'yi aldığımızda. Ve sonra, bilirsin, işi bitirdiğimiz zaman." Ona gülümsüyorum. "Ve sonra nihayet birbirimizi sevdiğimizi söylediğimizde"

diğerini gerçekten." Cici'ye bakıyorum. "Ve sonra bana o şeyi yaptırdığında _."

"Tamam," diye sözümü kesti, "şimdi odaklanalım." Üzerinde beyaz bir tişört olan Cici'yi kaldırıyor. "Bir yıldan uzun bir süre önce senden hayatımın en büyük iyiliğini istedim," diyor ve yutkunup boğazındaki yumruyu temizlediğinde gergin olduğunu anlayabiliyorum. "Bunun sadece benim değil, senin de hayatını değiştireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu." Cici'ye bakarak kıkırdıyor. "Ve sonra, sen tüm bunlar boyunca sadece yanımda durmakla kalmadın, kelimenin tam anlamıyla bir gecede ebeveyn oldun."

Ona ve kalbimin sahibi olan diğer kişiye bakıyorum ve ona gülümsüyorum. "Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Eva, "seni küçük parmağında oynatıyor." Cici elini kaldırıp parmağına bakıyor ve ikimizi de gülümsetiyor. "Ve bu yüzden Cici sana bir şey sormak istiyor."

"Öyle mi?" İkisine de şaşkın şaşkın bakıyorum.

Cici'yi yere bırakıyor ve onu bana çevirip tişörtünü gösteriyor. Ve okuduğumda nefesim kesildi. "Benim babam olur musun?" Elimi ağzıma götürdüm.

"Bugün mahkemeye gideceğiz ve onun velayetini temelli olarak alacağız," diye açıklıyor Eva, gözlerim ona kayıyor ve onu gözyaşları içinde görüyorum. "Ve onu evlat edinmek isteyeceğini umuyordum."

"Eva," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde patlıyor.

"Biliyorum, kabullenmesi çok zor." Ellerini önünde sıkıyor. Gerçekten gergin olduğunda bunu yapar. "Ama sen onun babasısın," diyor sonunda, "kelimenin tam anlamıyla sen onun babasısın." Gözümden kaçan yaşlara engel olamıyorum. "Hastalandığında onunla birlikte kalkıyorsun. Yere düştüğünde onu yatıştırıyorsun ve gerçekten kendini incitmiyorsun, ama tüm yaralarını öptüğünden emin oluyorsun. Ona bir şeyler öğretiyorsunuz ve onunla oturup kitap okuyorsunuz. Ona zarar vereceğini düşündüğünüz her şeyden onu korursunuz.

O listede çok şey var." Beni güldürüyor. "Sokağın aşağısındaki küçük köpek bile."

"Hey." Onu işaret ediyorum. "O köpek tasmaıızdı ve ona doğru geliyordu. Ya onu aşağı ittiyse?"

"O bir Chihuahua," diye hatırlatıyor ve tek yapabildiğim ona ters ters bakmak oluyor. Sonra çömeliyorum ve bana doğru yürüyen Cici'ye kollarımı uzatıyorum.

"Selam bebeğim," diye mırıldanıyorum Eva kollarıma girdiğinde ve tek yapabildiğim ona sıkıca sarılmak oluyor. "Senin baban olmak benim için onurdur," diyorum ona ve sonra Eva'ya bakıyorum.

Ellerini ağzına götürdü. "Gerçekten mi?"

"Hayır diyeceğimi mi sandın?" Şok olmuş bir şekilde soruyorum. Cici'yi kucağıma alıp Eva'ya doğru yürüyorum ve onu kendimize çekiyorum. "Bir erkek ne kadar şanslı olabilir ki?" Eva'ya bakıyorum, o da bana gülümseyerek bir kolunu belime doluyor. "Önce sen bana evlenme teklif ediyorsun," diye özetliyorum. "Sonra bu kız bana evlenme teklif ediyor. İkinizden de şimşegiimi çalmayı bırakmanızı istemek zorunda kalacağım," diye takılıyorum. Eva'nın dudaklarını usulca öpmeden hemen önce, sonra dönüp bana öpücük vermek için ağzını açarak yüzünü bana yaklaştıran Cici'yi öpüyorum. "Sonsuza dek olabileceğim en iyi koca ve baba olacağıma söz veriyorum."

"Gidelim mi?" Eva soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

Bir saat sonra, tüm arkadaşlarımız ve ailemizle dolu adliye binasının ortasında, ikimizin de gerçekleşeceğini bilmediği bir sürprizle, üçümüz bir aile olduk.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

